41

מדינת ישראל

משרדי הממשלה

משרד

מס' תיק

1929/27 - פ

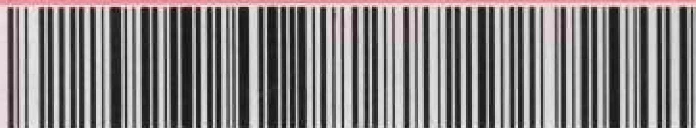
המפלגה הקומוניסטית בא"י (פקפ)

לקט תעודות של פ.ק.פ.

יוני 1941 - 1942

מס' תיק מקור 1/4/9/22

מחלקה

שם: המפלגה הקומוניסטית בא'י (פ.ק.פ

מזהה פיזי: פ - 1929/27

מזהה לוגי: 160.1/1 - 1407

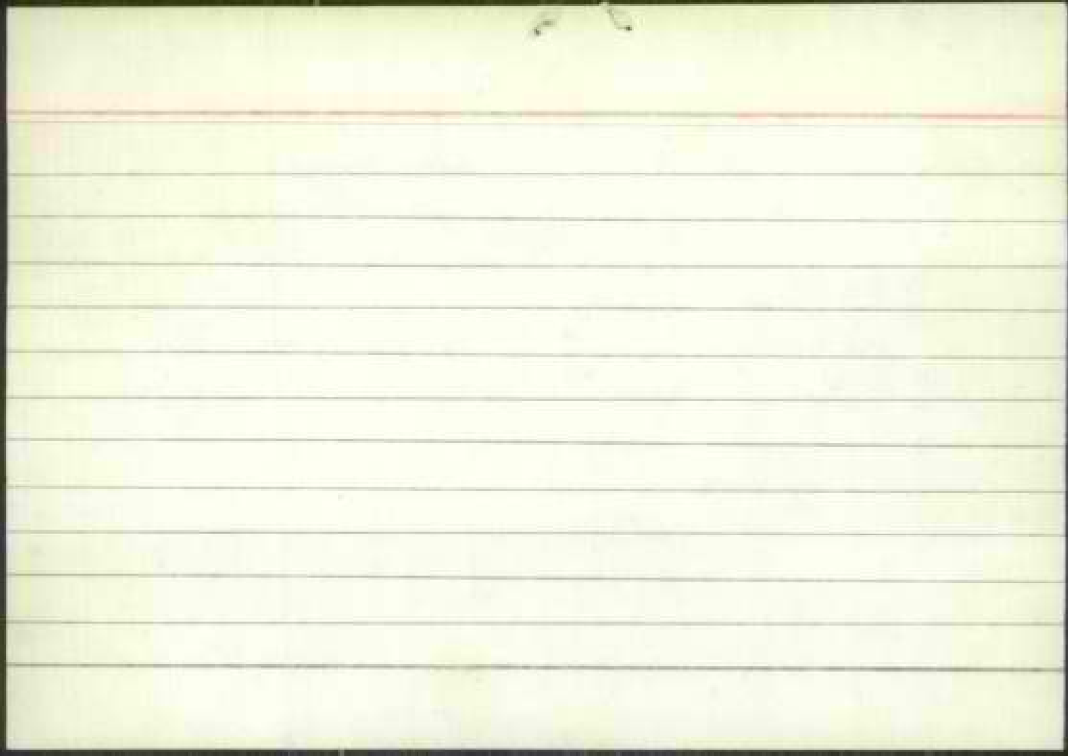
כתובת: 02-109-01-04-07

12/11/2008

תיק הוצאות של פ.ק.פ.

יולי 1941 - יוני 1942

יוני 1942

לקט תעודות

של פ.ק.פ.

יוני 1941-יוני 1942

המלחמה

הציונות

ההסתדרות

ערבים

דרכי פעולה

ת ו כ ן   ה ע נ י נ י ם

<u>הערת המלבה"ד</u>:
התעודות המתפרסמות בלקט זה הועתקו כלשונן וכסגנונן במקור.

מ ב ו א

א.

הפרוגנוזה הקומוניססית מלפני התקפת גרמניה על ס.ס.ס.ר. נבנתה על ההנחה שהדמוקרטיות תתחברנה אל גרמניה ותתקפנה את ברית המועצות. ברם, הפרוגנוזה לא נתאמתה. תחילה ניסו שני פלגי הפ.ק.פ. להיות עקביים ולהמנע ממבוכה רעיונית ע"י המסכת הקו. "ההתקפה על ברית המועצות היא פרי הסכמה בין הפאשיזם והדימוקרטיה והגיוס לצבא צ׳רצ׳יל הוא עזרה לאויבי ס.ס.ס.ר." קבע ה"אמת" ביום 30 ביוני 1942, ואילו "קול-העם" הכריז באותו יום, כי "המשרתים את האימפריאליזם ואת הבורגנות בתוך צבור הפועלים רוצים לרמות צבור זה בהצביעם על כנופית השודדים הבריטים, משעבדי עמים, כעל שותפו של הצבא האדום" (עמוד 8). ברם, במשך הזמן הפכו אותן ההגדרות שנועדו "לרמות את הצבור" לאמת מדעית ומקודשת. כותבי ההיסטוריה שבעתונות פ.ק.פ. קבעו שעם בוקר 22 ביוני 1941 החלה תקופת המלחמה האנטיפאשיסטית ותעמלני המפלגה הכריזו שהמפלגה הקומוניסטית בפלשתינה - מפלגת הלוחמים בפאשיזם העיקביים והותיקים ביותר - היא היחידה המסוגלת והראויה לעמוד בראש ההמונים בתקופה מכרעת זו.

התמורה בהלך המחשבות לא חלה בבת אחת. רבים היו הפרפורים בין הפרוגנוזה מאתמול והמציאות ההפוכה מהיום. תחילה הוכרז על חובת המפלגה להמשיך בקו הישן בשטחים הקולוניאליים, אח"כ באה הנטיה להתגייס לצבא האדום ורק לאחר שעמדה זו הוקעה אי=שם כטרוצקיסטית חשבו הקומוניסטים ומצאו, שהחזית היא אחת מלנינגרד ועד טוברוק וכי חייל גרמני שיהרג בלוב לא יוכל בעצם להגיע לחזית הרוסית. לאחר שנסתיים תהליך מחשבה זה, לא נותר לפ.ק.פ. אלא "להתייצב בראש ההמונים" ולתבוע בשמם יתר גיוס, יתר מאמץ מלחמתי ויתר הקרבה עצמית. ושורת ההגיון אמרה: הבלטת האופי הציוני של הגיוס מונעת את הערבים מלהתגייס - הערבים הם רוב תושבי הארץ ובעליה - גיוס המוני לא יתכן בלי ערבים - הציונות אשמה, איפוא, בהכשלת הגיוס ההמוני - נמצא שהגיוס הציוני הוא מעשה "גייס חמישי". קריאת פ.ק.פ. לגיוס "דרך לשכות הגיוס של הצבא הבריטי" היתה מלווה סיסוי בנגד "שיטות הפוגרום של אנשי הסוכנות היהודית" (קרי - הסנקציות נגד המשתמטים).

בהתאם לסיסמה האחרונה, שיש לשעבד את הכל לצרכי המלחמה האטיפאשיסטית, החלה פ.ק.פ. להופיע החל מראשית 1942 כחוזרת בתשובה ומנערת את חצנה בפומבי מכל אותו המטען האידיאולוגי שהיה בעוכרי תנועת הפועלים בעולם. סיסמאות שנודעו קודם כ"סוציאלפאשיסטיות", "ריאקציוניות", "שוביניסטיות" וכיו"ב, הפכו לנחלת המפלגה הקומוניסטית. אותם מנהיגים ומפלגות, אשר צויינו קודם לגנאי על החזיקם בסיסמאות אלו, החלו להיות מוקעים ברבים בעוון התרסלות בהגשמתן. למען הצדיק את חוסר העקביות במפלגה שעד כה היתה מתפארת מעקביותה, הועלתה ההפכפכנות לדרגת מעלה חשובה ("כל מפלגה שיש לה קשר כל שהוא עם ההמונים נתונה לחליפות ותמורות בעמדותיה, לפי החליפות ותמורות של הזמן" - "האמת", נובמבר 1941). ולכל המקשים ניתנה תשובה אחת ולתמיד: המלחמה האנטיפאשיסטית החלה ביום 22 ביוני 1941.

רק ביחס לציונות לא חל כל מפנה עקרוני. פה ושם נשתנו אמנם הסיסמאות והוחלט אפילו לתמוך בצו הגיוס של הסוכנות. יהודים היושבים בתוך עמם חשבו ומצאו כי "יהיה זה בלתי נכון מבחינה המרכסיסטית=הלניניסטית= המדעית להגיד כי - - - הציונות בתור שכזו מעוניינת בנצחון הציר"(עמוד 24), אולם על אף גלוי מדעי זה הוסיפה הציונות להיות גוף זר בעולמה הנפשי והרוחני של המפלגה הקומוניסטית בארץ. שנאת=ציון נשארה סם=חיים לאנשי פ.ק.פ., ובהמשך אותה תעודה בה מכה המפלגה על חטא שגיאותיה בעבר נאמר בהירות, כי "הציונות היתה ונשארת האנטורה של האימפריאליזם הבריטי וההלכה והמעשה של הבורגנות היהודית" המושחתת יותר מהבורגנות האנגלית או האמריקאית (עמוד 24).

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

ב.

עם ראשית התמורה הרעיונית ניסתה פ.ק.פ. להבדיל (כלפי הערבים) בין המטרופולין האנגלי והמושבות. אגב קריאה במטרופולין נאמר בכרוז ערבי אחד: "אין ספק שהשלטון הנוכחי בפלשתינה ובהודו אז אויבנו. על הערבים להלחם ליסוד שלטון עממי בכל ארץ ולגירוש האימפריאליזם. אם אנגליה מוכנה לעזור לברית המועצות בלב שלם, עליה להסתלק משלטונה במושבותיה, לתת את החופש לעמיהן ולמפלגה הקומוניסטית". ברם, בחודש דצמבר 1941 קבע כבר פלג "האמת", כי "מעמד הפועלים מתנגד ברגע זה להעמיד את סיסמת העצמאות בארצות הקולוניאליות הקטנות", באשר הפאשיזם מנצל אותה לטובתו. מעמד הפועלים בארצות הקולוניאליות הוא "בעד מלחמה משותפת עם העם האנגלי" והדבר היחידי שהוא דורש לעצמו הוא "דמוקרטיה שתאפשר לפתח תנועה אנטי-פאשיסטית רבת-כוח". את מקום המחאה נגד "התרמית האימפריאליסטית" להקים "סוריסטאן", תפס הבטחון "שהמוצא היחידי לניגוד המלאכותי היהודי-ערבי הוא צרופה של פלשתינה לסוריה עצמאית. זו תהיה מכה ניצחת למופתי הערבי וגם למופתים שלנו, שהסתה בגד הערבים היא לחם חוקם. איחוד סוריה, פלשתינה ועבה"י על בסיס קונסטיטוציה דימוקרטית והסכם עם אנגליה היה מקים מבצר אנטיפאשיסטי בחלק עולם זה" ("האמת"). וקוה"ע שקבל בברכה את הספר הלבן, מסביר ב"נדאל אל-שעב" כי "יצירת קשר בין א"י ושכנותיה אינה סותרת את הספר הלבן, שהוא יסוד המדיניות בארץ".

מענין לציין, כי התעמולה בשפה הערבית הצניעה את העוקץ האנטיציוני, באשר הנסיון לימד שלא הפ.ק.פ. קצרה את מה שזרעה בין הערבים נגד הציונות. ביולי 1941 עוד הובלטה הציונות כסוכנת הפאשיזם ומונעת את הדמוקרטיה מן הארץ, אולם מאז בולטת הנטיה להזכיר את הציונים, ואפילו את היהודים, פחות ככל האפשר (נאומיהם של מוסה הערבי ושמחה צברי היהודיה נתפרסמו בערבית תחת הכותרת "נאומיהם של מוסה ועוד חבר אחד"). הגישה לסברת הצורך בדימוקרטיה היתה ערבית-לאומית. הממשלה נדרשת לשחרר את כל האסירים הפוליטיים, בין האנטי-פאשיסטים ובין "אסירי המהומות הלאומיים". טובת מאמץ המלחמה דרשה שלא לחלק את עבודות הצבא רק "לחלק אחד של תושבי הארץ". העצמאות הסורית הוכרה כנצחון לעם הערבי ומעתה נתבקשו האנגלים לשקוד על יצירת קשר בין סוריה לשכנותיה ופתרון בעית א"י.

התעמולה הפרו-סוביטית בשפה הערבית השתדלה, בין השאר, להציג את ברה"מ כגן-עדן למושלמים. הובלטה העובדה, שהבולשביקים בטלו את זכויותיה המיוחדות של הכנסיה האורטודוקסית וגם תודכיה המושלמית הפרידה בין המדינה, החנוך והדת. על מנת למשוך את לבם של הערבים אל הצבא האדום הדגיש קוה"ע בכרוז מיוחד לא רק מספר המדינות המושלמיות בברה"מ ומה עצום מספר המסגדים ובעלי התפילה בה.

החוזר הפנימי על "תפקידי המפלגה והנוער הקומוניסטי ברחוב הערבי" (עמוד 37) מגלה לפנינו את אפסות השפעתה של פ.ק.פ. בקרב הערבים ואת התכסיסים, אשר בעזרתם מקווה המפלגה להגביר את כוחה בסקטור זה.

ג.

פ.ק.פ. הטיחה בפני מתנגדיה: המתנקש במפלגת הקומינטרן בארץ - מתנקש במפלגת המנהיגה את ברית המועצות במלחמתה נגד הפאשיזם, מפלגת הצבא האדום. והרי הצבא האדום ראוי להערצה ולעזרה... וכל מכונות התעמולה של פ.ק.פ. הונעו לניצול האהדה וההערצה שהצבא האדום וברית=המועצות הלוחמת ראויות להן. הסיסמאות שועבדו כולן "לצרכי המלחמה האנטיפאשיסטית". כל הסייגים הוסרו, כי הרי בהרחבת השפעתה של מפלגת הקומינטרן על הוגיה רבים ככל האפשר יש משום עזרה לצבא האדום. לשם השפעה על יהודים אדוקים מפרסם פלג "האמת" את הנוסח המקורי של "קול-קורא מאת ועד רבני וילנא" המתחיל ב"בעזרת השם יתברך", מציג את יוסף סטאלין כשליח אלהי ישראל וקורא להתפלל לשלומו ולשלום הצבא האדום (עמוד 13). זה לא כבר היו פרעות בגדאד "הד למדיניות הסוביטית של הסוכנות" והמעפילים - "קרבנות הפוליטיקה הציונית". אולם לשם ניצול דעת-הקהל לטובת פ.ק.פ. הופיע בינואר 1942 כרוז של "האמת" בדרישה נמרצת מהממשלה לשחרר את המעפילים הזכאים לחרות, כשם שזכאים לו גם הלוחמים האנטיפאשיסטים הותיקים, חברי פ.ק.פ. (אותם האנשים אשר בזמן הכלאם בעתלית לא היו אלא "קרבנות הציונות" הפכו במשך שבתם שם ל"פליטי הפאשיזם"). ומשהותרה תעמולה "לאומית", ראתה פ.ק.פ. לקרוא תגר נגד הפאשיזם על אשר הוא "הורג את אחינו ומתעלל באחיותינו" - שנתיים ימים אחרי שההרג וההתעללות החלו.

אכן, לא מאסה פ.ק.פ. גם בתעמולת-התרפסות. אולם עיקר דאגתה היה נתון "לטובת המונים". היא היתה קוראת להעניש את הספסרים, להחרים את מחסני המזון, להנהיג תוספת יוקר נעה, להלחם בחוק השביתות - חוק העבדות, לספק דירות לדיירים שצריפיהם נהרסו בהדר הכרמל, ועל כולם - להנהיג זכויות דמוקרטיות. "אנו דורשים דימוקרטיה"! - נאמר בכרוזים בפשטות. המלחמה בפאשיזה מתנהלת בשם הדימוקרטיה - היתכן שממשלת הארץ תתכחש לה? האין זה פרדוכס שבארץ אין התושבים נהנים משלטון דימוקרטי? האין זה פרדוכס שבארץ נרדפים הנאמנים שבמגיניה של ברה"מ - שותפתה של אנגליה? אין זאת, כי אם ממשלת הארץ עושה שגיאות העומדות בסתירה לפוליטיקה של הממשלה המרכזית. על ההמונים להתארגן, להקים "ועדי חזית עם", להתלכד סביב "הלוחמים האנטי-פאשיסטים הותיקים והנאמנים ביותר" ולתבוע את זכויותיהם - לטובתם הם ולטובת המאמץ המלחמתי.

לאחר שהאימפריאליזם האנגלי נעלם כמעט לגמרי מלוח המונחים של פ.ק.פ. נשאר "השוביניזם הציוני" הגורם העיקרי שאפשר להאשימו בהכשלת מאמציהם של הקומוניססים לטובת ההמונים, הארץ, ברה"מ והנצחון. הגיוס הציוני הוא "גיוס נגד ההמונים הערבים" (קוה"ע), מנהיגי ההסתדרות הם "בראשי האחראים לסובטאג' הישיר והבלתי ישיר של מאמץ המלחמה האנטיפאשיסטי" (קוה"ע), ואפילו מפעל העזרה לברה"מ שההסתדרות הכריזה עליו "אינו אלא ניצול אהדת ההמונים לס.ס.ס.ר." ומצווה על הפועלים "לקחת את המפעל לידיהם הם".

עם תום הבחירות לועידת ההסתדרות (עת כל מנגנון התעמולה של קוה"ע עבד לטובת "הרשימה הפרולטרית" ו"האמת" עסק בהספה לאחוד האופוזיציות השמאליות) הופנתה פעילותם הצבורית של שני הפלגים לניצול האהדה לצבא האדום. בהתאם לקו הכללי ראו הפעם אנשי פ.ק.פ. להדגיש שהצבא האדום נלחם את מלחמת "העם היהודי" והנוער היהודי וחלקם של יהודי ס.ס.ס.ר. בצבא ובין הפרטיזנים הובלט כראוי לתעמולה בקרב צבור יהודי לאומי. יחד עם זאת נרתמה המפלגה בתעמולה לטובת הגיוס לצבא הבריטי שהפך "אח לנשק לצבא האדום".

לשם הרחבת ההשפעה על חוגים שאינם מוכנים לשעבד את עצמם לקו הקומינטרן, הוקמו מסגרות "בלתי מפלגתיות", כגון "הליגה למען ברית המועצות", מועדוני "הסיעה הפרולטרית" וארגונים אחרים, פחות פומביים ופתוחים. מן התעודות הפנימיות המתפרסמות בפרק ה' של לקט זה ילמד הקורא, כי ארגונים אלה נוצרו ע"י פ.ק.פ. על מנת להרחיב את השפעתה. העזרה למלחמה האנטיפאשיסטית היא עיקר מובלט בארגונים אלה. ברם, פ.ק.פ. מוסיפה להחזיק גם בעיקרים אחרים (ראה הפרקים על הציונות ועל ההסתדרות), אם כי צרכי השעה מצווים עליה שלא להבליטם כיום הזה.

ד.

תמיכתם של הקומוניססים בגיוס ובממשלה האנגלית גרמה לשינוי ביחסם של השלטונות אליהם. בקיץ תש"א ביצעה המשטרה מאסרים רבים בקרב הצמרת של שני הפלגים והצליחה להגיע אל המזכיר הערבי של קוה"ע (רדואן אל-חלו המכונה "מוסה") ואל עוזרו היהודי (המהנדס מקובים). תעמולתה של הקומוניססים ל"שלום מידי" עם היטלר וקריאתם שלא לעזור לאנגליה במלחמתה האימפריאליסטית גרמו לכך שאנשי פ.ק.פ. נאשמו ב"גייס חמישי". אותה תקופה הוטלה גם האשמה נגד המשטרה, שהיא רצחה את אחד האסירים הקומוניססיים (סיומה מירומנסקי, שהעלמו עטוף מסתורין עד היום הזה). מקץ הדיים אחדים החלו להשתחרר מבתי הסוהר כל הקומוניסטים, שאי אפשר היה להאשימם יותר בהכשלת מאמץ המלחמה. משפטם של "מוסה" ושמחה צברי שמש במה להפגנת התביעה מאת הממשלה להכיר בקיומה הליגלי של פ.ק.פ. בארץ, והשופט ראה להדגיש בפסק-דינו שכיום אין זה מוצדק יותר לרדוף את הקומוניססים. חברי פ.ק.פ. שהיו משוחררים על תנאי שיתייצבו יום-יום במשטרה, חדלו באופן דימונסטרטיבי להתחשב בתנאי זה. המפלגה החלה לתבוע מעמד ליגלי הראוי ל"מפלגה האנטי-פאשיססית העקבית ביותר". אם כי מעמד זה טרם ניתן לפ.ק.פ., הרי תעמולתה מתנהלת עתה באין מפריע ועתוניה נמכרים בגלוי. ברם, אחדים מבין הפעילים שלא נודעו עד כה, מוסיפים לעבוד במחתרת מטעמי זהירות לעתיד.

ה.

לטיפול מיוחד זכתה הפעולה של פ.ק.פ. בנוער. שני הפלגים (באיצטלא של "ברית הנוער הקומוניסטי") הגבירו את תעמולתם והרחיבו את רשתם בעיקר בהסתדרויות הנוער של א"י העובדת. גם בקרב בוגרי עלית הנוער שעברו העירה גברה השפעת פ.ק.פ..תחת השלט "הבלתי מפלגתי" של מועדוני "הסיעה הפרולטרית" פיתחה המפלגה פעולות מסועפות למשיכת נערים ונערות משורות הנוער העובד.

אחדות מן התעודות הפנימיות המובאות בלקט זה (בפרק "דרכי פעולה") נועדות לגלות ברבים את שיטות החתירה של אנשי הפרקציה תחת ארגוני הנוער הציוני בארץ.

ו.

התקפת גרמניה על ברה"מ עוררה מחדש בקרב הקאדרים של שני הפלגים את דרישת האחוד. באוגוסט 1941 התנהל מו"מ בין נציגי קוה"ע ו"האמת", אולם הוא נפסק באמצע. אחד מסלעי המחלוקת שמשה תחילה סיסמת העצמאות לא"י. "האמת" התנגד להצגת הסיסמה, ואילו קוה"ע ראה בהתנגדות זו ויתור לציונות. בהמשך המו"מ חלה תמורה בעמדתו של קוה"ע וגם הוא הסכים שבמסיבות הזמן הזה לא תצמח מסיסמת העצמאות טובה לקומוניזם. אולם על מכשול אחר לא יכלו להתגבר מנהלי המו"מ. נציגי "האמת" דרשו לנהל פרטיכל מהישיבות, על מנת להעבירו אח"כ (כשהוא חתום ע"י שני הצדדים) בין חבר הפעילים לשם ויכוח והכרעה. נציגי קוה"ע חששו שהפרטיכלים ינוצלו לרעתם וסרבו לחתום עליהם.

מני אז לא חדל פלג "האמת" להתריע על הצורך באחוד המפלגה ולתבוע "פעולה משותפת" בשורת ענינים כהוראת שעה (שחרור האסירים, מלחמה בחוק הסביתות, מלחמה "באבא חושי ובבולשת של הפקידות ההסתדרותית", עזרה לברה"מ). לעומת זאת לא גילה קוה"ע ענין רב בסיסמאות האחוד. תוצאות הבחירות לועי-דת ההסתדרות הוסיפו לבטחונו בצדקת דרכו הוא.

בינואר 1942 חזר פלג "האמת" לתבוע את אחוד המפלגה. בדברי השידול לקוה"ע נקבע בין השאר, כי "ההכרח שיש לשאוף לשתוף פעולה עם חוגים ציוניים, אינה עומדת בשום סתירה עם התנגדותנו הפרינצפיונית לציונות. פעולה כזאת לקראת שיתוף תקרב חלקים העומדים תחת השפעת הציונות לסיסמאות הקומינטרן ותחיש את תהליך השתחררותם מהציונות. מתוך עמדה זו לחמנו בעד אחוד האופו-זיציות בבחירות לועידת ההסתדרות והתנגדנו לטשטוש ההבדלים בין מפא"י למפלגות האופוזיציה". ("האמת" - פברואר 1942).

פלג "קול-העם" לא אץ אל האחוד. הוא ראה את עצמו בעליה ומקווה שהבניה הסוררים מ"האמת" יחזרו בתשובה. ברם, המו"מ שנתחדש מדי פעם בפעם העיד על תסיסה לאיחוד הקיימת בקרב חבר הפעילים בשני הפלגים.

לאחר שהוקם הקשר עם שליח הקומינטרן באחת הארצות השכנות (יש יסוד להניח שאנשי פ.ק.פ. עשו בהזדמנות זו כמיטב יכלתם לעכוב תשובתה של הממשלה הסוביטית על הצעותיה של ההסתדרות הכללית לסייע לה במלחמתה בפאשיזם), נעשו בסוף מאי 1942 צעדים ממשיים לקראת חיסול הפרוד.

המלבה"ד.

יוני, 1942.

ה מ ל ח מ ה

א. <u>מתוך כרוז של "ברית הנוער הקומוניסטי"</u> - (מאי 1941).

... הכרזת הסוכנות והועד הלאומי על גיוס החובה של כל הנוער היהודי בגיל 20-30, מהוה סכנה לא רק לנשלחים לשדות המלחמה, אלא לכל הישוב היהודי בארץ. הכרזה זו, המתכוונת לחזק את עמדות האימפ. הבריטי ושלטונו, ולקשור ביתר שאת את גורל הישוב באימפ., - מגבירה את סכנת הגררות הארץ לתוך מלחמה ומפקירה את תושבי הארץ והישוב לסכנות של חורבן והשמדה. "היחידות היהודיות" של הגיוס אשר תפעלנה בצד האימפ. הבריטי בחזיתות המלחמה בארצות ערב, עירק, סוריה, מצרים וכו׳, רק תרחבנה בכל המזרח הערבי את איבת ההמונים הערבים לישוב היהודי, ותחרפנה את סכנת בדידותו החמורה גם בלאו הכי, בעקב המדיניות האימפ.-ציונית עד עתה.

הציונות נוקטת בדרך פושעת של אבדון לישוב, בניגוד לדרך ההגנה האמיתית על קיומו וחייו התובעים ללא דחוי להקטין את חזית המלחמה והסכנות האורבות ע"י קשירת גורל הישוב בגורל העם הערבי ותנועת שחרורו.

הגיוס מכוון נגד הנוער בכלל והנוער העובד בפרט.

בגיוס - רוצה הציונות להחניק את מלחמת הנוער על עניניו ולשתק את התעוררות הכרתו נגד מסטר הניצול והשעבוד של האימפ. והציונות.

<u>בגיוס - רוצה הציונות להפטר מאלפי נוער מחוסרי עבודה בשלחה אותם לשדות הקטל כדי לשחרר את עצמה מאחדידות והדאגה לקיומם</u>. (הדגשת המלב"הד). ההסתדרות ו"הנוער העובד" מנסים להכריח את הנוער להתגיס לעבודה בתנאי רעב ועבדות בקבוצים ובמשקים כשלב ראשון בהכשרתם לגיוסים הצבאיים.

ב. <u>מתוך כרוז של הועד המרכזי עם כיבוש סוריה (12 ביוני 1941)</u>

... התוצאה הישירה של התקפת האימפ. על סוריה היתה הכנסת ארצנו ישר למעגל המלחמה. העיר והכפר, הנפש והרכוש הופקרו ישר לסכנת הרס והשמדה. ימים ספורים לאחר הפליסה הבריטית לסוריה אנו עומדים כבר ליד קרבנותינו החפים מפשע. מכונת התופת האימפ. החלה לזרוע מות ואבדון על ערי וכפרי ארצנו.

השלטון האימפ. בארץ אשר לעזרתו קוראת הכנופיה הציונית ידע לדאוג לעניניו הוא, לבסיסיו הצבאיים, לבסיסי הנפט והאספקה למען מלחמתו וצבאותיו. אולם האוכלוסיה האזרחית, הישוב העובד על אלפי בניו, נשיו וילדיו, הופקרו ללא כל דאגה מינימלית, ללא מינימום של אמצעי התגוננות פאסיבית מפני ההפצצות, הרעב והעזובה.

בעד הפקרות זו לגבי חיי ההמונים וצרכיהם אומרת המנהיגות הציונית לשלם בדם המוני הפועלים והנוער בחזיתות המלחמה האימפ. בסוריה ומצרים!

תמורת הפקרות זו לגבי חיי ההמונים הרחבים וצרכיהם, אוחזת המנהיגות הציונית בכל אמצעי הסירור השפלים, בהרעבה ופיטורים מעבודה, באיומים והפחדה, בלחץ ומלשינות בעזרת ה"הגנה", המשטרה והצבא, בהקמת הפועלת והנוער נגד הפועל, בהקמת הנוער הלומד נגד ציבור הפועלים - כדי לשבור ולהחניק את התנגדות המוני הישוב לטבח האימפ., לגיוסי הדמים וההרעבה של האימפ. והציונות, כדי לספק בשר תותחים נוסף לחזיתות המלחמה המתפשטת.

ג. כרוז של הועד המרכזי למחרת ההתקפה הגרמנית על ברית המועצות

... המפלגה הקומוניסטית הפלשתינאית קוראת אתכם להתיצב כאיש אחד להגנת ארץ הסוציאליזם הגדולה, לשבירת כחות ההתקפה עליה; פירושה של ההגנה הזאת הוא: ריכוז כוחות מעמד הפועלים וההמונים הרחבים להפיכת המלחמה האימפ. למלחמת שחרור העמים; למלחמה בכחות הדיכוי, הפאשיזם והריאקציה בארץ; למלחמה לזכויות דימוקרטיות רחבות, לחופש הדיבור, העתונות והאספות ושחרור האסירים הפוליטיים - הלוחמים העקביים נגד הפאשיזם והריאקציה; למלחמה בעד חופש הפעולה למפלגה הקומוניסטית - אבנגרד מלחמת ההמונים; למלחמה נגד הרעב, הטירור והגיוס האימפ.-הציוני ולמלחמה בעד אחוות עמים בארץ. על ההמונים לקחת את גורלם בידיהם הם. ההמונים מלומדי הנסיון לא ילכו שולל אחרי הממשלות הבורגניות הפועלות רק בהתאם לאינטרסיה המעמדיים שלהם. רק ממשלת העם, רק נציגות ההמונים שתושג ע"י מלחמה מהפכנית ועקבית יכולה להבטיח את העזרה היעילה למדינה הסוציאליסטית, יכולה להדוף את התוקפנות הפאשיסטית לכל גילוייה לשם הבטחת החירות והעצמאות לכל העמים המדוכאים והמשועבדים.

התקפת הרוצחים הפאשיסטיים על גבולות ס.ס.ס.ר. נתקלה בהחלטיותו ונכונותו המהפכנית של הצבא האדום, בנכונותו ואחדותו המוסרית והפוליטית של העם הסוביטי הגדול, בנכונותם של הפרולטריון והעמים המדוכאים להתיצב בחומה בצורה מסביב למולדתם הסוציאליסטית.

המפלגה הקומ. קוראת אתכם להגביר את מלחמתכם נגד האימפריאליזם - אבי אבות מלחמות הדמים, ההרס והחורבן. התלכדו סביב המפלגה הקומוניסטית הדגולה - מפלגת לנין-סטלין - אבנגרד מלחמתכם ללחם, שלום וחופש! שבתו והפגינו במקומות העבודה, באסיפות וברחובות את הסולידריות שלכם עם הארץ הגדולה של הסוציאליזם הנתקפה ע"י הפאשיסטים צמאי הדם! נריח בגאון וברמה את נס ההגנה על מבצר הסוציאליזם ונכריז על נכונותנו לעמוד יחד עם עמי ס.ס.ס.ר. במערכתם-מערכתנו עד הנשימה האחרונה, עד הנצחון המלא והסופי של הסוציאליזם!

ד. כרוז של "האמת" ביום 30 ביוני 1941

ההתקפה על ברית-המועצות היא פרי הסכמה חשאית בין הפאשיזם וה"דמוקרטיה". הלאה האימפריאליזם, אם "דמוקרטי" ואם פאשיסטי! הגיוס לצבא צ׳רצ׳יל איננו עזרה לס.ס.ס.ר., כי אם עזרה לאויבי ס.ס.ס.ר. .

ה. כרוז של הועד המרכזי ביום 30 ביוני 1941

האימפ. הבריטי וסוכניו הציוניים מנסים לנצל את אהדת המוני היהודים בארץ לס.ס.ס.ר. לטובת עניניהם הם. בעזרת ההכרזות הדמגוגיות של צ׳רצ׳יל-עידן והעמדת אנגליה כבת ברית לס.ס.ס.ר. הם מנסים להגביר את הגיוס האימפ.-ציוני (הדגשת המלבה"ד), את משטר עבודת הכפיה בשכר רעב במחנות הצבא והתעשיה.

<u>גיוס זה איננו לטובת ס.ס.ס.ר.!</u> (ההדגשה במקור. - המלבה"ד).

גיוס אימפ.-ציוני זה מכוון להרחבת הכיבושים של האימפ. הבריטי מצד אחד, ולהגשמת תכניות הכיבוש הציוני נגד תנועת השחרור הלאומי של העם הערבי, מצד שני.

גיוס זה מפריע להבנה ואחות העמים בארץ, אותה אחוה הדרושה לשם הקמת חזית ההגנה על ס.ס.ס.ר. ולשם שחרורה ועצמאותה של הארץ.

ו. כרוז של הועד המרכזי ביום 8 ביולי 1942

המשרתים את האימפריאליזם והבורגנות בתוך צבור הפועלים רוצים לרמות צבור זה בהצביעם על כנופית השודדים הבריטים, משעבדי עמים, כעל שותפים של הצבא האדום. תחת מסוה זה רוצים הם להגביר את הטירור כלפי המסרבים להתגייס לצבא. בזה הם רוצים להצדיק ולאפשר דכוי יתר של הפועלים, להגדיל את שעות העבודה ולמנוע בכוח את מלחמת המעמדות.

ז. מתוך כרוז של הועד המרכזי (אוקטובר 1941).

... בחזית המשותפת נגד הברברים הפטיסטים עומדים לימין העמים הסוביטים המשוחררים כל עמי אירופה המשועבדת, עמי האימפריה הבריטית וארצות הברית.

בועידת סלוש המעצמות במוסקבה, הוקם רק עכשיו (לפי דברי לוזובסקי) (הדגשת המלבה"ד) גוש מאוחד של בריטניה וברית המועצות, אשר ארה"ב מגישות לו את כל העזרה האפשרית. באי כוח בריטניה הגדולה הכריזו על נכונותה להקריב קרבנות במלוא יכולתה למען המלחמה האנטיפשיסטית, אשר ברית המוע-צות עומדת בראשה ונושאת על שכמה את כל כובד המערכה.

על הפועלים והמוני העם שבאנגליה והאימפריה הבריטית מוטל התפקיד ההיסטורי הכביר לשמור על מלוי התכנית האנטיפשיסטית הזאת ולרכז את כל מאמציהם להגשמתם.

בשעת הכרעה זו, כשחיות הטרף הפאשיסטים נועצים את צפרניהם המגו-אלות בדם באדמת מוסקבה, משמיעים המוני הפועלים האנגלים את קולם האדיר והקורא להגשת עזרה מידית ללוחמים הסוביטיים הגבורים ופתיחת חזיתות חד-שות נגד השונא הפאשיסטי המשותף.

בשעת הרת גורל זו, התכנסו במוסקבה שליחי היהדות הסוביטית ופנו בקריאתה הנלהבת לכל יהודי העולם בדרישה להשתתף בהאבקות ענקית זו ולהלחם במגפה החומה הזורעת יסורים ומות בין כל יהודי אירופה.

חברים פועלים!

בשעה היסטורית זו, משנחתך גורל האנושות וגורלנו אנו כפועלים ויהודים, מחובתנו הקדושה לתפוש את מקומנו בחזית האנטיפאשיסטית הגדולה של הבלוק הסוביטי-אנגלי המאוחד. עלינו לצרף את קולנו לקריאת ההמונים האנגלים לעזרה המהירה עבור פועלי ואכרי המולדת הסוציאליסטית הלוחמים, ולפתיחת חזיתות חדשות נגד המרצחים הפאשיסטים. עלינו לענות על קריאתם הנלהבת של אחינו ממוסקבה, בקחתנו נשק ליד ובהכנסנו לשורות הצבא הבריטי האח לנשק של הצבא האדום ההירואי. לדרוש חזיתות חדשות נגד בפאשיזם, זאת אומרת לתת לוחמים אנטיפאשיסטיים. אנו דורשים פתיחת חזיתות אנטיפאשיס-טיות חדשות ואנו מוכנים ללכת לחזיתות אלו כלוחמים המסורים ביותר.

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

ח. כרוז של הועד המרכזי (נובמבר 1941)

פועלים והמוני העם!

דרישות המוני העם באנגליה ובאימפריה הבריטית, דרישתו של החבר סטלין בשם העמים הסוביטיים הלוחמים בגבורה, קבלו לבסוף את ספוקה הראשון. צבאות בנות הברית פתחו בהתקפה הגדולה, שצפו לה מזמן, על חילות הפאשיזם באפריקה הצפונית.

לפתיחת החזית האנטיפאשיסטית בלוב יש ברגע הנוכחי ערך חשוב לגבי המשך התפתחות מלחמת העמים שוחרי החופש בברברים הפאשיסטים. החזית בלוב זוהי עזרה ישירה ללוחמים בגבורה מפליאה בחזית הסוביטית. החזית בלוב מרחיקה את הסכנה הנאצית מארצנו א). החילים האנגלים, האוסטרלים, ניו-זלנדים, פולנים, צ'כים, ערבים ויהודים בהלחמם בפאשיסטים בצפון אפריקה מכריחים את המפקדה העליונה של היטלר לחלק את כוחותיה לשתי חזיתות, בהלח-מם בגבורה, מקילים את הלחץ על הצבא האדום, על גבורי לנינגרד, מוסקבה, דוניץ וסבסטופול. גירוש צבאות הפאשיסטים מצפון אפריקה פירושו הבטחת עורף צבאות בנות הברית לכשתגיע שעתם להלחם שכם אחד עם הצבא האדום, פרושו ידים חפשיות למפקדה הבריטית העליונה בהגשת כל עזרה צבאית שתדרש בחזית הסוביטית. החזית בלוב זוהי המשכת חזית המלחמה המשתרעת ממורמנסק ועד לטוברוק.

לזה צפו ההמונים. את זה הם דרשו!

מלוי הדרישה הראשונה הזאת מעמידה אותנו בפני תפקיד מעשי של השתת-פות פעילה בחזית המשותפת האקטיבית של הצבא האדום ואחיו לנשק, הצבא הברי-טי!

אין יותר מקום להסוסים! אין זמן לדחיות! אנגליה ואמריקה מגישות על ידי מדיניותם ועל ידי משלוח חמריהן את העזרה הנדרשת על ידי העמים הסוביטים במלחמתם בשונא המשותף.

ועתה, בפתיחת החזית בלוב, נכנס המזרח הקרוב, ופלשתינה בתוכו, לתוך מלחמה ישירה בפאשיזם. בשלב הנוכחי של המלחמה האנטיפאשיסטית מחובתם הקדושה של המוני העם בפלשתינה, של כל פועל, כל אנטיפאשיסט כנה, ללא הבדל השתיכותו המפלגתית, של כל יהודי וכל ערבי, להשתתף בפועל בהאבקות נגד השונא הפאשיסטי של מעמד הפועלים, של חופש העמים והאנושות.

א) עם כיבוש סוריה - ארבעה חדשים לפני כן - התריע הועד המרכזי נגד האנגלים על שהם מכניסים את ארצנו למעגל המלחמה ומקרבים אליה את הסכנה הנאצית. (ראה עמוד 7).

ט. מתוך "טזיסים על הפוליטיקה של המפלגה ותפקידיה כיום" *)

למן 22 ביוני עברנו דרך רבת מכשולים מבחינה פוליטית וארגונית ועלינו לסכם אותה. ה-22 ביוני שימש יום מפנה לכל ההתפתחות ההיסטורית העתידה של תקופתינו. ברית המועצות הוכנסה להיאבקות מכרעת נגד הכחות הריאקציוניים והשוביניים ביותר במערכת הכחות האימפריאליסטיים-הפאשיזם הגרמני. מלחמת השחרור של המדינה הסוציאליסטית למיגורם הסופי של כחות הדכוי הפאשיסטיים ושחרור עמי אירופה מעולם, שיעבדה את כל המטרות האימפריאליסטיות של כל הכחות שנמצאו במצב מלחמה עם גרמניה קודם לכן למטרה עליונה זו. כניסת ברית המועצות למלחמה אשר אין לה (ולא יכולות להיות לה) כל מטרות אימפ. וכיבושיות היא היא ששינתה תחילה את אופיה החדש, הצודק, המשחרר, האנטיפאשיסטי גם מצד כל הכחות האחרים שהתיצבו (אנגליה) לצד ברית המועצות והמשיכו במלחמה נגד האויב המשותף. במסיבות כאלה לא נכונה היתה החלוקה למלחמה הצודקת - מצד ברית המועצות ולמלחמה אימפ. מצד אנגליה. אופי המלחמה אחיד הוא לגבי כל הכחות ובכל חזית שהיא, כל זמן שהיא מופנית נגד כחות ה"ציר", כל זמן שהיא מהווה חלק של המלחמה אשר בראשה עומדת ברית המועצות - אם כי החזית הסוביטית היא המכרעת באשר שם נחתם גורל הפאשיזם כיון שברית המועצות כמדינה סוציאליסטית תמשיך את המלחמה עד למיגורו המלא של הפאשיזם ושחרור העמים המשועבדים לו. לדבר על דו-משמעותה של המלחמה - משחררת ואימפ. בהתאם לכחות הסוציאליים העומדים בראשה וכמו כן להעמיד את סיסמת השלום כתוצאה מזה (בשביל הסקטור האימפ. של המלחמה) ז.א. לא להבין נכונה את עומק השינוי שבא עם 22 ביוני ואת אופי המלחמה החדש. המזכירות רואה בטעות זו את נקודת המוצא לעמדת המפלגה המוטעית בכללה עם ההתקפה על ברית המועצות. טעות זו באה כתוצאה של הערכה בלתי נכונה על יחסי הכחות בתוך המחנה האימפ. עצמו ועל התפתחות היחסים בין ברית המועצות וגרמניה עם כיבושי היטלר בדרום מזרח אירופה.

עם ההתקפה על ברית המועצות לא ראתה המזכירות את האפשרות של כריתת ברית בין ברית המועצות לאנגליה. היא דיברה על החלשת הניגודים הבין-אימפ. במקום לדבר על החרפתם. המזכירות השקיפה על הבורגנות האנגלית לאור הנסיון של 20 השנים האחרונות ביחסה לס.ס.ס.ר. ולא תפסה את האינטרס החיוני וההכרחי של אותה הבורגנות להישען על בן ברית לשם הבטחת האינטרסים שלהם מפני האיום הנאצי. טעות זו גררה את המזכירות לדבר על מגמות אינטרבנציה כללית ועל בורגנות אנגלית-אמריקאית כעוזרה בסתר להיטלר. טעות זו היתה אפשרית כתוצאה של הערכה לא נכונה למצב הבין לאומי ערב התקפה על ברית המועצות (נסיעת הס, המלחמה בבלקנים).

... למרות ההערכה הבין לאומית הנכונה על אופיה של המלחמה בכללה שבאה אחר כך, לא הוסקו יחד עם זאת המסקנות המתאימות והנכונות לגבי עמדתנו וקו פעולותינו בארץ. הסיסמה על יצירת התנאים בארץ (דמוקרטיזציה וכו׳) אשר יאפשרו את הפעלת ההמונים בחזית המלחמה נגד הפאשיזם <u>כתנאי מוקדם ושלב הכרחי</u> ליצירת אוירה של השתתפות לא היה עשוי להפנות את תשומת לב ההמונים לאויב העיקרי של מלחמת השחרור בעולם ובארץ ברגע הנוכחי - הפאשיזם. תמיכתנו במלחמת השחרור נגד הפאשיזם <u>איננה מותנית</u> בשום תנאים. הצבת התנאים מטילה רק ספקות ומגבירה את החששות של ההמונים ביחס לאופיה של המלחמה שיש לנהלה במשותף ומתוך תמיכה בכל הכחות הלוחמים בפשיזם. רק על בסיס כזה של תמיכה <u>במלחמה ללא תנאים</u> צריך ללחום לדמוקרטיזציה ולסילוק כל המכשולים העומדים בדרך ליצירת אוירה אנטיפאשיסטית והפעלת ההמונים במלחמה.

הדיבורים על גיוס אימפ.-ציוני במסיבות של מלחמה אנטיפאשיסטית עומדים בסתירה לכל עמדתנו; ואינם מעידים על הבנה עמוקה לשאלה הלאומית בכלל ולעמדתנו בארץ במסיבות של מלחמה אנטיפאשיסטית, שהביאה להורדת סיסמת העצמאות **). הגישה להערכת הגיוס מבחינה לוקלית צרה מבלי לשעבדה לאינטרס הכללי של המלחמה האנטיפאשיסטית, נתנה אפשרות לציונים להשאיר בידם את יזמת הגיוס ולהשגיח על ההמונים ולהפריע ליצירת אוירת גיוס אנטיפאשיסטי.

---

*) חומר פנימי זה חולק באפריל 1942 בחבר הפעילים.

**) עצמאותה של ארץ-ישראל לאלתר. המלבה"ד.

מלחמתנו ליצירת התנאים לגיוס דימוקרטי המוני תוך מלחמה בגיוס ה"אימפ.-ציוני" (המרכאות במקור. - המלבה"ד) היתה למעשה מלחמה נגד הגיוס האנטי-פאשיסטי. עד כמה חסרה המסקניות בכל עמדתנו זו נראה הדבר ביחוד בהבדלה שנעשתה לגבי שאלת הגיוס ברחוב הערבי והיהודי, ועוד יותר הצגת שאלת התמיכה בגיוס ברחוב היהודי כמתנקש עם האינטרסים של ההמונים וכסכנה גדולה למפלגה ברחוב הערבי. אין להתפלא אם על בסיס כזה לא הופענו בכלל ברחוב הערבי בשאלת הגיוס. גם כאן השארנו את היזמה בידי הנשא שיבימסטים, הידו-עים להמונים הערבים כסוכני השלטונות בארץ. אין ספק כי דבר זה עלול היה רק לעכב בעד התפתחות ההכרה האנטיפאשיסטית של ההמונים. לא הוסבר להמונים כי המלחמה הזאת היא מלחמתם הם בשורה הראשונה.

...כל הנסיונות והתעמולה של "השמאלים", של טרוצקיסטים ו"בלתי-תלויים" לקביעת "מטרות סופיות" בשלב הנוכחי של המלחמה האנטיפאשיסטית; התעמולה ל"צ׳רטר סוציאליסטי " מול ה"צ׳רטר האטלנטי" והסיסמאות "אין קץ למלחמה בקיום הפאשיזם, הקפיטליזם והאימפ." של אנשי ה"סוציאליזם המהפכני" הם כיום לא יותר מחזרה "פומיסטית"*) במצב הבין-לאומי החדש ובמסיבות חדשות אותו "פומיזם" אשר מילא תפקיד קונטרוולוציוני עצום במלחמת ספרד; הוא לא יותר משרות ישיר ובלתי ישיר לפאשיזם ועזרה לאינטרבנציוניסטים ולאנשי "הגייס החמישי". התעמולה הזאת מכוונת לפלג, להפריד ולהסיל סרה בחזית המלוכדת נגד הפאשיזם, המעונינת בשיתוק מכסימלי של ההמונים הרחבים ביותר ושל שכבות העמים הרחבות ביותר לשם מיגור כחות ה"ציר". המטרה והתפקיד העיקרי כיום הוא: לאחד את כל הכחות בערים, לגרוף לתוך הזרם העצום נגד הפאשיזם אל כל הניתן לליכוד ולהיסול, ולהקים נחשול עמים כזה נגד מעצמות ה"ציר" אשר בתוכו יתרסקו החוליות החזקות ביותר של בנין הפלדה, העבדות והדם של המשטר הנאצי. עצם הקמת חזית עמים נגד הפאשיזם, עצם הפעלת ההמונים הרחבים - להלכה ולמעשה - למלחמה בחזית, בייצור ובהגנה מתוך הכרה אנטיפאשיסטית עמוקה, עצם הדברים האלה הם בית ספר מדיני ומהפכני כזה בשביל ההמונים אשר לעומתו מחוירים כל ההתחכמויות וההתפלספות "המהפכנית" של אנשי "המטרות הסופיות", של אנשי הסוציאליזם "הטהור" התלושים ומנותקים מכל מגע חי עם ההמונים והחרשים להלם לבה של תקופתנו.

---

*) P.O.M.-מפלגה טרוצקיסטית מתקופת מלחמת האזרחים בספרד, שאנשי הקומינטרן דכאוה במרחץ דמים. המלב"הד.

י. כרוז שהועתק והופץ על ידי "האמת" בארץ (פברואר 1942)

דער רוף פון די ווילנער רבנים צום אידישן פאלק:

בעהש"י

קינדער פון אונזער פאלק!

אויסדערוויילטע פון גאט!

דער נייער המן היטלער, ימח שמו, האט אויסגעשטרעקט זיינע בלוטיקע הענד צו דער פארבליבענער אידישער באפעלקערונג, וועלכע לעבט רוהיג אויף דער מזרח זייט פון איראפע. דעם אידישן שונא איז ווייניק אכט יאר אונטערדריקונג און פארשקלאפונג פון דעם אידישן פאלק אין דייטשלאנד. אים זיינען ווייניק אידישע טייכן בלוט, וועלכע גיסן זיך אין גאנץ מערב און מיטל איראפע, וואו נאר עס האט אנגעטראטן זיין מערדערישער שטיוועל, ער איז נאך ניט באנוגעט מיט טייכען טרערען פון געשענדעטע אידישע טעכטער, און פון קליינינקע אידישע יתומים. ער וויל אומברינגען אונזער גאנצן אידישן פאלקס, און מיט אידיש בלוט היילן זיין קרעציג לייב.

עס קרעכצט די ערד פון די טרערן פון אונזערע קינדער, ווייבער, און מוטערס. שאנד און נידערטרעכטיקייט טראגט היטלער קעגן דעם אידישן פאלק.

אין אלע צייטן האט אונזער גרייסער גאט אונז צוגעשיקט צו הילף מענשן פון פעלקער, צווישן וועלכע מיר געפינען זיך: כורש, מלך פון פרס, אלכסנדר מוקדון, ריטשארד דער לייבן הארץ, און נאך פיל אנדערע גרויסע פארטשייער פון פעלקער, וועלכע האבן אונז ארומגעריגלט. און ביי דער איצטיקער צייט פארדינען דעם נאמען פון באשיצער פון אונזער פאלק, די גרויסע פירער פון סאוויעטישן פאלק, בראש מיט אונזער גואל יוסף סטאלין. העלף זיי גאט, גיב זיי געזונט און נצחון! הער זיך צו אונזער גאט צו אונזער געוויין, אונזער בלוט, אונזערע פאמיליעס, צום אנדייבק פון אונזערע עלטערן, צום געוויין פון אונזערע קינדער, צום געבעט פון אלע בני ישראל, אמן!

געוערן

מיט דעם שארפן שווערד פון דיין צארן זאלן בעשפאלטן די הערצער פון אונזערע שונאים; פארשאלטן זאלן זיי ווערן!

גרויסער און שטארקער גאט! צוליב די בתי מדרשים, וועלכע זיינען חרוב געווארן! צוליב די הייליקע ווענט, וועלכע זיינען צעבראכען געווארען! צוליב די גרויסע מענטשן, וועלכע זיינען אומגעקומען דורך די הענט פון דער בלוטיקער חיה היטלער, אויסגעמעקט זאל ווערן זיין מערדערישער נאמען און אנדענקן!

לעבן זאלן די וועלכע שלאגען קעגען דעם בלוטיגען שונא, היטלרן! אמן! זאל לעבען און געזונד זיין די רויטע ארמיי! אמן!

לאמיר תפילה טאן פאר דעם נצחון פון דער רויטער ארמיי איבער היטלרן! אמן!

לאמיר העלפען פארזיכערען דעם נצחון פון אונזערע טייערע באפרייער! אמן!

ברידער און שוועסטער!

געדענקט, אז דער נצחון פון דער רויטער ארמיי איז דער נצחון פון אונזער אידיש פאלק.

ועד הרבנים פון ווילנע.

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

ה צ י ר נ ר ת

י"א. השאלה היהודית והציונות *)

כדי לדון על השאלה היהודית לאומית יש לדון על התנאים והחוקים הפועלים בכל שאלה לאומית. יש לקבוע קו אחיד שלפיו ידונו על שאלה זאת; וכדי לעשות את זאת יש להתבסס על כמה נקודות מטען עיקריות.

על שאלה לאומית בכלל יש שתי השקפות שמאליות עיקריות. דעתה של האינטרנציונל ה-2 לשעבר והמפלגות "הסוציאליסטיות" כיום הפועלות לפי אותו קו פעולה, ודעתם של לנין ותומכיו. נברר את שתי ההשקפות: אנשי האינטר-נציונל ה-2 אינם מעמידים על דרגה אחת את פתרון השאלות הלאומיות של עמים שחורים ולבנים, תרבותיים ובלתי תרבותיים. בשבילם שאלות לאומיות היו קיימות אצל הצ'כים, רומנים, פולנים ועוד עמים קטנים באירופה. הם לא שמו לב לאותן התנועות הלאומיות הענקיות של עמי אסיה ואפריקה, אף כי גם הלב-נים וגם השחורים הנם עבדים של האימפריאליזם, אויבם המשותף. טענתם העיק-רית היא, כי לכל עם יש זכות אבטונומיה תרבותית ואינם מזכירים את זכותו הפוליטית בהשאירם אותה לארץ השולטת על העם הזה. ההשקפה של האינטרנציונל ה-2 איננה מראה את האופי האימפריאליסטי של כל שלטון על עם חלש יותר. היא מצדיקה את השולט באמרה, כי הוא מפתח את הארץ ע"י הבאת הון.

הדעה המטריאליסטית של מרקס-לנין אומרת: העמים הקטנים באירופה המשועבדים לעם איזה שהוא, והעמים באסיה ואפריקה, הנם עבדים של אותו הכח הנקרא אימפריאליזם, השולט בכל ארץ וארץ משועבדת ובכל הארצות האלו יחד; כל שאלה לאומית ותנועה לשחרור, איננה שאלה פנימית גרידא של העם הרוצה להשתחרר, כי אם שאלה בין=לאומית ועולמית של שחרור ארצות משועבדות מעול האימפריאליזם. והטענה של דעה זו היא: לכל עם זכות לקיום חופשי פוליסי, זכות לשחרור ועצמאות. ההשקפה של האינטרנציונל ה-2 על שאלות לאומיות הפכה את הכח שבשאלות אלו לתועלת האימפריאליזם בהצדיקה את שלטונו, בשעה שההשקפה הלניניסטית הפכה את השאלה הזאת ממכשיר מסוכן בידי נציונל=שוביניזם ומס-רותיו למכשיר פתיחת עינים להמונים רחבים לראות את הקומבינציות השונות של האימפריאליזם באמרה, כי יש זכות לכל עם לחיים עצמאיים פוליטיים וכל-כליים.

האינטרנציונל ה-2 הכריז אמנם על שויון עמים, אך ההכרזה באה בשעה ששויון העמים בלתי אפשרי בתנאים של שלטון אימפריאליסטי, כשארץ אחת משעבדת את השניה. ומכאן ששחרור עמים אפשרי רק בתנאים של משטר כזה בעולם שארץ אחת לא תשלוט על השניה, כלומר במשטר סוציאליסטי שיוסד רק ע"י מלחמת הפרו-לטריון. כתוצאה מזה יש לדון על השאלות הלאומיות כעל חלק בלתי נפרד של השאלה הכללית של המהפכה הפרולטרית. ומצד שני זכות קיום של שאלה לאו-מית יש רק לשאלה לאומית ותנועת שחרור המופנית נגד האימפריאליזם. יש מקרים שתנועת שחרור לאומית עומדת בנגוד למטרות הפועלים ולמעמד הפרוליטרי בעולם. ואם ישנה תנועה לשחרור לאומי ואופיה הוא ההפך מזה, צריך ללחום בה. על תנועות כאלה אמר לנין: "אם חלק מ תנועה דמוקרטית סוציאליסטית עולמית עומד בדרך הכלל ומפריע לו, צריך להשמידו".

על שאלות לאומיות יש לדון לא מצד השקפה דמוקרטית של צדק, כי אם מצד השקפת התועלת שיש מתנועה זו או אחרת למעמד הפועלים בעולם, למלחמה פרולטרית. הנה דוגמה לכך. סוחרי מצרים והאינטליגנציה הבורג'אזית של מצרים נלחמים בעד חופש בארצם. מלחמה זאת מהפכנית ומועילה, כי היא מופנית נגד שלטון האימפריאליזם ומחלישה את כוחו, בשעה שמלחמת ממשלת הפועלים האנגלית בעד שלטון על מצרים הנה מלחמה ריאקציונית אף כי אותה מנהלת ממשלת פועלים הדוגלת בשם סוציאליזם. על שאלה לאומית יש להשקיף לא מצד הדמוקר-טיות שבה, כי אם מצד התועלת למלחמת הפרולטריון. צריך להלחם נגד הסתברות לאומית של סוציאליזם בארצות מנוצלות, אשר איננה רוצה: להתעלות מעל לשאלות לאומיות ושאיננה מבינה את הקשר בין התנועה בארצו עם התנועות הפרולטריות בארצות אחרות למלחמה באויב המשותף - האימפריאליזם. ועוד עקרון: כל עם הרוצה להשתחרר, כל עם הדוגל בעקרונות החופש, צריך לפתח בו את האינטרנציונליזם, את הקשר בין התנועות לשחרור בעולם כולו. בהסתמך על הנקודות שקבענו נתחיל לנתח את השאלה הציונית.

---

*) הרצאה "מדעית", המסמסת הומר לימוד לחבר הפעילים של פ.ק.פ.

בתחיל בציונות בהתחלתו:

היהדות ברוסיה ובפולין ובכל הארצות-שעליה; עברה רוח מהפכנות בתקופה שלאחר המלחמה העולמית הראשונה, התחילה מתעוררת לחיים חברתיים תקינים ומובן, כי גם בה פגעו השאלות החברתיות שנסרו באויר ומצד שני תנועות ההתפתחות כגון ההשכלה בגרמניה וברוסיה אשר נלחמו נגד כבלי הדת, בסלו את הישן ולפניהם עמדה השאלה "לאן". הגורמים הללו נתנו בסיס לתנועת הנוער למען עליה לארץ-ישראל. נוער זה חלם על שחרור עמו, על בנין ארץ סוציאליסטית עם כל אותם ההישגים החברתיים אשר לא היו ברוריה לו. נוער זה, אשר נפגע ע"י תנועות שחרור באירופה, הלך בעקבות הציונות המדינית של הרצל ולפני עיניו עמדה אוטופיה סוציאליסטית נשגבה. בתנאים אלה התחילה העליה לארץ-ישראל.

ציונות כיום

תקופה זאת נמשכה זמן לא רב. בילויים היו מעטים ועם בואם לארץ סוב שקטה התנועה. אך ההתפרצות הראשונה משכה אל הארץ את האלמנטים היהודיים אשר רצו לנצל את ההזדמנות הזאת למען הרבות את הונם. לארץ באו סוחרי קרקעות, אבנטוריסטים, סוחרים זריזים והם בבואם לארץ ובהשקיעם הון בקרקע היו מעונינים בקיום התנועה הצעירה. התעמולה המוגברת והקשיים בחיי היהודים בגולה גרמו לכך שגל שני גדול של יהודים עלה לארץ וגם ביניהם היה חלק לא קטן, אשר בא לכאן לא לשם בנין הארץ לעם אלא לשם עסקים. תחת השפעת האנשים האלה אשר עשו הכל כדי להביא לארץ את האלמנט העובד אשר יתן להם רוחים, נוסדו בארצות אירופה מחלקות תעמולה, אשר תיארו את הארץ הזאת בתור ארץ זבת חלב ודבש והגבירו את הפעולה לקנית קרקע באמצעות סוכנויותיהן וע"י כך גרמו לעליה שלישית. בשלושת העליות הללו היה גרעין קטן אשר באמת יצא למפעלים. החלק הגדול שבא נשאר בערים ולאחר שפסק הזרם של מתישבים חדשים התחילו להתפתח בארץ כל אותם הסימנים של ארץ קפיטליסטית. לאחר כיבוש פלשתינה ע"י האנגלים נתנה אפשרות לנצול מוגבר של מעמד הפועלים בארץ. גם אנגליה מעונינת בנצול זה. את השלטון על ההמונים תפסו אלמנטים אשר רחוקים מלהתענין בשאלות ההמונים בארץ. לנגד עיניהם עומד השלטון והרוחים ומכיוון שהתחברות של המוני היהודים בארץ עם הערבים היתה גורמת למפלתם, יצרו הם בארץ מפלגות ציוניות אשר קבלו על עצמם את הצבע הסוציאליסטי, וע"י כך אפשרו למנהיגים מכורים אלה את השמדת הרוח הפועלית בהמוני העמלים ונטיעת הרוח השוביניסטית המסנוורת את עיני העמלים.

אנגליה מצדה אינה מעונינת באיחוד ערבי-יהודי. עקרון שלטונה הוא: "הפרד ומשול". כל זמן שהיהודים לא יתאחדו עם הערבים תוכל היא לנצל אותם. ע"י כך נוצר מצב שההמונים הציונים אינם אלא עוזרים לפוליטיקה זאת של אנגליה ומשמשים לה ע"י כך סוכנים לאימפריאליזם שלה. המפלגות הסוציאליסטיות אשר הוקמו בארץ אינן אלא מפלגות מאותו הסוג של האינטרנציונל ה-2 אשר הופכות את השאיפה לשחרור לכלי בידי נציונל=שוביניזם (ציונות) ועוזרות לאימפריאליזם הבריטי. כתוצאה מזה המנהיגות של הפועלים בארץ מובילה את הפועלים למלחמה לאומית, אשר עומדת למכשול לפועלים בעולם ולכן יש להלחם בה. מלחמתה של הציונות בערבים מוכיחה כי ארץ זאת רחוקה מאינטרנציונליזם, משתוף מלחמת שחרור עם מלחמת הפרולטריון בעולם, ולכן מלחמה כזאת הנה ריאקציונית.

סיכויים בארץ בתקופה זאת

לפי מה שאמרנו חופש העמים וחופש ביניהם אפשריים רק בתנאי ששום ארץ לא תשלוט על ארץ אחרת. המצב הפלשתינה בתור ארץ אסטרטגית חשובה הוא כזה, שאם תפול אנגליה ותשתלט ארץ אחרת גם היא לא תתן חופש לארץ הזאת. מכאן שארץ זאת יכולה לקבל חופש אך ורק בתנאי שבעולם ישלוט הסוציאליזם. את כל הכחות יש להקדיש, איפוא, לנצחון הסוציאליזם. לכן כל אותן הטענות על ריכוז כל העם בארץ אין להן כל בסיס והן רק מראות את האופי של האנשים אשר דוגלים בהן וקוראים לעצמם סוציאליסטים. את אי=הרצון להתעלות מעל ללאומיות הצרה שלהם, את חוסר הרצון להבין את הקשר בין תנועת השחרור בארצם לתנועת שחרור העמים בעולם ע"י פרולטריון עולמי.

ציונות-סוציאליסטית

אם נגדיר את המושג סוציאליזם נקבל אוסף של חוקים שיצרה החברה העובדת במשך המלחמות על זכויותיה וביניהן נמצא את עקרונות החופש, של האורינטציה החופשית, של אחות עמים ושל ברית פועלי העולם. של השמדת הקנין הפרטי ושל שתוף פעולה בין העמים. ואם נגדיר את המושג כיום נקבל את הסיסמאות כבוש הקרקע, כבוש עבודה, תוצרת עברית, הסתדרות עובדים עבריים בא"י, שנאה לערבים. האם יש עוד הפכים גדולים מאלה.

אם ננסה לנתח את המצב הזה על סמך העקרונות שקבענו נראה את הסיסמאות של כיבוש בתור סיסמאות אימפריאליסטיות וריאקציוניות העומדות בניגוד גמור לסוציאליזם ולדרך מלחמת הפועלים. נראה את השנאה לערבים בתור מכשיר להפרדה בין הפועלים הערבים והיהודים, בתור מכשיר עזר לאימפריאליזם הבריטי, בתור מכשיר לשעבוד העם. מכל זה נוציא מסקנות:
א) ציונות וסוציאליזם הנם שני דברים נפרדים אשר אין להם דבר משותף;
ב) ציונות הנה אויב לסוציאליזם ובה צריך להלחם.

פתרון שאלת היהודים בעולם

אם נסתמך על העקרון, כי חופש עמים אפשרי אך ורק בתנאי שלא תהיה ארץ בעולם השלטת על השניה, כלומר חופש עמים אפשרי אך ורק בזמן שלטון סוציאליסטי אשר יכול לבוא אם כל הכוחות יהיו מופנים לכך שהוא יתגשם, נמצא כי דרך פתרון שאלת היהודים והשגת חופש לאומי לעצמם הוא בנצחון מלחמת הפרולטריון בעולם. שאלת היהודים קשורה קשר בל ינתק עם שאלת הפועלים בעולם. והמסקנות מכאן הן: עם ישראל (החלק אשר מעונין בפתרון שאלת היהודים) צריך לשתף פעולה ולעזור בכל כחותיו לתנועת הפרולטריון הלוחם העולמי.

פתרון זמני של שאלת היהודים בפלשתינה

לנוכח המצב הפוליטי שנוצר, לנוכח התנאים הקימים בארץ זאת מהתחלת יצירת ישוב יהודי, הסתמנה דרך לפתרון שאלת היהודים של החלק היהודי היושב בארץ זאת. אם נתבונן אל העובדות נמצא, כי לפנינו תופעה של שני כוחות נפרדים אשר כח שלישי מסתמש בהם לרעתם ומותר את הסענות של אחד ע"י השני. שני הישובים בארץ, הערבים והיהודים, הנם כחות נפרדים ואנגליה המשעבדת את שניהם משתמשת בחלק קטן מביניהם למען עזור למטרותיה. המנהיגים הציונים בין היהודים והאלמנטים הקיצוניים בין הערבים הנם משרתי האימפריאליזם הבריטי, ושני חלקים אלה עושים את הכל כדי להפריד בין היהודים והערבים, כדי לשלוט עליהן. מכאן מתבהרת הדרך בה צריכים ללכת העמלים של שני העמים במלחמתם נגד האימפריאליזם. אחת המכות החזקות שהם יכולים להביא עליו זהו איחודם לחטיבה אחת, אשר תגן על זכויותיה ותלחם נגד המשעבדים. זאת הדרך היחידה שתוכל להטיב את מצב העמלים. התאחדות עמלים יהודים וערבים תהיה הכוח אשר יוכל לקבוע את החוקים המתוקנים של חברת העמלים.

י"ב. מכתב של "האמת" אל הועד המרכזי *)

חברים! זו הפעם השניה מאז התקפת הפאשיזם על ס.ס.ס.ר., שאנו פונים אליכם בהצעה לאחוד. אנו משוכנעים כי הצורך הדחוף לאחוד כל הכחות למען מלחמה בפאשיזם והגנה על ס.ס.ס.ר. מאפשר התקרבות הדדית ופותח את הדרך לקראת מזוג גמור.

קריאתנו זו לאחוד מבוססת על ההכרה, כי הדברים המאחדים אותנו היום הם כבדי משקל יותר מבכל זמן אחר:

אותנו משתפת האמונה המלאה בנצחון ברה"מ ובמפלת הפאשיזם, והנכונות לעשות הכל כדי להחיש את הנצחון הזה. אותנו משתפת ההכרה, כי לשם מטרה זו יש ליצור חזית של כל הכוחות הפרוסוביטיים והאנטיפאשיסטיים, לרבות אלה הנבדלים מאתנו בהשקפותיהם הפוליטית והחברתיות (גם ציוניים).

אותנו משתפת ההכרה, כי ההסכם הסוביטי-אנגלי מחייב אותנו לתמיכה במלחמת אנגליה ולקריאה לגיוס בארץ, ומלחמה להפיכת הגיוס הזה לגיוס אנטי-פאשיסטי רחב, ערבי ויהודי.

אותנו משתפת ההכרה, כי היום יש להלחם לא לנתוק הארץ מאנגליה - סיסמה המנוצלת ע"י כחות פרופשיסטיים ושהיא על כן לרעת העם הערבי והישוב היהודי - כי אם לדמוקרטיזציה של הארץ, כדי להגדיל את חלקה במלחמה האנטי-פאשיסטית וכצעד לקראת עצמאותה במסגרת ערב המאוחדת והמשוחררת (הדגשת המלבה"ד).

אותנו משתפת ההכרה, שהמלחמה האנטיפאש. קשורה עם המלחמה נגד שוביניות בארץ הן ברחוב היהודי והן ברחוב הערבי, ועם המלחמה להבנה ושתוף פעולה יהודי-ערבי.

אותנו משתפת המלחמה בתיאוריה ופרקטיקה של הציונות בארץ (הדגשת המלבה"ד) האויבת לאינטרסים של ההמונים היהודיים והערביים.

אותנו משתפת ההכרה, כי צו השעה הוא, שהמפלגה הקומוניסטית בארץ תהיה חזקה ומלוכדת, וכי המשכת הפרוד תפריע לעבודתה ותזיק לשמה.

חברים! שאלות רבות, שהפרידו בינינו בעבר, נפתרו או הוסרו מעל הפרק ע"י המאורעות.

1. ברחוב הערבי: אי הסכמתכם להלחם במופתי, (סיסמת העצמאות והמרד הערבי בתקופת המלחמה האימפ.) ועוד.

2. בשאלות בינלאומיות: עמדתכם ביחס לחוזה הסוביטי-גרמני, סיסמת פרוז הארץ, העמדת סיסמת השלום המידי.

3. ברח' היהודי: הגישה הפרינציפיונית שלכם נגד כל שיתוף עם חוגים ציוניים, באיזו שאלה שהיא. אי ראיית האפשרויות הפרוגרסיביות הגלומות בישוב. התנגדותכם לחזית אנטימלחמתית בתקופת המלחמה האימפריאליסטית.

---

*) נתפרסם ב"האמת", גליון פברואר-מרץ 1942.

[illegible]

י"ג. כרוזו של הועד המרכזי על אסון "סטרומה" (מרץ 1942)

... מי הם הקרבנות הטרגיים של "סטרומה"? מי המה המאות של ילדים נשים וגברים אשר מצאו את סופם במימי הבוספורוס?

הם קרבנות הפאשיזם. הם קרבנות אותה המפלצת הנצית האיומה אשר קמה להשמיד ולכלות את העמים שוחרי החופש, את התרבות האנושית, את העם היהודי המעונה. הם פליטי חרב הפאשיזם המנוול, המגואלת בדם מיליונים והמתהפכת על ראשינו. הם המסך הדמים של אודיסה, קיוב, גיטאות וורשה, לודז' וגיהנום אוקרינה. הם קרבנות סוכני "גסטפו" וקונטרבנדיסטים ציוניים "מצילים" שהתמחו בהשטת אלפים באניות-קבריה, שהתמחו בשוד ורצח המוני על חשבון אחיה מעונים ונרדפים. (הדגשת המלבה"ד). הם קרבנות של מדיניות הממשלה אשר עודדה את מפעל ה"הצלה" וההברחה של המעפילים (הדגשת המלבה"ד) ולא פעלה לפתיחת שערי הארצות הדימוקרטיות והארצות הלוחמות כיום בפאשיזם, למפעל עזרה רחב לקרבנות הפאשיזם, פליטי התפת הנצית, כמו שעשתה זאת לדוגמה ממשלת ברית המועצות אשר עזרה להצלת מאות אלפי נרדפים יהודים ולא יהודים ואפשרה להם לעבור לחיי עבודה ומלחמה במאמץ הכללי למיגור הפאשיזם.

הישוב היהודי וכל האנטיפאשיסטים הכנים בארץ הזאת עקבו בחרדה ובהתמרמרות עמוקה את גל הפרעות, האנס וההתעללות של גייסות הפאשיזם באודיסה, קיוב, ורשה ולודז'. הישוב היהודי וכל האנטיפאשיסטים הכנים בארץ הזאת נסערו מסביב לאסון "סטרומה". היה זה טבעי ודבר בעתו לו גויסה כוננות המוני הישוב להתגייסות מלאה למלחמה האנטיפאשיסטית נגד שונאי העם היהודי, לו ניתן ביטוי פורה ומפרה לזעם ההמונים ולהתמרמרות העצומה שהצטברה בתוכם נוכח תעלוליו השפלים של פאשיזם הדמים.

ההלכה הסוכנות, הועד הלאומי, הנהגת ההסתדרות וכל אלה המתימרים לייצג את הישוב היהודי ולדבר בשמו - ההלכו כל אלה בדרך של גיוס כל הכחות למלחמה נגד הפאשיזם?

לא ולא! הם הלכו בדרך ההפוכה. הם שתקו והשתיקו את התסיסה האנטיפאשיסטית בתוך הישוב. הם פרטו לפרוטות קטנות את כוננות הישוב להצטרף במלוא יכלתו לחזית האנטיפאשיסטית, הם העסיקו אותו ב"פרובלימות" של סרסיפיקטים ל"הצלת" פליטים יהודים מס.ס.ס.ר.! בשאלות של "צבא עברי" ו"מסרות השלום" של הציונות וכו'; הם ניסו להקיף את הישוב היהודי בחומת סין, ולנתקו מהמלחמה הכללית של העם היהודי וכל העמים שוחרי החופש - מהמלחמה הגורלית נגד הפאשיזם אשר בראשה עומדים עמי ס.ס.ס.ר. והצבא האדום.

בשביל מה ואיך ניצלו אלה המתימרים לדבר בשם הישוב ומעמד הפועלים בארץ את זעזוע ההמונים בקשר עם אסון "סטרומה"?

הם ניצלו את זה בשביל המסרות הציוניות הריאקציוניות אשר אין בינן ולבין המלחמה האנטיפאשיסטית ולא כלום. הם ניצלו את זה כדי ללבות ולהבעיר את אש השנאה הלאומית בארץ ולעכב בעד דרך ההבנה ושיתוף הפעולה בין ההמונים היהודים והערבים אשר מתחזקת והולכת עם הגברת כוננות ההמונים למלחמה בפאשיזם, עם הגברת שיתוף הפעולה והמלחמה המשותפת של הפועלים היהודים והערבים, עם התלקטות הכחות האנטיפאשיסטיים בין ההמונים היהודים והערבים כאחד. הם ניצלו את זה בשביל לפתוח במלחמה נגד "הספר הלבן" והממשלה, במקום לפתוח מלחמה נגד הפאשיזם המרצח, האחראי העיקרי לקרבנות "סטרומה", כאילו איננו חיים בתוך תוכה של מלחמת חיים ומות נגד הפאשיזם הרצחני האויב הראשי של העם היהודי. . . "לא האויב רצח אותם. הם נפלו קרבן למדיניות האנטיציונית של שליטי הארץ" מכריזים "הנאמנים" בכרוזם. האין זה תכסיס סקר של גייס חמשי לטהר את השטן הנצי מכל אשמה? האין זאת התפקשות במאמץ המלחמתי של ההמונים בדרך של הסלת ספקות והיסוסים ובדרך הטית זעמם מהשונא הפאשיסטי העיקרי, לעבר הערבים ושלטונות הארץ? האין זאת התעלמות מכוונת וזדונית מהאינטרס החיוני העליון של העם היהודי והישוב בכללו בחיזוק החזית האנטיפאשיסטית הכבירה - שהיא חזיתו בראש וראשונה - כאשר "נאמנים" מכל המינים מוצאים להם כיום את שעת הכשר לעשות את החשבונות הקטנים שלהם עם האדמיניסטרציה הפלסטינאית העלולים להחליש את מאמץ המלחמה של ההמונים נגד הפאשיזם?

הרחוב היהודי הוצף כרוזים וסיסמאות מכל מיני "נאמנים". אסון "סטרומה" נתן להם את ההזדמנות לנהל בפומבי תעמולה נגד הגיוס במקום הסבוטג'ה שבסתר לפני כן. "אל תתגייס לצבא מטביעי "סטרומה", "אף חייל יהודי יהודי נוסף לצבא הבריטי", "הגייס החמשי הערבי מדריך את הפוליטיקה הבריטית בפלשתינה" - כאלה הם פניני ההסתה הפאשיסטית האנטי ערבית והאנטי בריטית של כל מיני "נאמנים", אשר אינם מעיזים להופיע בשמם. קודם היה זה צבא "זר" - הצבא הלוחם נגד הפאשיזם - כיום זהו צבא מטביעי "סטרומה"... הריאקציה הציונית משתוללת כסוס פרא בלתי מרוסן, הורד הלוט מעל פניה, נגלה טיבה של ההתחסדות "האנטיפאשיסטית" שלה!

הסוכנות, הועד הלאומי ומנהיגי ההסתדרות ארגנו את השביתה בתוך הישוב למשך חצי מעת לעת. "חלוצי" העם היהודי עשו מעשה אשר כדוגמתו לא ראינו ואשר לא יתכן בשום ישוב יהודי אחר ובשום ארץ מאותן הארצות העומדות במלחמה נגד הפאשיזם. מחוללי השביתה גרמו ללא ספק נחת רוח, ועשו שרות ישיר להיטלר ומוסוליני וסייעו בידי "הגייס החמשי" המעונין בהרעלת האטמוספירה האנטיפאשיסטית בארץ, בפירוד בין היהודים והערבים וביצירת קשיים למאמץ המלחמתי ולממשלה הבריטית. מטרתה של השביתה היתה להגביר את הלכי הרוח השוביניים והלאומניים בתוך הישוב, ליצור לחץ בענין "הצבא העברי" ולהסות את תשומת לב ההמונים מסכנות הפשיזם ל"סכנות פנימיות" "הספר הלבן" וכו'. המלחמה האנטיפאשיסטית הגדולה בהנהגת ברית המועצות, אשר תחרוץ את גורל כל העמים והעם היהודי בכללם לא היא נר לרגליהם של המנהיגים האלה ו"הנאמנים" למיניהם. להם "מלחמה" אחרת, להם מלחמה נגד הגיוס האנטיפאשיסטי, נגד הצבא הבריטי העומד במערכה כבדה נגד כחות הפאשיזם. הישוב היהודי הלך שולל אחרי תעמולת השביתה שהיתה מעשה של גייס חמשי והרשה ל"נאמנים" להכתים אותו בפני העם היהודי וכל העמים שוחרי החופש העומדים במערכה קשה נגד הפאשיזם.

הננו עדים להמסכת התעמולה ההרסנית ולהגברתה גם לאחר השביתה. המנהיגים הציוניים הריאקציוניים מתאמצים בכל כחותיהם למתוח ביותר את הריתמה אותה שמו על גב הישוב ביום השביתה. הם מתכוונים לנצל את אסון "סטרומה" בשביל הגברת שלטונם והשפעתם בתוך הישוב, בשביל להדביק ולנגע את ההמונים היהודים ברוח של תבוסנות לגבי המלחמה האנטיפאשיסטית ותוצאותיה, בשביל לחשל את הכוח ל"בטחון הישוב" שהוא למעשה הכוח לכיבוש הארץ ולגירוש הערבים.

המפלגה הקומוניסטית הפלשתינאית פונה אל המוני הישוב היהודי ומזהירה אותו על הסכנות והנזק הכרוכים בהיגררותם אחרי המנהיגים הציוניים הריאקציוניים. המפלגה פונה אל השכל הישר של המוני הישוב אשר צריך לעזור להם לפזר את הערפל המלאכותי בו מליטים אותו "הנאמנים". בתור חלק בלתי נפרד של העם היהודי מעונין הישוב בנצחון על הפאשיזם, וזה מחייב אותו לתת יד לכל אלה הם נהלים מלחמה נגד הפאשיזם. פירוש הדבר הוא, כי הישוב צריך להתלכד ביתר מרץ והחלטיות מסביב לס.ס.ס.ר. והצבא האדום משמידי הפאשיזם, כי הישוב צריך לעלות על דרך יותר רחבה של התגייסות המונית לצבא הבריטי ולהפוך את מאמץ המלחמה לענין שלו כיוון שזאת היא מלחמתו בשורה הראשונה. פירוש הדבר הוא, כי הישוב צריך להתרחק מכל דבר העלול לקלקל את יחסי השלום עם העם הערבי, כיוון שאחוות עמים היא היסוד למלחמה מוצלחת נגד הפאשיזם בחזית, ונגד הגייס החמשי בעורף - מה שהוכיחו למעשה ובאופן מזהיר עמי ברית המועצות. פירוש הדבר הוא, כי המוני הישוב צריכים להגביר את שיתוף הפעולה עם ההמונים הערבים וכן עם ממשלת הארץ לשם מלחמת הנצחון על הפאשיזם שהוא האינטרס החיוני ביותר בשבילם ולהלחם בכל דבר העלול להפריע למאמץ מלחמתי זה, מכל צד שלא יבוא. פירוש הדבר הוא - ליכוד חזית אנטיפאשיסטית רחבה ככל האפשר בלי הבדל לאום, גזע ודת לשם הגשת עזרה חמרית ומוסרית לברית המועצות במלחמתה האנטיפאשיסטית, לשם הגשמת הגיוס ההמוני לצבא הבריטי והגברת מאמץ המלחמה של ארצנו, לשם המלחמה בעד הזכויות הדימוקרטיות של הארץ ונגד מרעיבי העם ומנצליו - הספסרים ולשם המלחמה נגד "הגיס החמשי" בין היהודים, הערבים ובתוך הממשלה והמשטרה הפלשתינאית.

קרבנות "סטרומה" ככל יתר הקרבנות היהודיים בשטחי השלטון הפאשיסטי הם קרבנות הברבריות הנצית. קרבנות אלה מחייבים - הם מחייבים את הנקמה בפאשיזם והשמדתו. דבר זה צריך להיעשות בנשק ביד - בחזית, ובמלחמה נגד הגייס החמשי בעורף. למלחמה הזאת שהיא המלחמה העיקרית והיחידה של כל העמים שוחרי החופש ושל העם היהודי המעונה, קוראת המפלגה הקומוניסטית את המוני הישוב היהודי, את המוני הפועלים, האינטליגנציה והנוער בארץ בשעה היסטורית זו.

[illegible]

י"ד. מתוך כרוז של הועד המרכזי (אפריל 1942)

היאבקות האיתנים הנטושה בעולם נגד כחות השחור הפאשיסטיים, מתקרבת לשלב המכריע. עמי התבל הלוחמים לחפש לחיים של אור, אוזרים את כל כחו-תיהם, כדי להטילם לחזיתות הקרב המכריע נגד הפאשיזם. העם היהודי המתבוסס בדמי בנותיו ילדיו וזקניו בידי כנופיות הרצח הנאצית, נאבק ההירואית על חייו וקיומו נגד הקמים לכלותו מעל פני האדמה. סכנת הפאשיזם מתקרבת לשע-רי הארץ. תושבי הארץ כולה, הישוב היהודי כולו מעונין בגופו ובבדרו קודם כל ומעל לכל בהגברת מאמץ המלחמה האנטיפאשיסטי של ארצנו, בהרחבת ההתגייסות לצבא הבריטי והעזרה לברית המועצות, בהגברת הלכוד והאחוד, יותר מבכל זמן אחר, בחזית המלחמה לעקירת הפאשיזם מהעולם.

ודוקא בשעה גורלית זו, מרשים לעצמם הסוכנות והועד הלאומי מתוך עמידה על משמר אינטרסים ציוניים צרים להמשיך במעשים המפנים רק את תשומת לב המוני הישוב מהאינטרס הלאומי היהודי העליון והחיוני ביותר, ממלחמתם הגורלית נגד הפאשיזם.

כהמשך לשביתת "סטרומה" באה ההכרזה על "סלע המפלט". במקום להגביר את השתתפות הישוב במערכה להשמדת הפאשיזם, כדי למנוע "סטרומות" ופליטי חרב הנצים מעל פני אדמות וימים, ניהלו כל מיני "נאמנים" הסתה אוילית נגד ההתגייסות לצבא הבריטי ואף נגד ברית המועצות אשר במלחמתה ההירואית מגינה גם על ארצנו ונושאת את בשורת החפש לעמים הנאנקים תחת עול הפאשיסטים הברברים.

ומהו "סלע המפלט" הממשי והאמיתי כיום למליוני קרבנות העם היהודי? האם לא המלחמה למגור הפאשיזם? האם לא בהחתמת הישוב על התגייסות המונית לצבא הבריטי, ויציאה המונית לחזיתות המלחמה והנצחון על הפאשיזם?!

רק מנהיגים ריאקציוניים פושטי רגל ממפא"י השוה"צ ופוע"צ השמים מעל לכל את האינטרסים הכיתתיים-ציוניים שלהם, יכולים היו לפתוח בימים כאלה מסע הסתה נגד מפלגתנו הקומוניסטית, נגד הכח העקבי ביותר ואוונגרד המלחמה האנטיפאשיסטית. במקום לנהל הסברה ופעולות גיוס רחבות לחזית המלחמה בפא-שיזם, הקימו אלה חזית אחרת. חזית למלחמה בקומוניזם המתבססת על דמגוגיה שקרים וסלוף עמדתנו בעבר ובהווה, על מעשי טירור, הרחקת אנטי פאשיסטים ממקומות העבודה וההסתדרות, ועד כדי איומים ברצח.

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

ט"ר. <u>מתוך מאמר ראשי בקול=העם"</u> (מרץ 1942)*)

... כל זה כוחו יפה לגבי הפרובלימה הציונית=ערבית בפלשתינה. דברים יותר נשגבים עומדים להכרעה מאשר הענינים הצרים של הציונות. המלחמה האנטיפאשיסטית תובעת דמוקרטיה - לא רק בסין ובהודו - אלא גם בארצות הערביות. לא לתמיד יכולה פלשתינה להשאר בלי כל שמץ של דמוקרטיה. לא לתמיד יוכלו המנהיגים הציוניים למנוע בעד הדמוקרטיזציה של הארץ. גל הדמוקרטיה אשר מסתער על כל העולם האנטיפאשיסטי, יגיע גם לחופי ארצנו. פשע הוא לגבי המלחמה האנטיפאשיסטית, פשע לגבי הישוב בפלשתינה, לגבי כל העם היהודי וכל האנושות לנסות ע"י הבלסת אינטרסים צרים ריאקציונריים ומסידו-לאומיים, להרחיק גל זה של חפש ודמוקרטיה מפלשתינה.

את גל הדמוקרטיה אי-אפשר לשבור. הדיאלקטיקה של המערכה האנטיפאשיסטית אי-אפשר להעבירה מן העולם; את ההתפתחות אי-אפשר להחזיר אחורה. ההמונים אשר מוכנים להקריב הכל למען המלחמה האנטיפאשיסטית רוצים לדעת לשם מה הם נלחמים, הם רוצים לראות לפניהם עתיד של חופש ודמוקרטיה. הכחות אשר מתנגדים לרצון ההמונים זה, למלחמת ההמונים זו, אין ביכלתם למנוע בעד התפתחות זאת, הם מסוגלים רק להאיט את מהלך הגלגל ועל ההמונים למנוע בעד זה.

---

*) הפסקה המובאת כאן משמשת סיום למאמר ראשי הדן בבעית הודו.

ט"ז. מתוך "טזיסים על הפוליטיקה של המפלגה ותפקידיה כיום"*)

... האינטרסים של רובו המכריע של הישוב היהודי אינם באים לידי ביטוי בשום מוסד או ארגון המונהגים על ידי באי כח התנועה הציונית. הפרימט הציוני ידו על העליונה בכל שטחי החיים ודבר זה נתאפשר הודות למדיניות הציונית והריאקציונית של ממשלת הארץ. מצב זה מאפשר לבורגנות ולריאקציה היהודית בארץ להכתיב את שלטונה ברחוב היהודי. מול הלכי הרוח האנטיפ. והפרוסוביטיים בתוך המוני הישוב, מול החרפת הניגודים המעמדיים והפאופריזציה של ההמונים, מעמידה הציונות הריאקציונית (הבורגנות וגרוריה הפועליים) את כלי הזין הלאומוניים והשוביניים, את ההסתה האנטי-סוביטית, את ההשתוללות הפרועה של המעבידים והספסרים ואת הטרור הפאשיסטי תוך חיפוי ושתיקה של כל הצבוריות הציונית. דוקא בחדשים האלה של המלחמה ההירואית של עמי ס.ס.ס.ר. אשר עודדה ולכדה את כל הכחות האנטיפ. בעולם ובתוך העם היהודי, עברה ההשתוללות הפאשיסטית הלאומונית בתוך הישוב היהודי בארץ: מעשה "בן שמן", ההסתה והפצצות מסביב לו אשר מקורן ב"הגנה השמאלית", ועידת סופרים הדורה רוח פאשיסטית, פנית מרכז המורים, הסירור והחרם על ד"ר א. סימון על חטא רצונו להציל את הציונות בדרך הבנה (על בסיס ציוני) עם הערבים, מעשי השוד והרציחות, אשר רק ה"טיימס" הלונדוני קרא להם בשם מכון, המבוצעים ע"י "ארגון צבאי לאומי" (ילד השעשועים של הריאקציה הציונית) - כל אלה שלבים הם בהסתערות הפאשיסטית ברחוב היהודי.

<u>רק הציונות ודרכי חנוכה כאן יכלו לנגע בצורה כזאת את הישוב היהודי בארץ, לנגע אותו בצרעת הפאשיסטית ההורסת אותו מיסודו.</u> אוידה זו נוצרה מלבתחילה בכדי להפריע להקמתה של חזית אנטיפאשיסטית בארץ, בכדי להכשיל את הגיוס האנטיפ, בכדי לדכא כל התנגדות לטרור ציוני, להטות את תשומת לב ההמונים מהמלחמה ההיסטורית לשחרור העולם, המתנהלת בהנהגת עמי ס.ס.ס.ר. והצבא האדום. אין כח אחר בארץ מלבד מפלגתנו אשר יהיה מוכשר לגייס את הפועלים והמוני העם עם האינטליגנציה המתקדמת למלחמה נגד ה"גייס החמשי" העצום המשתולל ברחוב היהודי בארץ בהנהגתה של הציונות הריאקציונית. היתה זו טביאה כאשר המפלגה לא הדגישה תשומת לב ראויה להופעות הפאשיסטיות הנ"ל בתקופה האחרונה. לא היה בזה משום עידוד לאותם האלמנטים המתקדמים שבודדו והוחרמן ע"י הציונות.

... הציונות היתה ונשארת האגנטורה של האימ. הבריטי אם לא לקחת בחשבון פלגים רביזיוניסטיים בריוניים הבונים על נצחון היטלר - מוסוליני. הציונות <u>כולה</u> קשורה לחיים ולמות עם "סטטוס קוו" האימפ. אבל זאת לא אומרת שהיחסים <u>בינה</u> לבין השלטון הבריטי מוכרחים להיות אידיאליים תמיד. אי יכלתה של הממשלה לספק כיום תביעות פוליטיות של הציונות (ובראש וראשונה בשטח של ה"צבא העברי") גורמת לאכזבה בתנועה הציונית ולהתקררות יחסים זמנית עם השלטונות. תקופת המלחמה האנטיפ. גרמה בכלל למבוכה רבה במחנה הציוני, הנובעת מהאופי המשחרר והמהפכני של מלחמת ברית המועצות.

המלחמה האימפ. היתה בשביל הציונות מלחמה קונקרטית. למרות התנאים הבלתי נוחים והקשים בשביל תעמולת גיוס במשך המלחמה האימפ. השקיעה הציונות את כל כחותיה ואת כל אמצעי ההשפעה והלחץ והגיעה לעשרת אלפים מגוייסים. היא ידעה כי האנגלים זקוקים לתוספת כח וכי היא נופלת וקמה עם אנגליה. מן ה-22 ביוני גבר בסחונה של המנהיגות הציונית בנצחונה של אנגליה. הם עושים את החשבון כי הם לא יוסיפו ולא יגרעו הרבה מכח החזית באנשים, אם לא יפ-ריצו את הגיוס. הם יסתפקו רק בהכרזות וגיוס של ספין. התעמולה של ה"שומר-הצעיר" בשביל תחומי הארץ (בסחון הישוב), הסבוטז'ה של מפא"י לגבי הגיוס היות ואין "צבא עברי" וכו' הן עובדות המדברות בשביל עצמן, המתבטאות במספר של 2000 מגויסים במשך 7 חדשים כאלה של התעוררות אנטיפ. ... ויוצא, איפוא, שהמלחמה האנטיפ. היא פחות קונקרטית בשביל הציונות מאשר המלחמה האימפ. הציונות היא ההלכה והמעשה של הבורגנות היהודית; המעונינת בנצחון ברית המועצות <u>באותם הגבולות</u> בהן מעונינים אילי ההון והבורגנות הבריטית

---

*) ראה עמוד 11 . הפרקים המובאים כאן נלקחו מאותה תעודה, בה מכה פ.ק.פ. על חטא סגיאותיה בעבר.

האמריקאית, אולם בהבדל אחד "קטן" והוא - הבורגנות הבריטית והאמריקאית נאלצת להשקיע אמצעים וכחות בשלב הנוכחי של המלחמה האנטיפ. בו בזמן שהציונות עושה הכל בשביל לנצל את המלחמה האנטיפ. העולמית לטובתה בדרך של צבירת כחות למטרותיה הכבושיות הריאקציוניות על חשבון הארץ והמלחמה של האחרים.

...אמרנו כי הציונות היא האידיאולוגיה של הבורגנות הריאקציונית היהודית - היא מייצגת את אלה האחרונים. אולם בתור אגנטורה של האימפריאליזם - בתור סובקולוניזטור ותלוי בבורגנות האימפ. פועלת הציונות בתנאים קונקרטיים ומסויימים. יהיה זה בלתי נכון מבחינת ההגדרה המרכ. תלגינ. המדעית להגיד כי הציונות הוא פאשיזם וכי הציונות בתור שכזו מעוב-ינה בנצחונו ה"ציר", אבל אין כל ספק בדבר כי המסודים ודרכי הגשמתה הם מסודים פאשיסטיים מובהקים, בהלחמנו נגד המסודים הפאשיסטיים של הציונות (ומסודים אחרים לא באים בחשבון בשבילה) ונגד הפרזיטיזם שלה על חשבון המלחמה האנטיפ. בו היא מתאמצת להדביק ולהרעיל את הישוב היהודי בארץ - הננו מוקיעים ומגלים את פרצופה הריאקציוני של הציונות, מבליטים את סתירותיה בדבור ובמעשה, מרחיבים את התהום הקיימת בינה לבין האינטרסים החיוניים של ההמונים היהודיים ומפנים את המכשולים מדרך גיוס המוני של היהודים בארץ למען מאמץ המלחמה האנטיפאשיסטי.

י"ז. מדיניותנו ברחוב היהודי *)

... התנועה הציונית על כל מפלותיה וזרמיה היתה ונשארה סוכנות האימפריאליזם הבריטי. בתור שכזו (הדגשת המלבה"ד) ובתור תנועה המרכזת בתוכה המונים יהודים היא מעוניינת במפלת הפשיזם והשמדתו (עם כל ההי-סוסים והספקות שלהם הנובעים ממהותם הכבושית הריאקציוניתועם כל חששו-תיהם לגבי העתיד המתסתכמים באותה הכרזה מעל במת ועידת ההסתדרות האומרת: מלחמת ישראל לחרותו שלובה במלחמה לחרות העולם, בחרות העולם בלבד לא יוושע ישראל). תפקיד לא קטן מבחינת הכוננות האנטיפשיסטית הבלתי מספקת מצד ההמונים בארץ, ממלאים אותם הניגודים אשר טופחו משך 25 השנים האח-רונות ע"י המדיניות האימפריאליסטית בתוך הישוב בהדרכת ובהנהגת אותם הכוחות הציוניים המחזיקים עדיין את רסן השלטון היחסי ברחוב היהודי.

אנו רואים את התפקיד ואת המטרה הדחופה ביותר בהשמדת הפשיזם. אנו רואים בהעמדת ה"מטרות סופיות" על הפרק מבחינה ציונית כללית או סוציאלית מהפכנית הפרעה רצינית הגשמת המטרה עיקרית והדחופה ביותר. ביודעים או בלא יודעים נותנת העמדת "מטרות סופיות" מאיזה צד שלא יהיה שרות לכוחות האויב, כי היא מחלישה את הטלת כל הכוחות וכל המחשבות על כף המאזניים של הנצחון על הפשיזם. לכן לוחמים אנו היום לא נגד עצם המטרות הסופיות של הציונות, כי אם נגד העמדתן על הפרק, כשם שאין לנו כל ענין בתקופה הנוכחית להלחם בציונות בתור שכזו, כי אם באותם גילויים פוליטיים של התנועה הציונית המפריעים לפי מיטב הכרתנו לגיוס. למאמץ המלחמה, להגשת עזרה לס.ס.ס.ר. ולהקמת חזית ישובית אנטיפשיסטית לוחמת.

... אנו מבינים תחת "שיתוף פעולה קונסטרוקטיבי" עם ממשלת הארץ את העמדת הנסיון המשקי, הכלכלי, הפוליטי והתרבותי של הישוב היהודי לעז-רת מאמץ המלחמה הכללי של הארץ בו מעוניינים הממשלה וכל תושבי הארץ, תוך רצון טוב וכנה לעזור לממשלה לעלות על הדרך הנכונה של קשירת קשרים עם תושבי הארץ ונקיטת אמצעים נכונים להגשמת מאמץ המלחמה. שיתוף פעולה זה צריך להיות בנוי על הדדיות ופרושו: הממשלה צריכה להרחיב את סמכויות העיריות והמועצות הכפריות ולחדש אותן ע"י בחירות דמוקרטיות תוך ביטול הצנזוס הקיים; שיתוף נציגי הציבור, ומוסדות האספקה, השיווק, הייצור החקלאי וכו'; חופש פעולה לכל הארגונים האנטיפשיסטיים ולמפלגה הקומו.; דאגה מוגברת לבריאות העם ולחנוך הדור הצעיר וכו'. כל אלה מתוך הנחה, כי לא הגיע הזמן לעסוק ב"מטרות סופיות".

...שיתוף פעולה אנטיפשיסטי עם העם הערבי, גם הוא מבוסס על צרכי התקופה האנטיפשיסטית המשותפים לערבים וליהודים גם יחד: עזרה הדדית ארגונית בשטח החקלאות, שיתוף פעולה ומלחמה של פועלים ערבים ויהודים במקומות עבודה משותפים כיסוד להתקרבות בין הישוב והעם הערבי, קשירת קשרים עם החוגים האנטיפשיסטיים ברחוב הערבי, מלחמה משותפת בספסרות; בעוני ובבערות, שיתוף פעולה בעניני הגיוס. כל אלה מונחים בקו האינטר-סים של היהודים והערבים גם יחד, כל אלה מונחים בשטח הקונסטרוקטיבי מעבר לכל הניגודים של העבר. כל גישה וכל רצון של גישה "פרינציפיונית" יותר בתקופה הנוכחית לשאלת היהודים והערבים בארץ תביא אותנו לנגודים ו"למטרות סופיות" מכשילים.

אלה הם הקוים הכלליים כיסוד לאחדות אנטיפשיסטית לשויון בקרבנות, עליהם עמדנו לעיל. המסגרת הארגונית של חזית זו כיום היא לא אחרת מאשר מסגרת של "כנסת ישראל". בחירות דמוקרטיות וכלליות של כל בני ובנות הישוב לכנסת, הן האמצעי להכנס לחיי המסגרת הארגונית הזאת והפיכתה לארגון הכולל של הישוב לשם הגשמת אותם התפקידים עליהם עמדנו לעיל.

... הערכתנו היסודית לגבי מהותן ומדיניותן של כל המפלגות הציוניות ברורה וקיימת. נבחון אותן ואת יחסן לשאלות החיוניות של הזמן הנוכחי וגם של הרביזיוניסטים שירדו בשנים האחרונות ומפלגתם נחלשה. ההתארגנות מנצלת אותה עוד בחלקם, אבל היא מוצאת לעצמה גם מסגרת אירגונית ואידיאולוגית עצמאית. הפילוגים והדיפורליזציה בתוך מפלגה זו וחוסר הגנה ראויה לשמה,

---

*) אם כי לא חל שנוי יסודי בהערכת הציונות, הרי הגישה הטכסיסית הוחלפה לפי צרכי השעה. הקטעים המובאים כאן נלקחו מתוך חומר פנימי שחולק לחבר הפעילים בסוף מאי 1942.

[illegible]

הקו‏׳י להופיע בחיקויים לתנועה הה‏׳יסטית בתוך הישוב בזמנים אלה ועבדת
השארותה ללא העורף של הרביזיוניזה הפולני, עוד הגבירו את ירידתם.
המפלגה הזאת היא ב"פרינציפ" בעד הגיוס, בעד מאמץ המלחמה ובעד שיתוף
פעולה עם ממשלת הארץ, אולם רק ב"פרינציפ". היא אינה מגלה אינציאטיבה
בנדון זה, אם כי הם מכריזים על אלפי חבריהם בחזית ובשרותי הצבא. הם
מכריזים בסיפוק, כי האידיאולוגיה ה"גדודאית" והמדינית שלהם נתקבלה על
חלק גדול של התנועה הציונית הישנה - עובדה שאין להכחישה. הבורגנות
העולה בארץ מרוכזת בעיקרה מבחינה אירגונית ב"איחוד האזרחי". ציונים
כלליים א' ו-ב' בחלקם הם הנפש החיה של האיחוד. זה הוא ארגון בורגני
מעמדי טהור הנלחם לזכויות ללא, מילוי חובות כל שהן לגבי הישוב והארץ
בכלל, אם כי דווקא הם מעמידים נגד הטיזה של ציונות עולמית את האנטי-טיזה
של "הישוביזם". שאיפתם לשלטון פוליטי בסוכנות, בועד הלאומי העיריות,
מכתיבה להם את "הישוביזם" אשר ללא היה תכסיס פוליטי ולולא נמצא בידים
ריאקציוניות ציונית אלה, אפשר היה לראותו כצעד מקדם מבחינת האינטרסים
של הישוב. יחסם לגיוס חיובי; למאמץ המלחמה (ישל אחרים) בודאי ובודאי,
כיון שהם נהנים ממנו בראש וראשונה. הם מתנגדים לשוויון בקרבנות. יחסם
לממשלה חיובי ואוהד ברוב המקרים. מבחינה מעמדית הם קלים יותר לשיתוף
פעולה עם הערבים - אחיהם למעמד - בשאלות בהן נדרשת מלחמה משותפת נגד
הממשלה או גורמים אחרים. המפלגה הגדולה ביותר בישוב היא מפא"י, שהיא גם
מפלגת השלטון. דבר היותה בשלטון ודבר היותה הלוחמת העקבית לאחדות ישו-
בית בשנים האחרונות (מבחינה ציונית כמובן) הפך אותה בתקופה הנוכחית לכוח
העיקרי החיובי מבחינת הגשמת תפקידי שעת החרום. היא האחראית להמרצת התנועה
הגיוסית והנסיונות להגביר את מאמץ המלחמה של הישוב, ליצירת יחסים [illegible]
לויאליים וכנים עם ממשלת הארץ וכו'. מבחינת המאמץ במלחמה היא מנסה עוד
לפעול לפי השיגרה הקודמת של העמסה חד-צדדית על שכמי הפועלים וסרם עלתה
על הדרך של המלחמה "לשויון בקרבנות". יש להדגיש גם, שבתעמולת הגיוס
והמלחמה היא עומדת לא רק על נקודת השקפה הציונית, כי אם גם על הבחינה
היהודית הכללית (נאום שרתוק בועידת ההסתדרות). מפא"י סובלת מחוסר אחידות
וליכוד פנימיים, אם כי בשאלת היסוד של הציונות קיימת אחדות מלאה. חלוקי
הדעות ושאלות האוריינטציה קשורים בעיקר בניסוח ולא במעשה (ענין רוסיה-
ס.ס.ס.ר.). חוסר הכנות גובר והולך עם התקרבותנו לשמאל במפא"י (השפעות
השוה"צ ופועלי-ציון). בענין הגיוס התגבר במפא"י הקו של הגנת הארץ תוך
ניפוח סכנות ריאליות ומדומות מצד ערבי הארץ. עם כל אלה רבות הן הנקודות
לפעולה משותפת עם מפא"י בחזית יהודית אנטיפשיסטית בתקופה הנוכחית. השומר
הצעיר גורם באופן מסולף את רוב הפרובלמות של זמננו. זה נובע ממלחמתו לציו-
נות גדולה, מהמכסימליזם הציוני שלו שחותם לוקליזם טבוע בו, מצד אחד
ומ"הסוציאליזם" המהפכני שלו המילולי מצד שני. עצם הויתו של השומר-הצעיר
שהיא הרויה ציונית כיבושית, הרויה משקית ועל-מעמדית טהורה, גוררת לקבלת
דוגמות בלתי מחייבות ההופכות ראווה כלפי חוץ. השומר הצעיר גורס גיוס
רק להגנת הארץ והישוב היהודי ואת הגיוס הזה הוא מגיש בכפיות-תה של מכסות
והגרלות, של מסחר קמעוני. השומר הצעיר מגן על מאמץ המלחמה כאשר זה נוגע
לעזרת המשקים, ואוחז בנשק המרכסיזם והפרינציפיוניות, כאשר המדובר הוא
במאמץ מלחמה כללי של הארץ לשטחיו השונים. את ברית המועצות הם אוהדים,
אולם אף מיל לא שלחו לעזרת ברית המועצות ומפריעים במיטב כוחותיהם למאמצים
של אחרים. בשאלה הערבית הם מגלגלים עיניהם למקום כמצילים ומוניים פרוגרמה
שהיא פחות מקובלת מהפרוגרמה הרביזיוניסטית. שנאתם למפלגה היא גדולה
וכמוה גם הסתתם. לפי כל הסימנים הם מהווים ויהוו גם להבא גורם מכשיל
לאחדות ישובית אנטיפשיסטית, כי על כן מרכסיסטים אדוקים הם. בבינויים
קלים דומים הם לבני בריתם אי. ל. פ. באנגליה, אשר מפלגתנו נלחמת נגדם
בשצף בהאשימה אותם בסיוע לגייס חמישי. החוגים-מרכסיסטים ופועלי ציון נעים
כצלליה לעבר השמש הזורחת של השומר הצעיר במגמה של איחוד סוציאליסטי.
במהותם אינם נבדלים הרבה מהשומר הצעיר, אם כי לאחרונים (פועלי ציון) גישה
יותר נכונה לגיוס ולמאמץ המלחמה. מסתבר, כי לא קלה המלאכה לאסוף את כל
אלה על יד השלחן העגול לשם הקמת חזית אנטיפשיסטית. מלחמתנו להגשמת מטרה
זו למלמטה, בתוך ההמונים, ומלמעלה, בתוך החוגים המנהיגים - היא צו השעה.

... מתוך תפקידי התקופה אשר עליהם הצבענו לעיל נובע, כי אין לנו
כיום לנהל מלחמה נגד הקיבוצים בתור שכאלה או נגד המוסדות הקבלניים והקו-
אופרטיביים של ההסתדרות בתור שכאלה. השאלה של כיבוש עבודה וקרקע אינה
אקטואלית כיום ומתפקידנו הוא לצרף את הסקטור הגדול הזה של ההסתדרות למאמץ
המלחמה הכללי של הארץ. עלינו להלחם בכל אותם הגילויים בסקטור חשוב זה
המפריעים למאמץ המלחמה, ולא יותר מזה.

י"ח. תפקידי הנוער היהודי בארץ*)

העם היהודי הוא הקרבן הראשון להשתוללות חיות הטרף הפשיסטיות המאימות בהשמדתו הפיזית המלאה. העם היהודי הוא שסובל יותר מכלה מפראותם של הברברים הנצים. לכן המלחמה האנטיפשיסטית היא האינטרס העליון בשביל היהודים בעולם, זוהי שאלה של קיום או כליה בשבילם. העם היהודי הבין את מקומו במערכה זו, ולכן ממלאים המוני הנוער היהודי באמונה ובגאוה את תפקידם ההיסטורי במלחמה בפשיזם. הנוער היהודי הוא בין הסובים שבחילי הצבא האדום ועל הצטינותו בקרב אנו שומעים כל יום. הנוער היהודי נלחם בגבורה ועוז בשורות הצבא הבריטי והאמריקאי, בכל מקום שם קימת חזית נגד הפשיזם. הנוער היהודי נמצא בפרטיזנים באירופה, הוא הנושא את עבודת המחתרת בגטאות פולין וארצות הכבוש. הוא יודע כי כל התקדמות הפשיסטים באיזו חזית שהיא מרבה את נחלי הדם היהודי. כל נצחון על חילות הפשיזם ממלא את לבו ברגשי שמחה ותקוה.

ולמרות שגל השנאה לפשיזם וההתלהבות למלחמת הגבורה של ברית המועצות מצאו הד בקרב הנוער בפלשתינה, רבים הם כאן העכובים בדרך לגיוס המוני הנוער לצבא הבריטי ולמאמץ מלחמה אנטיפשיסטי. אנו חיים בארץ, בה שוררת אדישות ושאננות לגבי המערכה האנטיפשיסטית. אין מקום בעולם, בו יהיה לנוער חלק כה פסיבי במלחמה נגד הפשיזם. במשך תשעת החדשים של המלחמה ההירואית של ברית המועצות והנוער הסוביטי לא נערך בארץ אף כנוס נוער אחד, אף פעולה המונית למלחמה האנטיפשיסטית ולעזרה לברית המועצות. כתוצאת מחנוך ציוני ריאקציוני מחוסר הנוער היהודי בארץ כל רגש לאומי פרימיטיבי. אין לו כל קשר, כל הבנה וכל רגש של אחריות כלפי אחיו - הנוער היהודי הסובל ונלחם באירופה. התגובה הטבעית הראשונה הקימת בכל נוער אחר, להצטרף עם נשק ביד לצבא הנלחם בפשיזם, כדי להוסיף את העזרה המקסימלית לאחיו הנוער היהודי באירופה, לא מצאה כאן את ההד הרצוי.

מתוך שליטה, כמעט אבסולוטית, על חנוך הנוער היהודי בארץ, הצליחו המחנכים הציוניים הריאקציוניים לחנך נוער אינבלידי ובלתי בריא מבחינה פוליטית ותרבותית, מחוסר רגש אחוה לעם היהודי ולא כל שכן לעמים מדוכאים אחרים. איך נתפלא על חוסר רגש אחוה זה אצל הנוער היהודי בארץ, אם במשך שנים מחדירים בו בוז כלפי "יהודי הגולה" ומציגים אותם כ"אבק אדם". אך את הנוער בארץ מעמידים כנבחר להיות הגואל של העם היהודי, הוא חלוץ העם, הוא שיציל את כבוד ישראל, אותו כבוד שיהודי "הגולה" אינם יכולים להגן עליו כביכול. איך נתפלא על חוסר רגש אחוה לעמים מדוכאים, אם מקטנותו, מגן=ילדים, מחדירים אותו בשנאה גזעית לעם הערבי. במשך עשרות בשנים מנוצל הנוער היהודי בארץ כפלוגת סער נגד תנועת השחרור הלאומית של העם הערבי. כבוש קרקע ועבודה, חרם על תוצרת ערבית, משמרות ליד פרדסים וגרוש ערבים מן הקרקע, אלה הם התפקידים שהוטלו על הנוער היהודי בארץ ע"י המחנכים הריאקציוניים. איך נתפלא לאור חנוך שוביני זה שהנוער טרם הבין את מקומו במלחמה האנטיפשיסטית, טרם מוכן לעזור לעמו הוא ולעמים מדוכאים אחרים מתוך שתוף גורל בהאבקותם לשחרור.

הדימגוגיה המשוכללת של המנהיגים הריאקציוניים מספחת דפיטיזם ויאוש לגבי חזית העמים האנטיפשיסטית בקרב הנוער באמרה כי אף אחד לא עזר עד עכשיו, וגם בעתיד לא יעזור לעם היהודי בעולם. מפתחים הם תורה של "אם אין אני לי, מי לי". עמדה זו מסלפת בכוונה תחילה את המציאות. אין צורך בהוכחה יותר טובה מהדוגמה של מדיניות המעוטים של ברית המועצות ושל החיים הכלכליים והתרבותיים המזהירים של חמשה וחצי מליון יהודי ס.ס.ס.ר. מי עזר למליוני יהודים אלה אם לא שלטון הפועלים והאכרים של ברית המועצות. גם במלחמה זו עוזרים להמוני היהודים הנאבקים באירופה המנואצת.

רויטר 30.1.42 "גנרל מיכאילוביץ' מפקד מלחמת הפרטיזנים בסרביה, נתן הוראות ליחידותיו להתקיף את מחנות ההסגר שבהם כלואים רבבות סרבים ויהודים, ולשחררם. פלוגה אחת בפיקוד קצין יהודי, הצליחה

---

*) הנאום הפרוגרמתי שניטא בכנוס הארצי של "ברית הנוער הקומוניסטי בפלשתינה" (פברואר 1942) הובא ב"קול הנוער" וניתן כאן כלשונו. ההדגשות הן משל המעתיק וכוונתן להפנות את תשומת לבו של הקורא לבטויים אופיניים.

[illegible]

להסתער על מחנה הסגר ולשחרר 410 אסירים יהודים. כולם הובאו באין מפריע למחוז הנמצא ברשות הפרטיזנים והצטרפו ללוחמים".

אכן העמים הנלחמים לחפש ושחרור, יודעים גם לשחרר המוני יהודים ממחנות הסגר נציים.

התעמולה הציונית הריאקציונית טוענת כי "ארץ=ישראל" זאת ההצלה היחידה למליוני היהודים בעולם, ולכן יש להשקיע את כל המרץ והכוח כדי לעבוד למענה. עמדה זו היא טרגיקומית בהשואה לאותם הכוחות האדירים הפועלים היום בעולם, אשר רק הם יכולים לפתור את שאלת היהודים באיר הם שם. לפסם את הנוער בתקופה זו, בכבוש של עוד כמה דונמים של קרקע ובזה לשכנעו שזו הצלתו והצלת העם היהודי בכלל, בזמן שמכונות המלחמה הורשות יבשות שלמות ובדם ואש נזרע זרע החיים החדשים, זאת אומרת רצון לסמם את הנוער היהודי בארץ ולקרוע אותו ממקור חייו וממקור תקותו לחיים חדשים. בסיסמה של "בטחון הישוב" מונעים מאת הנוער מלהצטרף לחזית, לפי דרישתו של הח' סטלין: "הכו את הפשיזם בכל מקום שנמצא" זאת אומרת לחתור תחת בטחון הישוב, רצון ליצור איום נגד הערבים ולהעמיק את התהום של אי-אמון הדדי בארץ.

המנהיגים הציוניים הריאקציוניים מחדירים לנוער היהודי רוח של דזרציה ופעולות של גיס חמשי, של עוזרים ישרים של הפשיזם. באופן מארגן נשלח נוער לגנבת רובים מהצבא הבריטי. הסיסמה: "הלאה הגיוס לצבא זר" היא סיסמה של סוכנים נציים גלויים, כי ברור לעין כל, שצבא הנלחם בפשיזם, זר הוא רק לפשיסטים. הסיסמה הזאת של הארגון הצבאי הלאומי נתמכת בגלוי ובסתר ע"י רוב מחנכי ארגוני הנוער הציוניים. "השומר-הצעיר" אינו מתביש להתוכח על הצורך ביצירת "צבא עברי" ועומד על עמדתו ה"פרינציפיונית" להתגיס רק לגבולות הארץ. תחת הסיסמה של "צבא עברי" "בטחון הישוב" ו"גיוס בגבולות הארץ" מסתתרות מגמות שוביניסטיות, מגמות של גיס חמשי המכניס מבוכה ודמורליזציה בקרב הנוער ומונע אותו מלהצטרף לחזית האנטיפשיסטית אשר נצחונה או כשלונה היא שאלת חיים או מות של הנוער. הנוער הרביזיוניסטי בארץ, אלה בחורי החמד בחולצות החומות, שכה ספחו אותם, כה התגאו בחנוכה הלאומי המופתי, נוער ביתרי זה ששמש במשך שנים סמל של "הנוער העברי", מה מראהו ומה מעשיו? כנופיה של שודדים ורוצחים, מחוסרי מצפון, מנוונים ורקובים עד ליסודם. אין ישוב יהודי בעולם שבתוכו שוד ורצח נהפך לאידיאולוגיה של נוער. לא נשאר בקרבם שריד של מוסר אנושי, חיי אדם נעשו להפקר, רצח ושוד הם מעשי גבורה של "נוער לאומי בישראל". כתם הקלון והחרפה הרובץ על העם והנוער הגרמני, שנתן לנצל את עצמו לתכניות הזדוניות והאבסולוטיות של הפשיזם הנצי, רובץ במדה גדולה על הנוער היהודי בארץ, אשר לא הראה נכונות מספיקה של עזרה לעמו הנאבק והנלחם תחת מגף הפשיזם. העזרה הממשית להמוני היהודים באירופה ולישוב היהודי בארץ, זו היא ההשתתפות הפעילה והמסורה ביותר בשורות הצבא הלוחם בפשיזם. כל מי שיוצא היום נגד הגיוס לצבא הבריטי - אח לנשק לצבא האדום - , כל מי שמעיז לעמוד על מקח וממכר, הרוצה לנצל את המערכה האנטיפשיסטית הנטושה למטרות כבושיות ריאקציוניות הוא הבוגד השפל ביותר באינטרסים של המוני היהודים בעולם ובארץ ובהצלחת המלחמה האנטיפשיסטית.

אולם אין באפשרות התעמולה והחנוך השוביני הזה להחניק את קול האהדה ההולך ומתגבר בנוער לברית המועצות במלחמתה ההירואית בפשיזם. האהדה למלחמה האנטיפשיסטית, לברית המועצות ולנוער הסוביטי, הנכונות לעזרה לעם היהודי הסובל ונלחם באירופה, לוחשת בלבבותיהם של בני הנוער היהודי בארץ. יש רק לעוררו, להזעיקו ולגיסו למלחמה אקטיבית בנשק ביד. יש להוציאו מן הפסיביות והבדידות לתוכן הוא הוכנס ולהחזיר לו את אמונתו בכוחותיו הוא. תפקיד הנוער הקומוניסטי בפלשתינה הוא לשחות נגד הזרם של הריאקציה השוררת, להרוס את החומה המפרידה ומנתקת את הנוער היהודי בארץ מן המאורעות הכבירים בעולם. על הנוער הקומוניסטי לקרוע חלון לעולם הרחב ולהכניס את רוח הסערה הנושבת, לתוך האוירה המחניקה של השוביניות והדמגוגיה. תפקיד הנוער הקומוניסטי להעלות את הנוער היהודי בארץ מעומקי שנאה גזעית לעם הערבי, מהתפארות עצמית חולנית המתבטאת באי-הערכה ובטול של הנוער היהודי בעולם, ולהעלותו על דרגה גבוהה של נוער מתקדם אנטיפשיסטי, המכיר את חובותיו הלאומיים והבין-לאומיים, המוכן לעזור לעמו הוא ולהוסיף למאמץ הכביר של כל עמי התבל הנלחמים בפשיזם.

על הנוער העובד לנהל את מלחמתו המקצועית היום יומית, להלחם בבגידת מנהיגי הסתדרות "הנוער העובד", בעד השתלמות מקצועית של הנוער העובד, בעד תחוקת הגנת הנוער, לתנאי חיים הוגנים, נגד נצול הנוער למורידי השכר ע"י העמדתו מול הפועל המבוגר, נגד הספסרות הפרועה והפושעת של מנצלי המלחמה האנטיפשיסטית לרוחי המלחמה, נגד הנצול המחפיר של המעבידים. על הנוער

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

העובד לקשור את מלחמתו המקצועית עם המערכה האנטיפשיסטית הגדושה, מריונ שרק בנצחון ברית המועצות והעמים הדמוקרטיים על הפשיזם, הערובה לתנאי חיים הוגנים והפסים להמוני הנוער בארץ.

על הנוער הלומד בבתי ספר גבוהים, גמנסיות ובתי ספר עממיים להצטרף למלחמת הקדש נגד הפשיזם. עליו להלחם נגד החנוך השוביני והריאקציוני של מחנכיו, המנתק אותו מהמערכה האנטיפשיסטית והמסגיר אותו בפרובינציונליות הצרה. עליו להלחם בסיסמאות השוביניות של "בטחון הישוב" ו"אבא עברי" המכוונות להכשיל גיוס המוני נוער לחזית. על הנוער הקומוניסטי לנהל תעמולת הסברה בקרב הנוער הלומד על אופיו המעמדי והפוליטי של הפשיזם, ולהחדיר בו אותה השנאה שהבעירה והלהיבה את הנוער בכל העולם למלחמה בלי רחם עד למגורו המוחלט של הפשיזם. עליו לעורר בו את רגש האהדה וההערצה של הנוער היהודי בארץ לאותו הנוער הסוביטי ההירואי המשמש סמל של גבורה לכל הנוער בעולם.

מתפקידנו להקים ארגון נוער אנטיפשיסטי רחב המקיף את הנוער העובד והלומד בארץ. ארגון אנטיפשיסטי זה יצטרך להוציא לפועל גיוס המוני של הנוער לחזית ומאמץ מלחמתי רחב, ע"י השתתפות הפעילה בשרותי הבטחון הפני-מי, בעזרה לעבודה החקלאית במשקים, בדאגה למגוייסים ומשפחותיהם. ארגון זה יצטרך להעביר פעולות עזרה חמרית ומוסרית לברית המועצות, להדק קשרים עם הנוער הסוביטי ועם ארגוני הנוער האנטיפשיסטי בעולם. עליו לקשור קשרים עם הנוער הערבי המעונין כנוער יהודי במלחמה בפשיזם ויאצרך לעבוד בשתוף פעולה אמיץ עם הנוער הערבי בכל הפעולות של ארגון נוער אנטיפשיסטי בפלשתינה. על הנוער הקומוניסטי ליצור הזית נוער אנטיפשיסטית רחבה שבכחה יהיה להוסיף לנצחון המכריע על הפשיזם.

ההסתדרות

י"ט. <u>מתוך מאמר ב"קול=העם" להערכת הבחירות לועידה</u> (דצמבר 1941).

הפועלים, הפרולטרים לפי הגדרת מרקס, - המהווים בכל הארצות את הגורם העיקרי, אם לא היחיד, של חברות באגודות המקצועיות - מהווים בהסתדרות, כפי הידוע, את המיעוט. לפי חישובים סטטיסטיים שונים, מהווה אחוז הפועלים השכירים בהסתדרות 30-40. שאר 60%-70% של חברי ההסתדרות משתייכים לקבוצות דלקמן:

חברי הקבוצים: העובדים בקבוציהם השונים אינם פועלים שכירים. על ידי תפקידם הכלכלי וגישתם האידיאולוגית מהווים הם מכשיר "הכבוש" הציוני; על ידי עמדתם השלילית לגבי הפועלים "הבודדים" בעיר ובכפר מהווים הם צבא רזרבי נגד מלחמת המעמדות של הפועלים. משמשים הם בידי הנהלת ההסתדרות (ללא הבדל אם שייכים הם לקבוצי מפא"י או "השומר-הצעיר") ככוח מתחרה להורדת שכר עבודה, כמפירי שביתה בשם "כבוש עבודה" נגד כל מעמד הפועלים בפלשתינה, והערבים בפרט. משמשים הם בידי הנהלת ההסתדרות ככוח גולח נגד פתוח מלחמת המעמדות ונגד כל נסיון לארגן את הפועלים על מצע מעמדי ולהפוך את ההסתדרות לארגון מעמדי.

הקבוצה השניה של חברי ההסתדרות הם חברי המושבים, היושבים על אדמת קרן הקימת והתלויים במובן כלכלי (כמו הקבוצים) במוסדות ובקרנות השונים ונעשקים על ידי רבית הבנקים. משתמשים הם באמצעים שונים. (ע"י קבלת עוזרים לאמון וכו') בפועלים שכירים הזולים ביותר. לאמתו של דבר מקומם הוא בארגון אכרים בינוניים (סרעדניאקעס) ולא בארגון פועלים. כמעט כולם מפא"יניקים נאמנים, מכיון שתלויים הם במנגנון המפא"י הן בשאלות הקרקע "הלאומית", הן בשאלות האשראי והספקת ידים עובדות בזול.

סוג אחר בהסתדרות הם חברי הקואופרטיבים ("סולל בונה", "המשביר", "משרד הקבלני", "תנובה", קואופרטיבי הנהגים וכו'). ברובם הגדול, לא רק שאינם פועלים שכירים, אלא נותני עבודה פחות או יותר גדולים. לרגלי תפקידם הכלכלי, כנותני עבודה, מגמתם מכוונת נגד עניני הפועלים השכירים. בדיוק כמו כל הקבלנים מעונינים הם בשכר עבודה ירוד, בחוסר עבודה היוצר רזרבה של ידים זולות, ובמניעת הפועלים מארגון על בסיס מעמדי.

פקידי המוסדות השונים בהסתדרות המהווים את "המנגנון" המפורסם לגנאי, הם הם עבדיה הנרצעים של הנהלת ההסתדרות, הם מבצעיה השנואים של המדיניות האנטי-פועלית של ההנהלה, המקבלים הדרכה של שונאי פועלים מקצועיים.

ידועים לכל מעמד הפועלים הם "הפרוטקציונרים": אלה הם פועלים מפגרים, זעיר-בורגניים, משחתים, המשוחדים ע"י המנגנון המקבלים עבודה מחוץ "לתור" הודות לפרוטקציה ומנוצלים נגד המוני הפועלים כעושי סבוטז'ה במלחמתו היום-יומית של הפועל, כמורידי שכר, מפירי שביתה ותכופות גם כמלשינים פשוטים.

שכבה מיוחדת בהסתדרות היא הפקידות בכלל: במהותם הסוציאלית הם פועלים שכירים מנוצלים עד מאוד ברוב המקרים, - ובכל זאת מהווים הם בתוך מעמד הפועלים את "הפרולטריון בעניבות", אלמנט מפגר, ריאקציוני, זעיר-בורגני המתרחק מהמוני הפועלים ומשמש בנקל בידי הגורמים הריאקציונריים בהסתדרות מכשיר נגד מלחמת מעמד הפועלים.

אי אפשר לעבור בשתיקה מבלי להזכיר את מספרם הרב של חבריה בעלי כל הזכויות, דהיינו את נשי העובדים (לא נשים עובדות, אלא נשי הפועלים). בשום ארץ לא תמצא בארגוני הפועלים את נשי הפועלים (אלא אם כן הן פועלות בעצמן) יחד עם בעליהן וכבעלות זכויות מלאות להחליט בשאלות מקצועיות. מסרת "שווי זכויות" זו בהסתדרות - אפיוני עבורה "ארגון אמהות עובדות", המהוה בעצם קלוב מפא"י של "ויצא", ובשום אופן לא ארגון מעמדי של נשי פועלים.

קבוצה נוספת של חברי ההסתדרות הם בעלי מלאכה, חלופניקים, פרדסנים קטנים ובעלי משקי עזר. נמצאים הם אמנם באותו מצב הנצול על ידי נותני העבודה, בעלי התעשיה הסוחרים והבנקים, אך יש להם במדה זעומה הכרת השתייכותם למעמד הפועלים ובמדה הרבה יותר גדולה אשליות זעיר-בורגניות על היותם "בעלי בית" ברשות עצמם. על ידי כך מהווים הם בידי הבורגנות וסוכניה מכשיר נצול נגד מעמד הפועלים.

כל הגורמים האלה מהוים כ-60% מכל חברי ההסתדרות ולוחצים בהסתדרות כמשא מת נגד מלחמת מעמד הפועלים והמגמות לארגנן.

ובנוגע לפועלים השכירים, חלק חברי ההסתדרות החשוב ביותר עבור מלחמת המעמדות, המרוכז ברובו במקומות עבודה גדולים (בתי חרושת, קמפים, עבודות צבוריות, פרדסים וכו׳) מהוים הם רק 30%-40% ממספר חברי ההסתדרות שנופח באופן מלאכותי ותכליתי. גם בין הפועלים השכירים - מספר ניכר מהם ממוצא בורגני וזעיר-בורגני. הפרולטריזציה של האלמנטים האלה מתקדמת בהיאבקות היום-יומית על הדרישות הכלכליות, הסוציאליות והפוליטיות של הפועלים. ההיאבקות הזו והתפתחותה הפוליסית׳היא הכשרת ההכרה המעמדית של מעמד הפועלים היהודי הצעיר, עבור רובם הגדול של הפועלים שבאו לפלשתינה. רק במלחמת מעמדות גופא מתפרקים הם מחנוכם הנציונליסטי-שוביניסטי (מחוץ לארץ ומפלשתינה) ובמלחמת המעמדות גופא גדלה ומתחזקת ההכרה המעמדית, האינסטינקט המעמדי והאידיאולוגיה המעמדית של המוני הפועלים היהודים בפלשתינה.

כ׳. מתוך "טזיסים על הפוליטיקה של המפלגה ותפקידיה כיום" (אפריל 1942)

... ההסתדרות הכללית מבוססת כתמיד על הפרימט הציוני. הנושאים המסטיים של הפרימט הציוני הם הקבוצים בהתישבות ובמושבה, המושבים ומשקי העזר הקואופרטיביים היצרניים והצרכניים, הקואופרטיבים לתחבורה, לבנין, לעבודות צבוריות וכו׳. אלה תופסים מקום בראש ההסתדרות ואגודיה. מתוך עצם מהותם והויתם הם אינם נושא למלחמת מעמדות, כי אם למלחמת התחרות בתוך ההסתדרות ומחוצה לה על אינטרסים אנכיים אשר אין להם כל חשיבות לגבי מעמד הפועלים בכללו. מצד שני - הפועל השכיר בתעשיה, במושבה, בעבודות צבוריות, בעבודות צבא ומשק המדינה - הנו הנושא העיקרי והיסודי של מלחמת מעמדות. כגודל חשיבותו ומשקלו המעמדי - כך פחותה עמדתו וקשה מצבו בתוך ההסתדרות שלו. ההסתדרות אינה מקיפה את הפועלים השכירים. אלפים רבים מהם הם בלתי מאורגנים או "מאורגנים" בחלקם בארגונים צהובים ומנוצלים ע"י מעבידיהם נגד אחיהם למעמד. מלחמת המעמדות של הפועלים עומדת בסתירה לאינטרסים של הציונות. מכאן היחס אל הפועל השכיר כאל בן=חורג בהסתדרות; מכאן הטפול המינימלי מצד המנגנון בבעיות הבוערות של הפועל השכיר הפורץ לעצמו בקשי דרך בהסתדרות מול הקבוצות האינטרסנטיות הזעיר-בורגניות אשר יחד עם הפקידות מנסים לסכל את האינציאטיבה המעמדית של הפועל השכיר במלחמתו על פת לחמו וזכויותיו.

ההתפתחות הקפיטליסטית הגוברת והולכת בארץ גררה אחריה פרולטריזציה מתמדת של חלקים חשובים בתוך צבור הפועלים. מאידך מחריפה ומגבירה ההתפתחות הנ"ל את מלחמת המעמדות. המדיניות של ההסתדרות מכוונת לחיזוק הסקטור הקואופרטיבי והקבוצי ומכוונת יחד עם זה לנגע את המפעלים הקפיטליסטיים ע"י חדוש השיטות שעבר עליהן כלח, שיטות של שתוף הון ועבודה בבית החרשת, של העברת הפרינציפ הקבוצי על בית החרשת ושל נסיונות בלתי פוסקים לעבר לעבודה קבלנית. הנהגת ההסתדרות עושה את כל המאמצים לשמירת אפיה ומשקלה הציוני של ההסתדרות. לפועל השכיר מלחמה לפנים ומאחור - מלחמה נגד המעבידים ונגד הנהגת ההסתדרות כאחד. אין כל ספק בדבר כי האינטרס ההיסטורי של אנשי הקבוצים ומשקי העזר ויתר הנושאים הנכשלים, של הקונסטרוקטיביזם הציוני הוא משותף עם זה של הפועלים השכירים.... אולם האינטרסים היום=יומיים והמלחמה היום יומית של שני החלקים האלה בהסתדרות מנוגדים בתכלית ונקודות המגע שלהם מועטות ורופפות בהחלט. המפלגה מסתכלת על הסקטור של העבודה השכירה בהסתדרות כעל נושא העיקרי של המלחמה המקצועית והפוליטית של כלל מעמד הפועלים והיא מכריעה את החשיבות של הזרמת כחות ומרץ בארגון המלחמה הזאת בניגוד לטנדנציה של הנהגת המפא"ית הציונית להגביר ולחזק דוקא את הסקטור הציוני=כבושי המבוסס על משק עצמי.

כתמיד כן היום וביתר שאת אנו נלחמים לאחדות המעמד ולאחדות מלחמתו המעמדית ורואים בהסתדרות את המסגרת הארגונית המנונית אשר מתפקידיה להיות הנושא לאחדות המעמד. אולם עלינו לגשת גישה דיאלקטית לשאלת "אחדות המעמד" בקחתנו בחשבון את המבנה ההסתדרותי, את מדיניות ההנהגה ומגמותיה הציוניות, ואת קיומם של ארגוני פועלים אחרים וכמו כן את עובדת קיומם של אלפי פועלים הבלתי מאורגנים בכלל. כל העובדות האלה מחייבות אותנו להיות ריאליים במלחמתנו לאחדות המעמד. בתקופה הנוכחית אין לדבר על אפשרות של גיוס אלפי פועלים חדשים לחברות ההסתדרותיות מהטעמים הנ"ל ואסור שזה ישפיע עלינו לוותור על הקמת אחדות הפעולה של מעמד גם על ידי שיתוף פעולה עם חברי ארגונים קיימים אחרים וביחוד במקומות עבודה מרוכזים, המעסיקים פועלים מכל מיני ארגונים מקצועיים ציוניים ובלתי מאורגנים בכלל.

זה שייך לתעשית היהלומים כשם שזה שייך גם למחנות המשמשים דוגמה קלאסית לאפשרות של הקמת כח פועלים מאורגן, למרות זה שחלק גדול מהם אינו שייך להסתדרות. זה שלב ראשון והכרחי בדרך לאחדות במסגרת ארגונית אחת, בו לומד הפועל לדעת, כי אפשרי לארגן פועלים מכל מיני זרמים אידיאולוגיים, כי הארגון הזה עוזר למלחמתו היום יומית ומוסיף לו בטחון ואמונה בכחות עצמו - כלומר, הפועל עובר בית ספר של מלחמה מקצועית מעמדית המכשירה אותו להיות חלק בלתי נפרד של המעמד בתוך המסגרת הארגונית המונית. גישה אחרת אין. גישה אורטודוקסית להגשמת הסיסמה של "אחדות המעמד" תביא אותנו לפטריוטיזם כוזב ביחס להסתדרות ולקו הארגוני של מפא"י ב"דאגתה" לרכז בתוך ההסתדרות את מרבית הצבור העובד בארץ.

... המלחמה ל"אחדות המעמד" אין פירושה לאחדות המפלגות הציוניות או האופוזיציוניות הציוניות בהסתדרות. כמו במלחמה האימפ. כן גם כיום הננו מעריכים כי האופוזיציות נדחפות לפעולה בעיקר בהתאם לצרכי של הפרקטס הציוני. להמוני הפועלים אין אמון אליהן על יסוד הנסיון. לכן הערכנו נכון, כי עלינו מוטל התפקיד של תעמולה, ההדרכה והארגון מלמטה של מלחמת הפועל שהיא הכרח חיים לו. עוד בתקופת המלחמה האימפ. עמדנו על נקודת ההעקפה של "שיטות בלתי מפלגתיות" לבחירות במוסדות ההסתדרות וראינו אף אז את האפשרות המלאה של הופעה כזאת. הופעתנו עם הס. הפרול. קשורה בקו הפוליטי הנ"ל.

אם לדון על פי התנאים האוביקטיביים ועל פי השפעתנו הגדולה בתוך צבור הפועלים הרי התוצאות הראשונות של הופעתנו בבחירות היו כשלון, אולם אם נשקול את המצב הארגוני שלנו באותו זמן אין אנו יכולים שלא להעריך את ההישג שלנו.

הפועלים חפשו אותנו ובכמה מקומות היה קשה למצא אותנו. באותם המקומות שלא כבשנו עמדה (תל-אביב למשל) תכבד ותסבול עבודתנו. יהיה צורך בהשקעת כוחות ומרץ מלמטה בשביל למלא את העדר נציגות הפועלים מלמעלה.

הופעתנו עם הר. הפר. היתה קשורה בהכרח א) להשמיע את קולם של המוני הפועלים בהסתדרות ומחוצה לה ולארגן את מלחמתם היום-יומית; ב) להריח את מעמד הפועלים להכרה אנטיפ. ולהכרתו את מקומו הוא בתוך המלחמה הזאת שהיא מלחמת חפש ושחרור; ג) להבטיח את התנאים לכך שהנושא העיקרי של מאמץ המלחמה - מעמד הפועלים - לא יהיה הקרבן הראשון לתאוות הניצול של המעבידים ושל פשיטת עור של הספסרים; ד) להבטיח את העזרה הסולידרית של המעמד למלחמה ההירואית של ס.ס.ס.ר. ולעורר את רוח ההתגייסות וההתנדבות להזית המלחמה האנטיפ.; ה) לארגן את צבור הפועלים למלחמה נגד הופעת ה"גייס החמשי" הפשיסטי בתוך הישוב וההסתדרות, המתנקשות קודם כל בפועלים והמתכוונות להחלישם במאמצם למען המלחמה.

על אנשי הר. הפר. לפתח איניציאטיבה רחבה בתוך צבור הפועלים ובמקומות העבודה לשם הגשמת התפקידים דלעיל שהם הם התפקידים החיוניים ביותר של מעמד הפועלים. הקשר המתמיד עם הפועלים והדרכתם, הקשר הארגוני המסודר אתם יאפשר לר. הפר. את התעמולה הנכונה והקולעת, יאפשר לה החזקת עתונות, קלובים ושעורים תוך גידול מתמיד ותוך גילוי ועדוד כחות פרולטריים ומהפכניים בתוך צבור הפועלים. הרש. הפר. מעונינת בשתוף פעולה מלא ורחב עם כל פועל ועם כל עסקן מקצועי - לאיזה ארגון פוליטי שלא ישתייכו - המוכנים להלחם בעיקביות בעד האינטרסים החיוניים של מעמד הפועלים ובעד חיזוקם ועידודם של הכחות האנטיפ. בארץ.

ע ר ב י ם

כ"א. מתוך ה"טזיסים על הפוליטיקה של המפלגה ותפקידיה כיום"

מצב הארץ מבחינה פוליטית נשאר ללא שינוי ותזוזה כל שהיא לגבי הערבים והיהודים כאחד. היחסים שבין ממשלת הארץ לבין העסקנים הערבים והציונים והמשא ומתן אתם לוטים בערפל. אולם הקוים היסודיים של מדיניות הממשלה על נסיותיהם הזמניות לצד זה או אחר מגלים ברור, כי נשאר "סטטוס קוו". "הספר הלבן" כמעט שלא הופעל - אם לא לקחת בחשבון את "חוק הקרקעות" ומדיניות העליה אשר בשניהם נעשו "יוצאים מן הכלל" לטובת הציונות, בשולי חשיבות בתנאי המלחמה. הממשלה נמנעת מכל צעד העלול לעורר את ההתנגדות של הערבים ע"י זה שהיא לא נענית לתביעות הציונות בשטח הפוליטי, אבל אינה מגלה כל נטיה לצעוד לקראת סיפוק הדרישות הלאומיות המינימליות של העם הערבי. הפרחת השמועות והדיבורים על "פידירציה" וההבטחות הכלכליות של אידן אינם עומדים בשום התאמה לתביעות הערבים לצעד ממשי. העצמאות ומעמדה המיוחד של סוריה עוררו תקוה ועודדו את האלמנטים הפרו-בריטיים בפלשתינה, אולם למעשה סוריה לא היה המשך. הממשלה ממשיכה במדיניותה הישנה, אשר בתנאי המלחמה האנטיפאשיסטית מפריעה לצרוף כחות הערבים לחזית האנטיפאשיסטית. הסירוב לתת "צבא עברי" הוא אחד המובנסים במדיניות הממשלה המכוונת שלא לעורר התנגדות בתוך ההמונים הערבים. הסירוב הזה מעמיד את הציונות במצב לא נוח, אולם איננו עולל לספק אף במה שהוא את העם הערבי בתנועתו הלאומית.

גורמים אלה וכן גם השפעתם של סוכני הציר החוסייניים על המוני הערבים (של אלה אשר עמדו במשך שנים בראש התנועה הלאומית בארץ ועמלו בשנים האחרונות של המרד והמלחמה האים. לנצל את רגשי ההתמרמרות של האוכלוסיה הערבית נגד מדיניות הטרור והדכוי של האים. הבריטי לטובת המדינות הפאשיסטיות) יצרו את הקרקע הנוחה לתעמולה פאשיסטית בתקופת המלחמה האימפ. ולגדול ההשפעות הפאשיסטיות בין המוני הישוב הערבי בארץ. מצב זה קבע את העמדה הרווחת בין המוני הישוב הערבי בראשית ההתקפה הפאשיסטית על בר. המועצות לטובת גרמניה, לטובת אותו צד הלוחם באנגליה (כאן יש להדגיש את חסר הפופולריות של בר. המועצות בין המוני הישוב הערבי). יחד עם זה יש להדגיש את קיומה של שכבת פועלים מסויימת ואינטליגנציה מתקדמת בעלי הכרה סוציאליסטית ולאומית מתקדמת, הרואים את גורל תנועת השחרור בארץ קשור עם נצחון ברית המועצות על הכחות הפאשיסטיים. התעמולה הציונית המעונינת להציג את תנועת השחרור הלאומי בארץ כתנועה ריאקציונית מתעלמת מצד אחד מהגורמים להלכי הרוחות אלה בין הערבים, העומדים בסתירה לעניניהם היסודיים של המוני הערבים ותנועת שחרורם, כדי לחפות על אפים הזמני החולף, ומצד שני מטשטשת את קיומם של כחות וחוגים מתקדמים בין הערבים. חברינו לא צריכים ליפול תחת השפעת העתונות והמקורות הציוניים ולאבד את גישתנו העצמאית להבנת המסבות ברחוב הערבי. ההתפתחות מפחידה עד מאד את החוגים הציוניים, באשר היא יוצרת בסיס רחב יותר לשתוף פעולה, להבנה בין ההמונים הערבים והיהודים בארץ. בחדשים האחרונים אנו עדים להתגברות הספעתה הגדלה והולכת של המערכה האנטיפ. על הלך הרוחות ברחוב הערבי. חלה תזוזה ניכרת בדעת הקהל לטובת החזית האנטיפ., ובראש וראשונה לטובת ברית=המועצות והצבא האדום המנצח. עמידתה המלוכדת וההירואית של ברית המועצות במערכה כשהיא לבדה מול ההתקפה המרוכזת של גייסות היטלר, הנצחונות המזהירים על צבא היטלר ה"בלתי מנוצח", שיטות ההשמדה והרצח של הפאשיזם נגד העמים המשועבדים באירופה ומלחמתם לחופש קרעו לגזרים את ההשקפה הנפוצה בין הערבים כי הנאציזם תנועת שחרור לאומי היא. ההצטרפות הפעילה של עמי סין, הודו, פיליפינים, מלאיה וכו' לחזית הכללית נגד כחות הציר, כל אלה יחד החישו את פרוצס ההתפכחות של ההמונים הערבים בדבר מהותה של ההיאבקות העולמית הנוכחית. בחוגים מסוימים מתעוררת ההכרה בדבר מקומו של העם הערבי במערכה העולמית לצדה של החזית האנטיפ. הלכי רוח חדשים אלה משתקפים בצורה הבולטת ביותר ביחסם של ההמונים לגיוס. בחוגים מסוימים גוברת הנטיה להתגיסות לצבא האדם. חדלו להביט על ההתגייסות לצבא הבריטי כעל חרפה ובגידה לאומית. תנועת ההתגייסות מתרחבת והולכת, אם כי היא נעשית מטעמים כלכליים גרידא ואינה נושאת אופי הכרתי.

הכח העיקרי של הגייס החמשי ברחוב הערבי (החוסייניים) נמצא במצב של התפוררות לאחר ההתעוררות הגדולה בימי המרד של רשיד עלי בעיראק וכשלונו. אנו עדים למשבר עמוק וירידה מתמדת בחוגים המקורבים להם בארץ. מכל הפעולה שלהם, של הסברה ותעמולה בכתב, קריאה למרד, ריכוז נשק, אין סימנים כיום

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

מאומה ברחוב. הם אינם מורגשים ככח פעיל ומאורגן; מצד שני הנאשיסיבים מופיעים ככח מאורגן ולגלי היחידי, בתמיכה במלחמה ואנגליה. אולם הנאשי-סיבים ידועים להמונים כסוכני האימפ. הבריטי וכל תעמולתם והופעתם, ההול-כים בד בבד עם התעמולה הממשלתית, אינם מוצאים הד רחב בין ההמונים. במדה מסויימת הם מעכבים את התפתחות ההכרה האנטיפ. בין ההמונים הערבים ומחזי-קים את הספקות ואי=האימון על מהותה של המלחמה אשר אנגליה משתתפת בה.

התפקיד העיקרי כיום של המפלגה ברחוב הערבי - שחרור ההמונים מהש-פעות פטיסס., החדרת הכרה אנטיפאשיססית ולאומית מתקדמת לתנועת השחרור הערבית, יצירת אוירה אנטיפאשיססית והפעלת ההמונים והתנועה הלאומית לעזרת ברית המועצות והמלחמה בפאשיזם. מלחמה בגייס החמישי החוסייני והממשלתי ותמיכה בכל הכחות התומכים במלחמה נגד הפאשיזם, פירושו קדם=כל חיזוק המפלגה ברחוב הערבי, חיזוק פוליטי של הקדר הערבי והופעה ברורה ומהירה מצדנו בכל עמדתנו אנו וכן בשאלת הגיוס בהבדל מהכחות האחרים. הופעה כזו של מפלגתנו הידועה להמונים בכח אנטיאימפ. העקבי ביותר תעזור לסלק את ההי-סוסים והספקות הקיימים בין ההמונים על מהות המלחמה ועל מקומה של תנועת השחרור הלאומי בארץ בחזית המלחמה הכללית מצד ברית המועצות נגד הפאשיזם.

יש לנקוס בפעולת הסברה ואירגון חזק בין הפועלים הערבים, וקודם כל תחיאת תנועת הארגון המקצועי שהוחנקה בשנים האחרונות של המרד והמלחמה האימפ. פעולה זו בין הפועלים היא מרכז הכבד לפעולתנו ביחוד בתקופה הנוכחית והכנה להתפתחות תעתידה. ציבור פועלים מלוכד ובעל הכרה אנטיפ. הוא בסיס לחזית לאומית רחבה נגד הפאשיזם. פעולת הארגון המקצועי צריכה ללכת בד בבד עם הסברת התפקידים הפוליטיים של השעה והפיכת האגודות המק-צועיות לנקודות המסען העיקריות להגברת מאמץ המלחמה של ההמונים בארץ ובהגנה על עניני הפועלים וההמונים הרחבים בכלל, מלחמה לשכר הוגן, הגבלת שעות העבודה, תוספת יוקר, מלחמה לביטול חוק השביתות, מלחמה בספסרות והרעבת ההמונים, במלחמה להרחבת חפש האיגוד, האספה, הדבור וכו'. הממשלה לא תוכל לעמוד בפני פוליטיקה כזו והיא תהיה נאלצת בנסיבות הנוכ-חיות לא לעמוד בדרך הרחבת האיגוד המקצועי של הפועלים הערבים.

התקופה הנוכחית מטילה על המפלגה תפקידים עצומים ברחוב הערבי. תפקידים אלה מתעצמים עוד יותר בהתחשב עם חולשת המפלגה ברחוב הערבי. אין דרך יותר טובה להתגברותה של המפלגה על חולשתה ברחוב הערבי מאשר להשקיע את כל הכחות בארגון המקצועי של הפועלים, בארגון האינטליגנציה המתקדמת מסביב לליגה האנטיפאס. העומדת להווסד, ובניהול מלחמת ההמונים נגד הספס-רות המרעה, ההורסת את חיי ההמונים ודנה אותם לרעב.

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

כ"ב. <u>תפקיד המפלגה והנוער הקומוניסטי ברחוב הערבי</u>*)

הנוער הערבי הופיע בתקופת 20 השנים האחרונות בתור אונגרד תנועת השחרור הלאומית בפלשתינה. הנערים העובדים הופיעו בבתי החרושת לסיגריות, במסילות הברזל, בנמל - בתור החלק התוסס ביותר להגנת זכויות הפועלים. גל ההתעוררות בין הפועלים והאכרים הערבים ערב התקוממות 1936 גילה באופן בולט את המקום הראשי שתופס הנוער הערבי הן בקרב הנוער הפרולטרי והן בקרב הנוער הפלחי במלחמה להגנת זכויותיהם...

הכיבושים הציונים המרחבים (ודי חוארית = עמק חפר) עוררו את הפלחים להתנגדות. גם כאן היה הנוער הראשון במלחמה. הוא היה הפעיל בארגונים החשאיים ובפלוגות הפרטיזנים**). גם הנוער המתלמד תפס עמדה חשובה בתנועת השחרור של העם הערבי. בהפגנה ההמונית שפרצה ביפו בשנת 1935 עקב גילוי משלוחי הנשק של ה"הגנה" ושבטאה את התנגדות ההמונים לציונות הכבושית, אנו רואים דוקא את הנוער הלומד כפעיל ביותר.

אחת הנקודות החלשות של התנועה הלאומית הערבית היא חוסר ארגון מספיק. את התפקיד הזה של ליכוד הארגון מילא בעיקר הנוער. ע"י הקמת ועדות ארגון, ועדות תעמולה וועדות בתי"ס הווה הנוער הלומד והאינטליגנציה את הגוף המארגן והמדריך אשר הצליח להניח סביב למפלגה ולגורמים המתקדמים את היסוד הארגוני שהתבטא אחר כך בועדות הלאומיות. הועידה הארצית של הנוער הלומד שאורגנה ע"י המפלגה בשנת 36 הקיפה נוער רב מאוד. הועידה התכנסה בשבוע השני של השביתה הכללית; היא העמידה את הדרישות העיקריות של התנועה הלאומית וקבעה את הבסיס הארגוני. חשיבות ועידה זו בזה שהיתה זו ועידה ראשונה שנתנה את הכיוון הארצי לתנועת השחרור. הנוער הלומד נתן את הדוגמה הממשית כיצד לוחמים. ההפגנה הגדולה ביפו שאורגנה ע"י הנוער ואשר נגמרה בהתנגשות עם המשטרה***), היתה סמלית למלחמה מזויינת ונתנה דחיפה כללית לכל תנועת המרד.

לנוער העובד היה תפקיד אוונגרדי. הוא עבד בתוך האגודות המקצועיות אשר הרוח החיה בהן היה הנוער הקומוניסטי.

היום עומדת לפנינו בכל חריפותה השאלה: מה הסיבה שבתקופה זו של מערכה והיאבקות אשר תכריע את גורל העולם, לא מצאו התנועה הלאומית והנוער הערבי את מקומם במלחמה אשר בראשה עומדת ברית המועצות. מהי הסיבה שתנועת השחרור של ההמונים והנוער הערבי שהלכה במשך שנים עם התנועה המהפכנית בעולם, לא מצאה את מקומה בחזית של מעמד הפועלים ושל העמים המדוכאים.? הציונות מעונינת להציג את ההמונים הערבים כחטיבה אחת פאשיסטית, כדי להעלים מעיני הפועלים היהודים את הכוח המהפכני העיקרי בארץ. הגורם העיק-רי לעמדה הפסיבית והחשדנית של ההמונים הערבים למלחמה האנטיפאשיסטית היא בפוליטיקה האימפ. של טירור ודיכוי אכזרי של הממשלה בשיתוף עם הציונות, פוליטיקה שהיתה מכוונת להחניק כל גילוי תנועה פוליטית מתעוררת, להחניק כל תנועה מעמדית, ספורטיבית, תרבותית או אמנותית. פוליטיקה המכוונת להחניק ולשתק בכל האמצעים האכזריים ביותר את החיים הפוליטיים ברחוב הער-בי - זהו הגורם העיקרי שנתן קרקע להשפעה פאשיסטית שאליה התגלגל חלק ממנהיגי הערבים. מנהיגות זו הצליחה במידה ידועה להכניס דמורליזציה לתוך התנועה הלאומית הערבית. מתוך נכונות התנועה להילחם באימפ. הבריטי הצליחו המנהיגים האלה להעביר אותה למחנה האימפ. השני, ז.א. למחנה של הפאשיזם הגרמני-איטלקי. בשנת 1938 הפכו החוסיינים לסוכנים ג ל ו י י ם של הפאשיזם. תעמולתם לעזור לגרמנים "המשחררים את ארצות ערב" יצרה קרקע נוחה לתעמולה פאשיסטית בכל המזרח הקרוב ובעיקר בפלשתינה.

---

*) חומר פנימי לפעילי המפלגה ("קול העם"), אפריל 1942.

**) להאדרתן של הכנופיות ניתן להן <u>עתה</u> התואר "פלוגות פרטיזנים". המלבה"ד.

***) הקומוניסטים מגזימים בערכה של הועידה, אולם מעניין הוא ב מ ה ה ם מתפארים.

החלק השני של המנהיגים הערביים, הנאשיסיבים, שייצגו את הפקידות הגבוהה ואת הסוחרים הגדולים ושהיו קשורים מבחינה כלכלית לשלטון הבריטי, הפכו לשוט בידי הממשלה, כדי לדכא את תנועת השחרור הלאומית ובהפכו לגוף פרובוקטיבי גלוי.

תנועת השחרור בפלשתינה על אף קרבנותיה המרובים לא הצליחה להשיג הישגים דוגמת סוריה, עיראק, מצרים. גם "הספר הלבן" וכל ההכרזות וההבטחות שניתנו לערבים ושבאו כתוצאה ישירה ממלחמת תנועת השחרור הלאומית, לא הוגשמו ע"י הממשלה בתקופת האימפ. כל אלה יצרו את הקרקע הנוחה לסוכנים פאשיסטיים בארץ. כוונת הפאשיזם לנצל את תקופת המלחמה לשם הגברת השפעתו בקרב ההמונים הערביים, הצליחה במידה מסויימת. בלי השפעה זו לא יכול היה לצאת לפועל המרד בעיראק שהוכן ע"י הפאשיזם הנאצי לניצול עמדות המפתח האסטרטגיות ומקורות הנפט של עיראק מצד אחד, והכנת התקפה של הפאשיזם הנאצי על כל ארצות ערב מצד שני. תעמולתם של הסוכנים הפאשיסטיים בארץ ביססה על שנאתם ומלחמתם של ההמונים הערביים לאימפריאליזם הבריטי ועוזריו הציונים.

אך על אף כל אלה קיימים חלקים מסויימים בין הפועלים והאינטליגנציה המתקדמת אשר ידעו לסמור על עצמאות התנועה הלאומית הערבית נגד כל אימפריאליזם. חלקים אלה ידעו גם לקבוע את עמדתם הנכונה עם כניסת ברית המועצות למלחמה. הם קושרים את שחרורם עם הנצחון של ברית המועצות, ולכן כל התעמולה הציונית המנסה להראות את ההמונים הערביים כמסיבה פאשיסטית אחת, ולנתק ע"י זה את הקשר בין התנועה הלאומית הערבית ובין הישוב היהודי בארץ, אינה צריכה להטעות אותנו. כל התפתחות החדשים האחרונים מוכיחה שההשפעות הפאשיסטיות הן הופעות חולפות אשר תעבורנה עם השתנות המצב הפוליטי ועם התגברות פעולות המפלגה והנוער הקומוניסטי בארץ. בזמן האחרון אנו עדים לתזוזה כללית של ההמונים, הנוער והאינטליגנציה הערביים בעמדתם כלפי המערכה האנטיפאשיסטית. אותה ההאבקות שהצליחה ללכד את העמים המדוכאים סביב ברית המועצות, לא יכלה לפסוח על העם הערבי. קנה המידה בקרב ההמונים הערביים היה בקשירת גורלם למחנה העומד נגד אנגליה בהסתמך על העמדה: כל מי שנלחם בבריטניה - הוא ידידנו. אך מאז מלחמת ברית המועצות השתנה הדבר. בצחונות הצבא האדום, עמידת הגבורה של ברית המועצות המבודדת, הגנת מוסקבה - עזרו לשבור את האמונה בכוח הבלתי-מנוצח של הצבא הגרמני. כוח העמים הסוביטיים שידעו להתלכד לכוד מוסרי ופוליטי להגנת מולדתם, עשה רושם כביר על העם הערבי. בפעם הראשונה נתקלו הערבים בארץ שהראתה לכוד כה מוצק של עמיה, בארץ היחידה בעולם אשר בה לא קיים גיים חמישי, בארץ אשר בה יש להמונים על מה להגן. ברית המועצות היא הארץ היחידה שהכריחה את צבאות היטלר לסגת. כל הידיעות המגיעות מספחי כיבוש אירופה ומעשי הזוועה של חיילי הפאשיסטים בלוב, מבהירים יותר ויותר להמונים הערביים את האופי המדכא והמשעבד של הפאשיזם הגרמני והורסים את האמונה כי המלחמה של הפאשיזם היא מלחמת שחרור לאומית. ליכוד כל העמים הקולוניאליים (סין, הודו ומלאיה) סביב ברית המועצות וכניסת תנועות השחרור הלאומיות לפעולה אקטיבית לצדה של ברית המועצות, הצהרת נהרו, הצהרות הקונגרס בקלקוטה, היו להם השפעה חזקה על ההמונים הערביים. כל הגורמים הנזכרים יחד הביאו את התזוזה בהלך הרוח בקרב ההמונים הערביים.

תעמולת הציונים על ההתגייסות ההמונית של הערבים היא מוגזמת בכוונה לשם הצלחת התעמולה לצבא העברי. אין עדיין ברחוב הערבי תנועת התגייסות רחבה לצבא הבריטי. לעומת זה קיימת הערצה לצבא האדום. ישנם חוגים אשר בהם קל יותר להעביר פעולות עזרה ישירה לברית המועצות, אך לא גיוס לצבא הבריטי. אותו תהליך של אי-אמון כלפי אנגליה שאנו עדים לו ברחוב היהודי, הוא חזק פי כמה ברחוב הערבי. בזמן האחרון רואים אנו שהממשלה והנאשיסיבים החלו בתעמולה מכוונת רחבה למען הגיוס. עצם האפשרות של הממשלה להופיע לפני ההמונים הערביים ולדרוש את התגייסותם, מראה שמשהו זז. ואמנם יש התגייסות רחבה יותר בקרב הערבים, אך היא אינה נושאת אופי אנטיפאשיסטי מובהק. ההתגייסות הזו נובעת מהמצב הכלכלי, האיום בו נתונים ההמונים הערביים. חוסר העבודה בקרב הערבים הוא איום*). כל תעשית המלחמה מרוכזת בידי הציונות ע"י הזכויות שהאימפריה הבריטית מעניקה לה. אין לתעשיה הזאת כל בסיס ברחוב הערבי. גם במחנות הצבא נהנית הציונות מהזכויות הלה ולכן מהווים הערבים רק אחוז קטן בעבודות הצבא (בערך 20%).

---

*) האמת היא, כי חוסר העבודה פסק כמעט בקרב הערבים. המלבה"ד.

אנו עדים לתסיסה חזקה בין הפועלים הערבים. מעולם לא היתה מלחמה משותפת כה חזקה של פועלים ערבים ויהודים כמו היום. בחיפה, יפו, סולכרם, עכו, בית-לחם ועוד - קיימת תנועה ספונטאנית להחזיר ולהקים את ארגוני הפועלים הערביים. בחיפה קיים כיום ארגון פועלים המקיף ל-4000 חבר, לאחר שמימי המלחמה הלאומית נמחק כל זכר לארגון פועלים.

<u>ביפו</u> אנו עדים להתעוררות ותנועה בין פועלי הנמל והמתכת ורצון להחיאת ארגוני הפועלים.

<u>בירושלים.</u> החברים שלנו הידועים בתור כאלה שעמדו בראש מלחמות הפועלים, הפכו למרכזי כל התעוררות ברחוב הערבי. מדי יום ביומו באים אל החברים האלה פועלים הרוצים לפתוח ארגונים וקלובים. לפני שלושה שבועות דרשו פועלי ירושלים ל קים סניף של ארגון הפועלים אשר ביפו.

<u>בחיפה</u> יש משיכה לשיתוף בין הפועלים הערביים והיהודים. אנו עדים לפעולות משותפות, הפגנות משותפות, שביתות משותפות לשם רמה שוות.

הציונות מצדה מנסה להחליש את כל הפעולות האלו.

שאלת המלחמה העמידה לפני האינטליגנציה הערבית את השאלה: היכן מקומה? במקומות בהם נמצא נוער במספר רב: ירושלים, שכם, בית-ג׳אלה, עזה, אנו רואים נסיון לרכזו. הקו העיקרי העומד בארגונים אלה הוא חיפוש הדרך להמונים, לפועלים ולאכרים. הופעה זו היא חיובית מאוד, כי חוגים אלה התרחקו בדרך כלל מן ההמונים. עליהם ללכת יד ביד עם ההמונים כדי להרים את הכרת ההמונים. עוד צד חיובי יש בתנועות אלו: הן מתבססות על מורים מן הכפרים הערביים. עד עתה היה הקשר עם המורים בכפרים רופף מאוד, וקשר זה הוא חשוב, כי המורה בכפר הוא הכל, וביכלתו להחדיר את ההכרה לנוער ולאכרות.

השפעה גדולה היתה בארץ לעצמאות שניתנה לסוריה, ביחוד על החלקים של האינטליגנציה והנוער. ההכרח של הממשלה הבריטית להתבסס על כוחות המוכיח יותר, גרם לשינויים בפוליטיקה הקולוניאלית. כדי למשוך את הקולוניות למלחמה האימפ. היה עליהם להסתמך על החוגים הריאקציוניים ביותר.

... התפתחות המלחמה וכל המסיבות הבין-לאומיות מקרבות את התנועה הערבית בפלשתינה למלחמה האנטיפאשיסטית. במקרה של סכנה ממשית אין ספק שארצות ערב כגון עיראק, סוריה ומצרים - תעמודנה במערכה.

<u>המפלגה ופעולותיה ברחוב הערבי:</u> שנות המאורעות והטרור, הנשאשיבים והמלחמה הרסו כל ארגון ברחוב הערבי. שנים של ערות היו למפלגה בשנות המלחמה הלאומית. אך אח"כ באה דמורליזציה מצד הממשלה, חברינו היו מוכרים ובימי הטרור סבלו הקדרים מכות קשות. הקדר האקטיבי חלקו הושמד וחלקו נאסר. אותו קומץ שנשאר צריך היה להוות גרעין לפעולה חדשה, אך בימי המלחמה האימפ. היה הכרח לעבור לקונספירציה קשה שעצרה בעד התפתחותנו המלאה. ואעפי"כ קם גם בימי המלחמה האימפ. קדר חדש, ביחוד בירושלים ויפו, אולם הוא נהרס שוב אחרי חדשים אחדים של פעולה. זוהי הסיבה לחולשתנו בתקופה זו הדורשת מכסימום של כוחות. הגוף הפוליטי היחידי היכול להעמיד את התנועה הלאומית לבסיס מתקדם, היכול להביא לידי הבנת מהותה של המלחמה הזו אשר בה יחרץ גורל הערבים, היכול לשחרר מהשפעות פאשיסטיות ולגבש הנהגה לוחמת - זוהי המפלגה. הנשאשיבים - שנואים; החוסיינים - סוכני הנאצים - הוסמדו ע"י טיהור ארצות ערב, ע"י ההתפתחות הבין-לאומית וע"י חוסר ארגון מרוכז. כיום אין ברחוב הערבי שום גוף מאורגן חוץ מאתנו.

<u>תפקידינו העיקריים:</u> להחדיר את ההכרה על מקומה של תנועת השחרור הלאומית בארץ במערכת המלחמה האנטיפאש. רק אינטליגנטים הסבניים יכולים שלא להאמין בנצחון ברית המועצות. תפקידנו קשה מבחינת כוחותינו. אנו שוחים נגד הזרם ועלינו לפעול לכן בעקשנות ומתוך הכרה ואמונה בעלית הכוח הלוחם הפרוגרסיבי. דרושה לכן דרגת הכרה גבוהה בכדי להבין איזו השפעה עצומה ומכרעת יש להשתתפות ברית המועצות במלחמה. יש לגלות את פרצוף הפאשיזם ולהראות מצד שני כיצד פתרה ברית המועצות את השאלה הלאומית. אם נצליח להרים את הכרתם של המתקדמים לדרגה של הבנת הפאשיזם ונצליח להעמיד את המתקדמים בראש הפלחים - אז הצלחנו למלא את תפקידנו שהוא ליכוד ההמונים <u>סביב ברית המועצות והמפלגה</u> ונתינת בסיס <u>להתפתחות התנועה הלאומית להבא.</u> בכיוון זה הולכת פעולתנו. אנו מעמידים את השאלה של יצירת וניצול אפשרויות ליגליות. עלינו לגבש את הנוער סביב המפלגה. ע"י הפעלת המפלגה להבנת זכויות ההמונים והפועלים, החיאת ארגוני הפועלים, המלחמה בספסרות, מלחמה לחזית אנטיפאש., עלינו לגבש קדר אקטיבי שיעמוד בראש התנועה הלאומית.

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

כל חבר ערבי הנהו מנהיג דוקא מפני שהוא שוחה נגד הזרם והוא נתקל בשאלות אשר עליו להשיב עליהן. נוכל ליצור אפשרויות לפעולת גלויות אם נעביר את מרכז הפועלה להחיאת ארגוני הפועלים. התחלות ישנן כבר והן הול-כות ומתפתחות. חברינו יעמדו בראש ארגוניהם אלה וע"י כך יובטח לנו פרצופם האמתי. עלינו להעמיד בתוך הארגוניהם את שאלת הגיוס. אם נדע לקשור את השאלות המקצועיות עם הפוליטיות נצליח להתגבר על כל רצון הממשלה לפזר את האגודות המקצועיות. פעולתנו השניה היא הקמת ליגה אנטי-פאשיסטית. עלינו לארגן את האינטליגנציה והנוער למלחמה האנטיפאשיססית. נצטרך לכן להתקל בשאלות הדמוקרטיה וחופש הדבור, חפש הפעולה, ושחרור האסירים האנטיפאשיס-טיים. מעמידים את שאלת האסירים האנטיפאשיסטיים מבחינה כללית יותר כלומר, דרך המלחמה בגייס חמישי לא תצליח ע"י סרור אלא ע"י נתינת חופש הפעולה לאלמנטים אנטיפאשיסטיים, לכן על הממשלה לבקר שוב את האסירים של שנות המלחמה הלאומית. בלי פעולה בדרך זו אי אפשר היה לאסוף את חתימות מאות ערבים בסביבת חברון לשחרור הח' מוסה.

מצב המפלגה משתקף במצב הנוער. נוער בתור ארגון עצמי היה לנו עד שנת 1935-1936, אך המכה שקבלה המפלגה קבל גם הנוער. חלק גדול ממנו נפל או נזרק לבתי סוהר. כיום, עם שחרור רוב החברים מבתי הסוהר, אנו עומדים בפני השאלה של גבוש המפלגה בכלל, אך אין אנו יכולים להקים עדיין נוער עצמאי, אלא נוער על יד המפלגה.

ד ר כ י פ ע ו ל ה

כ"ג. <u>כללים ארגוניים</u>*)

התקופה הנוכחית מטילה על המפלגה תפקידים מרובים ושונים. הפעולה הפוליטית של המפלגה, הפעולה המקצועית, החזית, הנוער, פעולת הגיוס וכו' תובעים מאתנו מקסימום של כחות. צבור הפועלים והמוני העם מצפים לדברינו ולהדרכתנו. אם המפלגה אינה מקיפה כיום את כל השטחים הנרחבים האלה הרי זו היא תוצאה של חולשה ארגונית שלנו. קו פוליטי נכון בלבד לא יעזור ולא יפתור את הבעיות שלנו אם יחסרו הכלים הארגוניים להגשמת הקו הזה. המצב הכספי החלש של המפלגה בתנאים של התיקרות נוראה של הניר אשר עלינו להשיגו - בגלל מצבנו הבלתי ליגלי - במחירים ספסריים מופרזים מעמיד בסכנה את הפעולה הנוכחית של המפלגה. לכן השאלה הארגונית היא שאלה בוערת אצלנו והיא תשאר כזאת, אם לא נמצא את הדרך לגלות, להפעיל ולעודד כחות חדשים בתוך הקדר המפלגתי. צריך ליצור את התנאים הדרושים לחברים בשביל האקטיביזציה שלהם. הועדים המקומיים צריכים להכיר יפה את הקדר בשביל לבחור ממנו את המוכשרים ביותר ולהעמיס עליהם את עבודת המפלגה שהתרחבה. <u>הפרינציפ הוא אנשים מתאימים במקום המתאים.</u> לא להרתע מהחלפת אנשים והעברתם משטח אחד לשטח שני אשר הם יתאימו בו יותר. יש להלחם בכל התוקף נגד סילופים המתגלים פה ושם במבנה הארגוני המקובל של המפלגות הקומוניסטיות הבלתי ליגליות, אשר עמד נעבר בכל המבחנים והוכיח את יעילותו הארגונית. יש למנוע פרלליזם בשטחים השונים של פעולות המפלגה, למעט בועדות מיוחדות ולרכז במקסימום את כל הפעולות בתוך התא המפלגתי.

פעולת המפלגה עובדת בתקופה המאפשרת לה מלחמה יעילה ביותר בעד חופש פעולתה והופעתה. מלחמתנו בעד הליגליות של המפלגה היא מלחמה בעד הצלחת מאמץ המלחמה, היא מלחמה בעד הצלחת הגיוס, היא מלחמה בעד ליכוד כל הכחות <u>מסביב</u> למלחמה האנטיפאשיסטית המונהגת ע"י ברית המועצות, היא מלחמה נגד הגייס החמישי הישיר והבלתי ישיר, היא המלחמה בעד שחרור כל הלוחמים האנטי-פאשיסטיים. את הליגליות אינם מקבלים במתנה, אותה צריך לכבוש. אותה יש לכבוש ע"י הופעות גלויות ואמיצות ברחוב, באספות ובתוך ההסתדרות והסתדרויות השונות המארגנות המונים.

מטבען של הופעות כאלה שהן מגלות בפני הצבור ובפני המשטרה חלק מסוים של הקדר המפלגתי. ההפסד הזה יצא בשכר ההישגים במילוי תפקידנו האנטיפאשיסטי בתוך ההמונים בימים אלה. המלחמה שלנו לליגליות של המפלגה מעמידה לפנינו את הבעיה התכופה של שמירה על החלק הקונספרטיבי של הקדר ועל הפעילים שבתוכנו לשם הבטחת הפעולה הנורמלית והבלתי מופרעת של המפלגה בכל תנאים שהם.

התפקידים מרובים והאחראים המוטלים כיום על המפלגה מחייבים אותנו להגברת הדיקנות, לקשר מאורגן, להגברת המשמעת המפלגתית ולנכונות מהפכנית; מחייבים אותנו לקשר אמיץ עם ההמונים, לאקטיביות יתרה ולגיוסם ולהפעלתם של כחות חדשים. עלינו להתרחב ולהתעמק בתוך ההמונים, להגביר את החינוך המרכסיסטי והלניניסטי שלנו ולחשל את הקדר בתיאוריה ובפרקטיקה המהפכנית. מערכת מקומית ואגיטפרופ מקומי צריכים לטפל בהתמדה בחינוך של קדר המפלגתי.

---

*) מתוך חומר פנימי: "סזיסים על הפוליטיקה של המפלגה ותפקידיה כיום" (אפריל 1942).

[illegible]

כ"ד. הגיוס לצבא *)

חולשת פעולתנו למען גיוס המונים וחברים שלנו נובעת בראש וראשונה מתוך העובדה שהמפלגה עמדה על נקודת השקפה בלתי נכונה במשך כמה חדשים. את הנקודה הפוליטית הזאת בררנו בסזיס המטפל בהערכת עמדת המפלגה לגבי הגיוס. זה גרם להיסוסים ולמבוכה בתוך הקדר המפלגתי. עם התבררות השאלה הזאת בתוך המפלגה ועם ההופעה הברורה שחיבה את הגיוס ללא תנאים מתוך הנחה שהמלחמה הזאת - גם במזרח התיכון - היא מלחמתנו, עוד לא באה פעילות מספקת של המפלגה בנידון זה. לא עשינו די בשביל ליצור הלך רוח של התגייסות ברחוב נוכח היסוסים וגם סבוטז' של הציונים לגבי הגיוס. היו גם חברים אשר הבינו את עמדתנו לגיוס כמחיבת את הגיוס של מרבית חברינו לחזית (זכ ר ל"הגשמה העצמית" נוסח השומר-הצעיר) מבלי להבין כי ע"י כך אנחנו נחליש במו ידינו את התעמולה ואת הארגון של גיוס ההמונים לרעת הצלחת המערכה האנטיפאשיסטית. שלחנו ונוסיף לשלוח חברים לצבא אולם נשאיר בעורף כחות מספיקים בשביל להרים את ההתגיסות לשלב אנטיפאשיסטי גבוה, בשביל להלחם נגד הגייס החמישי, ובשביל לעזור לארגונו היעיל של מאמץ המלחמה בארצנו. נשאיר כחות מספיקים בשביל לתת את חלקנו לעזרת משפחות החילים ובשביל לעודד ולעורר את הרחבתה של ההתגוננות הפסיבית של הארץ לקראת ההתפתחות האפשרית במצב המלחמה (ה.ג.א., מקלטים וכו').

יש להרבות במיטינגים. את פעולת הגיוס יש להרחיב ולהגביר ע"י תעמולה למען הגיוס. יש להרבות בסיסמאות מודפסות לעידוד הגיוס, יש לארגן באופן מתמיד ושיטתי קבוצות של חברים מתגייסים ולנצל את מסיבות הפרידה לשם הצלחת הגיוס והסברת חיוניותו בשביל ההמונים היהודים. יש להפעיל ועדות גיוס מפלגתיות ולהקים ועדה ארצית לקואורדינציה של כל הפעולות הכרו-כות בגיוס. עלינו גם לחדור למשרדי הגיוס הקיימים ולהתאמץ להפעיל אותם ולהוציא אותם ממסגרתם. צריך להפעיל את המתנדבים ממלחמת ספרד אשר הצבור רוחש להם אימון ואהדה ולרתום אותם בפעולות הגיוס.

הופענו בקריאה לגיוס ברחוב הערבי. התחלנו בארגון של פועלים ובהכ-נות ליסוד "ליגה אנטיפאשיסטית" ברחוב הערבי אשר על בסיסה אפשר יהיה להרים ולפתח את התעמולה לגיוס שם. בלי מסגרת ארגונית כל שהיא אין אפשרות לארגן גיוס. בלי קשר עם ההמונים ואחיזה בתוכם מבחינה ארגונית, התעמולה שלנו לגיוס ברחוב הערבי לא היתה נושאת את הפרי המבוקש.

בד בבד עם תעמולתנו לגיוס נמשיך להלחם על דמוקרטיזציה בצבא, בעד יחד אנושי לחיילים, בעד אפשרות לפעולה תרבותית אנטיפאשיסטית ונגד הפליות גזעיות מצד האנגלים ומצד אלמנטים לאומנים בין היהודים והערבים כאחד, המחרחרים ומציינים מה שמפריד ומחליש את האחדות האנטיפאשיסטית של הצבא.

---

*) מתוך חומר פנימי: "סזיסים על הפוליטיקה של המפלגה ותפקידיה כיום" (אפריל 1942).

כ"ה. ליגה "ו" למען ברית-המועצות*)

עבודת ה"חזית"**) (המרכאות במקור) צולעת. הסבות הן שתים: א) חסר בהירות פוליטית לגבי אופיה ותפקידיה. ב) החולשה הארגונית. צריך להיות ברור שמתפקידיה של החזית להיות ארגון המוני של כל אלה המעונינים בנצחונה של ברית המועצות והמוכנים להגיש את עזרתם, ז.א. ארגון המוני ולא ארגון מצורף מחטיבות פוליטיות הקיימות בארץ. כל ארגון או מפלגה פוליטית בארץ הזאת יש להן עמדות מסוימות משלהן, אשר שום חזית לא תשפיע עליהן. אם אר-גונים כאלה בתור שכאלה מצטרפים לחזית, הרי הם מתכוונים להגשים את הפולי-טיקה שלהם לגבי ברית המועצות. בתנאיה הקונקר. של הארץ, הצטרפות כזאת של מפלגות אל החזית, תהרוס אותה מלכתחילה בוכוחים פוליטיים ובדרך של התחרות תוך חיפוש רווחים מפלגתיים ע"ח האהדה לברית המועצות והנכונות לעזר לה הקיימת בתוך ההמונים. אנו מעונינים בחזית פעילה לשם הגשמת תפקיד מסויים: תעמולה והסברה על מהותה של ברית המועצות ומלחמתה, להרמת ההכרה האנטיפ. בתוך ההמונים ועידודם להתגייסות ולהשתתפות במאמץ המלחמה הכללי, לשם גיוס אמצעים וחומרי רפואה וצורות אחרות לעזרה ממשית לברית המועצות במלחמה. כך ולא אחרת צריך לראות את מהותה ותפקידה של ה"חזית". ולכן היה זה טבעי לו הלכנו בדרך של חיפוש אישים חסרי אופי פוליטי מובהק אשר יעמדו בראש הועדים ואשר ישענו על ועדים המקומיים למטרה זו במקומות העבו-דה, בבתי הספר, בתוך אגודות המורים, הסופרים והאמנים וכו' - כלומר ארגון מלמטה ולמעלה על הבסיס אשר עליו עמדנו לעיל. במקום זה הגענו לאישים בעלי פרצוף פוליטי מסוים ואף מתנגד לברית המועצות בתור שכזו, ואשר דבר היותם קשורים בעבר עם רוסיה עורר בהם - בחדשי הסכנה - את הרצון לעזור במשהוא לרוסיה ההיא תוך הסתייגות לעצם הכבוי של צבא אדם וברית המועצות. אין ספק בדבר שיכולים להצטרף לחזית אנשים אשר אינם מקבלים לא את הקומו-ניזם ואף לא את המשטר של ברית המועצות, המוכנים מטעמים אלה או אחרים לעזור בתקופה הנוכחית לברית המועצות. אבל אין גם ספק בזה שאנשים העומדים בראש הפעולה, ואשר צריכים לכוון אותה - לא יצליחו לעשות זאת אם הם עומדים על נקודת השקפה אנטיסוביטית פרינציפיונית; לא הובן גם כי הכרחי ואפשרי למסוך אנשים ממפלגות ציוניות שונות לתוך ה"חזית" מבלי להכנס במשא ומתן עם מנהיגי המפלגות האלה, אשר מתוך הנסיון העשיר שלנו בעבר נוכחנו לדעת את כוונתם ואת טיבם בארגונים מעין אלה, כמו למשל ב"ליגה לשיתוף פעולה יהודי ערבי". אי הבנת הדברים האלה הביאה אותנו לידי כך שאחרי שבעת חדשים של מלחמת ס.ס.ס.ר. אין עוד פעולה של ה"חזית" ברחוב היהודי, וההתחלות שישנן הושמו במקרר. אם נוסיף לזאת את העבודה של כל ארגון ורכוז בפעולה הזאת, ואם נוסיף את החסר הפעולה מלמטה - כלומר אי הכנת הבסיס ההמוני לפעולת החזית, והיתה התמונה שלמה על הכשלון של פעולות החזית עד היום הזה.

במצבה של ה"חזית" כיום ובתנאים הקונקרטיים של הועדים הקיימים עלינו להבין כי אפשר וצריך להזיז את ה"חזית" מנקודת הקפאון רק בדרך ארגון של חוגים של ה"חזית" בכל מקום בו מרוכזים פועלים ועובדים, תלמידים וסטודנטים, מורים ואמנים, ולהרבות על ידי כך במדה מכסימלית את מספר חברי החזית לשם הפעלת לחץ על הועדים הקיימים ולשם הכרחתם לפעילות. כלומר, יש להחיש את בנין התאים התחתיים של ה"חזית" בד בבד עם חיפוש אחרי אישים מתאימים הבאים בחשבון במומנט מסוים - בתור ממלאי מקומם ויורשיהם של הועדים הקיימים, בשביל להוציא את החזית לדרך רחבה. אין להרתע מפני קשיים "טבעיים" הנוב-עים מהתעמולה הפרובוקטיבית של הציונים המתארים את ה"חזית" כארגון קומוניס-טי. אופי התקופה והלך הרוח בארץ מכריחים גם את הפרובוקטורים לנבח בחציפה.

צריך אבל לזכור עד כמה שהדבר אפשרי לא להעמיד קומוניסטים הידועים בצבור בראש פעולת החזית כיון שבתנאים הקונקרטיים של הארץ זה יכול להזיק לחזית אשר בה אנו מעונינים בראש וראשונה. אולם יחד עם זאת עלינו להלחם בעקביות נגד טנדנציות שתתגלינה פה ושם לסלף את פעולותיה ואת אופיה של ה"חזית". יש להקים בכל מקום אקטיב מפלגתי אשר ידריך את הפעולה ויש להקים ועדה ארצית לקואורדינציה של הפעולות האלה. אחרנו הרבה ויש למלא את החסר.

---

*) מתוך חומר פנימי: "טזיסים על הפוליטיקה של המפלגה ותפקידיה כיום" (אפריל 1942).

**) בשפת הקונספירציה מכנים במפלגה את "הליגה" בשם "חזית".

[illegible]

כ"ו. תכנית לעבודה בנוער *)

התכנית הזאת נחשבת כיסוד לוכוח בתוך האורגניזציה על השאלות הדחופות העומדות לפני ארגון הנוער. על כל [illegible]ניזציה להתוכח על השאלות הללו ל[illegible]נוס וע"י כך ליצור בסיס להחלטות ה[illegible]

פעולות כלפי חוץ

א. חדירה לתוך הנוער:

באם ארגון הנוער רוצה לפעול בין המוני הנוער, ברור שעליו לחדור לכל המקומות שבהם נמצא נוער: תנועות הנוער, בתי הספר ומקומות העבודה.

1. תנועות הנוער.

הנוער העובד הוא התנועה החשובה ביותר מכל תנועות הנוער מכיון שהוא מאפשר לנו גישה מסוימת לנוער העובד. עלינו להפוך את הנוער העובד מארגון להספקת ידים זולות למשקים לארגון נוער מקצועי ממשי, אשר יארגן באמת את הנוער העובד לאת מלחמתו. התנאי להצלחה הוא: התבססותנו בסקציות המקצועיות והיותנו נמצאים ונתמכים במקומות העבודה.

2. הצופים והמחנות העולים

הן התנועות המיצגות את הנוער הלומד. תנועת הצופים שאינה מתעסקת בשום שאלות פוליטיות והחנוך הבורגני-ציוני שולט בה שלטון גמור, מקיפה המוני נוער לומד ולכן היא נותנת לנו את האפשרות לגישה להמוני נוער אלה. תפקידנו לעורר בקרבם את ההתענינות בשאלות החיים האקטואליות. הדרך היא באור החשיבות של המלחמה האנטיפאשיסטית של ברית המועצות בשביל העם היהודי (קביעת תכנית תרבותית ופתוח שיחות על הנושאים הללו). במחנות העולים כמו ביתר התנועות של א"י העובדת יש להוציא את הרוח השוביניסטית "החלוצית".

3. השומר הצעיר

בשומר הצעיר יש לגלות סבו בזמן שהוא מדבר על עזרה לברית המועצות - הוא יוצא נגד הגיוס האנטיפאשיסטי (גיוס רק בארץ); ובאופן מעשי אינו מגיש כל עזרה לברית המועצות (500 לא"י למפעל הסולידריות ושום אספות הסברה למפעל זה). אנו מגלים דבר זה גם בשומר הצעיר וגם ביתר התנועות ע"י דרישה ממשית לעזרה ולא ע"י התקפות סתמיות ונאומים על "השומר-הצעיר הבוגד במעמד הפועלים".

ב. בתי הספר:

בבתי הספר עלינו להלחם להעברת עול החנוך מהלומד על הממשלה והבורגנות. (האמצעי לכך הוא הדרישה להורדת שכר הלמוד ויש לענין את ההורים בכוון זה). לשם כך ולשם פעולות אחרות עלינו לארגן בבתי הספר ארגוני תלמידים בראשות ועדי תלמידים.

בבתי הספר המקצועיים וההקלאיים משתמשים בכוחות העבודה של התלמידים לשם הזמנות חוץ, ולכן גם ממנות הנהלות בתי הספר מורים שאינם אלא פועלים בעלי מקצוע. עלינו לדרוש בבתי הספר הללו השתלמות התלמידים במקצועם בתיאוריה ובפרקטיקה, ומורים מומחים.

הועדים בבתי הספר המקצועיים והגבוהים צריכים לדאוג לעתיד התלמידים ולסדורם במקצוע.

ג. מקומות עבודה:

יש לדאוג לשתוף פעולה מלא בין הפועל הצעיר והמבוגר. עלינו להגן על זכויות הנוער (חוקי עבודה מיוחדים לו) ולדרוש שכר שוה לנוער המבוגר ולפועל. עלינו להלחם להשתלמות מקצועית וכללית לנוער ע"ח הממשלה, המוסדות ונותן העבודה.

---

*) דצמבר 1941. מתוך חומר פנימי של "ברית הנוער הקומוניסטי".

ד. שכונות העוני:

רוב הנוער אינו מאורגן בשום מקום, וכדי למצוא גישה אליו יש לשלוח חברים לשכונות העוני ולמקומות העבודה. חברים אלה צריכים להש-תמש בתחבולות, כגון: חפוש עבודה בבתי מלאכה ובמשרדים, כדי להכיר נוער זה ולהתקשר אליו.

הגיוס והנוער

הנוער מתגייס ומגייס למלחמה האנטיפשיסטית ומופיע כתעמלן לגיוס בין הנוער ובין המבוגרים. מכיון שהמוסדות הציוניים משמשים סבוטרים בשטח זה, על חברינו לקחת את יזמת הגיוס לידיהם. בפעולה זאת יש לשים את הדגש על המומנטים האנטיפשיסטיים (מומנט אנטיפשיסטי הוא גם הצלת העם היהודי). יש להופיע בכל התנועות, בתי הספר ומקומות העבודה בפעולת הת-גייסות ולנצל כל הזדמנות לכך (עצרת הגיוס בבתי הספר). יש לדרוש גם התגייסות של צעירות. יש להסביר לנוער שהגיוס למשקים אינו גיוס אנטי-פשיסטי אלא להיפך: ידים זולות למשקים וחזוק האלמנטים החבלניים לגבי הגיוס האנטיפשיסטי.

העזרה הישרה והבלתי-ישרה לגבי ברית המועצות

יש לפתח תנועת אהדה רחבה לברית המועצות (הסברות, הפצת ידיעות על ברית המועצות במלחמתה האנטיפשיסטית בכל מקום אשר בו נמצא נוער). אספות ומשלוח ברכות לברית המועצות צריכים להתארגן על ידינו. עלינו ליסד ועדים שמתפקידם: א) רכוז עבודת ההסברה. ב) פעולה לעזרה ממשית (מגבית, משלחת רפואית ואוסף בגדים). את הפעולות הללו יש להעביר בבתי ספר ובמקומות עבודה. בתנועות נוער "סוציאליסטיות" עלינו להציב דרישות מעשיות לעזרה.

מלחמתנו האנטיפשיסטית בחנוך השוביניסטי הלאומני

עלינו להלחם להשכלה כללית של הנוער המקבל עתה חנוך ציוני צר אופק. עלינו להלחם באיזולציה הרוחנית של הנוער ובהתרחקותו משאלות העולם החיו-ניות. יש לקרב את הנוער להמוני היהודים בחוץ לארץ וביחוד בברית המועצות (בעזרת ספרות, אמנות ובעיות היהודים בחוץ לארץ).

פעולתנו כלפי פנים

א. יש לבחור בנושא אחד שעליו יעברו בכל המקומות כדי להבטיח הדרכה פוליטית מינימלית אחידה. הנושא המתאים ביותר לשם כך הוא ההיסטוריה של המפלגה הרוסית, אבל יש לקשר את שאלות ההיסטוריה הזאת לשאלות אקטואליות.

ב. נוסף על כך על כל קבוצה יהיה לבחור בנושא מיוחד שיתאים להתפת-חותה הפוליטית. כנושאים כאלה יש לקחת בחשבון: "התפתחות הסוציאליזם מאוטופיה למדע", "התפתחות המשפחה והמדינה" ו"המניפסט הקומוניסטי".

ג. יש לשים לב לקריאת החברים ולכוונה. לשם כך יש להקים ספריות.

ד. יש לשים לב לידיעת ההיסטוריה הכללית.

מסגרתנו הארגונית

א. ארגון הנוער הוא אונגרד של הנוער בארץ. הוא צריך להמצא בתוך הנוער, להקיפו ולהדריכו.

ב. כדי להצליח בזה עליו להיות עד כמה שאפשר ארגון חפשי (לויזה אורגניזציה). דרישה זאת אי אפשר למלא באופן מוחלט עקב תנאינו הבלתי ליגליים.

ג. תנאי חברות הם: 1) הכרה בפרוגרמה המינימלית במלחמה האנטיפשיס-טית בהתאם לקו המפלגה. 2) תמיכה כספית. 3) כניעה למשמעת מינימלית. 4) היות והאורגניזציה צריכה להיות חפשית עד כמה שאפשר, יש לחנך לקראת המשמעת.

יצירת מוסדות מרכזיים

מן ההכרח ליצור מוסדות שמתפקידם יהיה: א) לדאוג שהחלטות הכנוס תוצאנה לפועל. ב) לפקח על העתון ולדאוג שיופיע באופן מתמיד ושיהיה עתון נוער. ג) לאפשר פעולה מרכזית מאוחדת ביחס לתכנית הפעולה ולנצל נסיונות ממקום אחד למקום שני.

כ"ז. קוים לדרכי עבודה בקרב הנוער ×)

א. התפקיד העקרי היום - לכוד סביב ברה"מ. כל הנוער האנטיפשיסטי הוא ריזירבה של האבנגרד במלחמה האנטיפשיסטית של המפלגה. תפקיד הנוער הקומוניסטי, שהוא האבנגרד בתוך הנוער האנטיפשיסטי, הוא לעזור למפלגה לעורר, ללכד ולחנך את הריזירבה הזאת.

ב. הנוער הקומ. יוכל למלא את התפקיד רק אם הוא יהיה באמת הארגון של הנוער האנטיפשיסטי ואם ידע להחדיר להמוני הנוער את הרוח המלחמתית האנטיפשיסטית, ז.א. אם הוא ירחיב את שטח ההשפעה של המפלגה על המוני הנוער הרבים.

ג. לשם זה מוכרח הנוער הקומ. לנצל את כל השיטות האפשריות, הן לגליות והן בלתי לגליות, שיטות העבודה במלחמה היום=יומית ושיטות הארגון לשם ארגון הנוער הקומ. בעצמו והקמת ארגונים פריפריים.

ד. איך לעבוד?

1. יש להשתמש בשיטות שהן באמת מתאימות לתנאים הנוכחים, ז.א. שהן באמת מביאות לתוצאה שאנחנו נהיה הארגון של הנוער האנטיפשיסטי.

2. אנחנו צריכים לנצל את כל השיטות בעבודה קונקרטית, בכדי לתת לנוער לנסות וללמוד מן הנסיון.

3. על הנוער העובד להיות החלוץ האקטיבי ביותר בין יתר הנוער להקמת הארגון האנטיפשיסטי. הנוער הקומ. לא ידע עוד למצוא את הדרך לנוער הזה ולהסביר לו את תפקידו, לא ידע לארגן אותו, להדריכו במלחמה היום=יומית ולהראות לו דרך ברורה להשתתפות במלחמה האנטיפשיסטית.

ה. איך נתקן זאת?

1. יש לערוך רשימה של הנוער העובד בבתי החרשת, קמפים, מוסכים ובתי מלאכה יותר גדולים. זה מתאים לתנאים האוביקטיביים. צריך לתת לנוער הרגשה של אפשרות לקחת חלק אקטיבי במלחמה ומתוך זה הוא ילמד להכיר את הנכונות של דרכנו.

2. בתוך בתי החרשת צריך ליצור חוגים חברתיים בנוער, לארגן נשפים אנטיפשיסטיים, לאסוף נוער מכמה מקומות עבודה ולארגן פעולה תרבותית בכוון המאמץ האנטיפשיסטי.

3. יש לשכור חדרים בשכונות וללכד מסביבם את הנוער של השכונה, לנהל פעולה תרבותית, לארגן התחרויות ספורטיביות, ליצור קבוצה דרמטית שתציג בשכונות ובנשפים של בתי החרשת.

4. בהסתדרויות הנוער העובד יש להדור לסקציות במטרה להפוך אותן למכשירים במלחמה המקצועית. כעת הסקציות הן מקום להרשמת נוער מחוסר עבודה ובנוער עובד ממש לא מבקר בהן. "הנוער העובד" הוא תנועה המונית רק באופן פורמלי ואין הוא הבסיס להדירה לנוער עובד בכלל. אך הפרינציפ של עבודתנו בתנועות הנוער הוא להחדיר רוח אנטיפשיסטית לכל המקומות שבהם נמצא נוער, בכדי לא להשאירו תחת השפעה סוביניית וריאקציונית.

5. בנוער העובד יש הבדלים מבחינת ההכרה המעמדית. יש חלק מפותח המוכן לפעולות פוליטיות אנטיפשיסטיות ומוכן לקבל הדרכה של מדריך אנטיפשיסטי ממש. חלק אחר - וזה רוב הנוער העובד - חסרה לו הכרה פרולטרית מינימלית ואיננו מבין את תפקידו במלחמה האנטיפשיסטית. הנוער הזה לוחם מתוך הכרח את מלחמתו המקצועית. הנוער הקומ. מוכרח להדריך את הנוער העובד במלחמתו המקצועית במטרה להפעיל אותו למלחמה פוליטית אנטיפשיסטית עקבית. האמצעי המתאים ביותר לכך הוא ארגון הנוער העובד מסביב לרשימה הפרולטרית.

ו. הנוער הקומ. יוכל רק אז למלא את תפקידו, לעבור מתנועה מוגבלת של החלק הכי מפותח לתנועה אנטיפשיסטית רחבה של המוני הנוער המתקדמים, אם הוא ידע ללכד ולארגן את הנוער הפרולטרי והנוער החקלאי במושב ובמושבה.

×) ינואר 1942. חומר פנימי של "ברית הנוער הקומוניסטי".

רוב הנוער בכפרים מאורגן בתנועות הנוער הציוניות (נוער עובד, השומר-הצעיר, צופים). במושבה האדישות של הנוער כלפי הציונות עוד לא התפתחה כמו בנוער העירוני. מתוך זה הטרור בתנועות הנוער הציוניות בכפר עוד לא התגבר כמו בעיר, ויש עוד אפשרויות יותר חיוביות לעבודתנו. ומה שיותר חשוב בכדי לארגן את הנוער: לגמרי לא מספיק ליצור תנועות חדשות ובאופן מיוחד בכפר. נחוץ גם שהנוער יכיר מתוך נסיון את החולשות של האידיאולו-גיה "הציונית סוציאליסטית", את האופי הממשי של המדריכים הציוניים. הוא צריך להכיר שכל הפרזאלוגיה (הגשמה ציונית, כבוש עבודה, וכו') היא מחוס-רת ערך בהשואה לחשיבות להשתתף במלחמה האנטיפשיסטית. הנוער בכפר רק אז יכיר בעובדות אלה, אם נבין להכנס לתנועות הנוער הציוניות בכדי לפתוח את העינים לפני המציאות.

חשוב שנשלח חברים מהעיר למושבות שאין בהן עדיין נוער קום.; סניפי המפלגה במושבות שאין בינן נוער קום. צריכים לעזור להקמת הנוער.

ז. בכדי ליצור תנועת נוער רחבה מוכרח הנוער הקום. לחדור לנוער הלומד וללכד חלקים מתקדמים מסביב לדגל האנטיפשיסטי. הנוער הלומד בארץ חדור מאוד ברוח השוביניות הציונית, אבל אסור להכליל כאילו כל הנוער הלומד הוא שוביני וריאקציוני. הנוער הזה יוצא מסביבות שונות וחי מחוץ לבית הספר בתנאים שונים. יש בו חלקים פרולטריים, זעיר בורגנים ובורגנים. הנוער הקום. מוכרח לדעת להבדיל בין שכבות אלו ולהתאים את שיטות העבודה לגובה ההכרה השונה שלהן. יש לנקוט בתמרונים שונים המתאימים להרכב הסוציאלי=מעמדי.

ח. חשיבותה של ה"חזית" היא בקיום חוגים חברתיים, אשר בהם יפעלו חברינו ע"י עתוני קיר, נשפים ומסיבות.

כ"ה. <u>כללי זהירות והתנהגות</u> א)

... ע"י הרחקת החשודים מארגוניהם וממקומות העבודה וע"י מסירה למשטרה רוצים הם (הציונים) לנתק אותנו מההמונים. תפקידנו - לסכל את מזימותיהם. לאור המצב הזה משנה חשיבות להתנהגות קונספירטיבית של חברינו בכל מקום בו הם נמצאים. על החבריה <u>להמצא</u> בכל מקום בו נמצא נוער. על החבריה להיות בכל המקומות הפעיליה והדואגיה להרמת דרגתו הכלכלית והתר-בותית של הנוער. על חברינו להיות החביביה והמקובלים בין הנוער, לרכוש את אהדתו ולהיות למופת בהתנהגותה. כל זה יקשה על הציוניה להרחיקנו מארגוניהה, כי החברים יגנו עלינו. אהדת ההמונים הוא האמצעי הבטוח ביותר במלחמתנו נגד הטירור המשתולל. "כל כמה שתנועתנו מוקפת יותר אהבה ואהדה של ההמונים, יותר קשה על שונאינו להלחם בנו (לנין)".

... אסור שחברינו הנמצאים באותו הארגון יתחברו, ילכו ויטילו יחד, כי החשד אז נופל על כולם אם נופל על אחד מהם. בתוך הארגוניה צריכה להיות תמיד ריזירבה של [illegible] מתבלטים, למקרה אם הפעילים נופלים. אסורה בהחלט הריצה לחדרים והפגישות של חברינו בארגון אחד.

א) לאחר שהסתדרויות נוער הרחיקו מתוכן את החשודים בחברות לפ.ק.פ. פרסמה "ברית הנוער הקומוניסטי" חוזר פנימי המכיל הוראות לחברים.

כ"ט. <u>סכום דינים וחשבונות ווכוחים</u> *)

דינים וחשבונות מעבודת הסניפים והוכוח שהתפתח סביבם הבליטו את הבעיות העיקריות העומדות היום לפני ארגון הנוער.

<u>בשאלת הגיוס</u>: תנאי מוקדם ליציאה לרחוב למען הגיוס היא כוננות עצמית של חברינו. עוד בכל מיני פנות נשמעים היסוסים וביסוריי אי=הבנה לענין זה. תפקידנו הראשון הוא הסברה פוליטית רחבה ויסודית לאופי המלחמה האנטיפשיסטי, של יחסנו לאנגליה כבן ברית, של תפקידנו בתוך המערכה הזו בתור הגרעין הפעיל הצועד בראש ההמונים המתגייסים. יחד עם זה עלינו ליצור בנוער אוירת גיוס אנטיפשיסטית ע"י אספות הסברה ברחוב, מסבות פנימיות וקשר למתגייסים. עלינו להגיע למצב כזה בנוער, שכל חבר יעמיד את עצמו כמתגייס ויראה את ההתגייסות כאחד התפקידים המרכזיים שלנו בתקופה זו, על מוסדות הנוער לחייב חלק מהקדר הפעיל יחד עם חברים אחרים לגיוס. על הארגון ועל המתגייס לשמור על קשר חזק וחי. כל חבר טרם צאתו לגיוס חייב להופיע הופעות פומביות באספות רחוב, בבית חרשת, בבית ספר, כדי לארגן יחד אתו קבוצות מתגייסים. כמו כן יש להפעילו בתוך הקדר כולו כדי ליצור את אוירת הגיוס.

<u>בשאלת החזית</u>: תפקידנו ההיסטורי כנוער קומוניסטי בתקופה זו, להקים חזית אנטיפשיסטית שתקיף את כל הער והטוב שבנוער, השונא דיכוי ופשיזם והשואף לחיים יותר טובים ומאושרים.

כל חברינו, ובעיקר בנוער הלומד, חייבים לפעול ברוח של הסברה וארגון חזית נוער אנטיפשיסטי לא ע"י קריאת סתם אספות ולא ע"י נאומים מוצלחים, כי אם בפגישה בלתי אמצעית עם כל נער ונערה, כתה לכתה, גמנסיה לגמנסיה. כן תקום החזית. לדוגמא תשמש הפעולה במקום א שם הוקמו ועדי כתות וועדי גמנסיות המיצגות את הנוער ושהתקשרו יחד לשם הקמת ארגון נוער אנטיפשיסטי. שם מנהלים חברינו הסברה על המלחמה, מסדרים משחקים שונים, קלוב ספורטיבי וכו׳.

אף פעם לא תצליח הפעולה אם היא נעשית מ"למעלה", ז.א. בלי קשר חי ומשענת על המוני הנוער. יש תמיד לפעול "מלמטה" בתוך ההמונים בהסברה מוקדמת לארגון.

<u>בשאלת הנוער העובד</u>: הקמת ופעולת א נותנת לנו אפשרויות רבות לפעולה בקרב הנוער העובד. שנים על שנים סובל הנוער העובד בבית"חר ובבית-המלאכה נצול מחפיר ומצד שני הפקרה מוחלטת מצד הארגון "המיוחד" (הנוה"ע) לשרירות לבם של המעבידים. חוסר אמונה ויאוש קיים בנוער העובד. על חברינו להופיע ככנים ומסורים ביותר לענין במלחמה המקצועית ולעודד אותם ולעוררם למלחמה לארגון (דוגמת שביתת היהלומים בת"א וארגון ועדי הנוער בבתי החרשת במקום אחר). יש להקים כוח מאורגן וחזק סביב א אשר ידריך את הנוער העובד במלחמתו היום=יומית המקצועית. התקשרות עם הנוער בדרך זו מבטיחה גם שטח פעולה רחב לחנוך פוליטי ותרבותי ברוח שלנו. הנוער העובד מכשר ורוצה ללחום, ללמוד ולהתחנך. יש למצוא את הדרך הנכונה אליו והיא התמסרות מתמדת לעניניו וצרכיו.

נבחרו המוסדות המרכזיים של הנוער שמתפקידם להקים את הארגון הארצי של הנוער הקומוניסטי בפלשתינה ולהוציא לפועל את הקו הכללי של פעולות הנוער שאושר בכנוס.

---

*) בכינוס ארצי של ברית הנוער הקומוניסטי ספלשתינה, פברואר 1942.
(חוזר פנימי לפעילים).

ל׳. <u>החלטות על ארגון העבודה בנוער</u> (פברואר 1942).

את עבודת הנוער במקום יש לכוון לפי שטחים מסוימים בהם חיים המוני הנוער. והם: הנוער העובד, הנוער הלומד, הנוער המאורגן בארגונים ציוניים, עליות הנוער, הנוער משכונות ופרברים, פיונירים. את העבודה מוציא לפועל תא הנוער המודרך ע"י מזכיר התא. כל התאים הפועלים באחד מהשטחים הנזכרים מרוכזים באקטיב האחראי בעד פעולת הנוער בשטחו. כל אקטיב מורכב ממזכירי התאים בשטחו או מחברים המדריכים את תאי המזכירים. האקטיב אחראי לפני קומיטה הנוער בהוצאת החלטותיו והחלטות המפלגה לפועל. את האקטיב מיצג מזכיר האקטיב בקומיטה של הנוער וחבר שני באגיטפרופ של הנוער.

כל אקטיב בוחר באורגלייסר של האקטיב, העומד בקשר עם האורגלייסרים של התאים באותו השטח וקשור עם האורגלייסר המרכזי של קומטה הנוער.

תפקיד האורגליזרים: להכין ולהוציא לפועל את כל הפעולות הטכניות של המפלגה והנוער. לספק את הספרות המפלגתית לכל תאי הנוער ולהיות המקשרים בין מוסדות הנוער והתאים.

א. <u>אקטיב הנוער העובד</u>

שטחי פעולתו: בקרב הנוער בבתי חרושת, בתי מלאכה, בהסתדרות הנוער העובד ובבתי הספר לשעורי ערב לנוער העובד. כל התאים בשטח זה בנויים על בסיס מקצועי.

תפקידו:
1. לרכז את הנוער העובד במקומות העבודה המאורגנים סביב א.*
2. הקמת פריפריה רחבה של א עם תכנית פעולה מקצועית ופוליטית.
3. במקומות עבודה בלתי מאורגנים, לארגן את הנוער העובד בהסתדרות כדי לאפשר את פעולת א.
4. את הנוער העובד המאורגן סביב א יש לכוון להצטרפות לחזית נוער אנטיפשיסטית.
5. בהסתדרות הנוה"ע יש להלחם למלחמה עקבית מקצועית ולכוונה להקמת סיעת הנוער של א; יש להלחם על החדרת רוח אנטיפשיסטית עד להצטרפותו לחזית הנוער האנטיפשיסטית.

ב. <u>אקטיב החזית</u>

שטחי פעולתו: בקרב הנוער הלומד בבתי הספר התיכוניים, המקצועיים והגבוהים, בבתי הספר לשעורי ערב, בארגוני הנוער הציוניים, בעליות הנוער.

תפקידו: להקים ארגון נוער ליגלי של חזית נוער אנטיפשיסטי שיקיף המוני נוער לומד ונוער מארגונים ציוניים ושיחדור לשכבות הנוער העובד.

דרכי הפעולה של החזית: 1. תעמולת הסברה רחבה בקרב הנוער הלומד ע"י הרצאות, מסיבות, ערבי הקראות, בקור קולקטיבי בסרטים אנטיפשיסטיים וסוביטיים, בקור בתערוכות וכ"ד.

2. הקמת ועדי נוער של החזית בבתי ספר שתפקידם יהיה לארגן את הנוער בחזית, להוציא עתון קיר בכיתה ויתר הפעולות כנ"ל.

3. יצירת ארגון נוער אנטיפשיסטי הנשען מבחינה ליגלית על ב* פתיחת קלוב נוער, קריאת אספות נוער המוניות, הוצאת עתונים ועלונים.

ג. <u>אקטיב השכונות</u>

שטחי פעולתו: בקרב הנוער בשכונות ופרברי העיר.

---

*) א׳ – פרושו הגוף הליגלי לפעולה מקצועית ("הסיעה הפרולטרית").
ב׳ – פרושו הארגון הליגלי לפעולה פוליטית, ליגה "ו" למען ברית המועצות ("חזית"). המלב"הד.

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

תפקידו: לרכז סביבו את הנוער בשכונות העוני סביב פעולה מק-צועית, תרבותית או ספורטיבית ולכוונו להצטרף לחזית נוער אנטיפשיסטית. בשטח זה יש להפעיל את הנוער סביב שני השטחים הליגליים, ז.א. סביב מלחמ-תנו המקצועית והפוליטית.

דרכי הפעולה: פתיחת קלובים בשכונות, עריכת מסיבות, ערבי מו-סיקה, טיולים, הקמת קבוצה דרמטית, פעולות ספורטיביות, הקמת חוגים למו-דיים (למלחמה לבעור הבערות, חוגים להיסטוריה, ספרות וכו׳).

ד. <u>אקטיב הפיונירים:</u>

שטחי הפעולה: בקרב הילדים בבתי ספר עממיים, במועדונים ומוס-דות ילדים, בתנועות נוער, בפרברי העיר ובבתי הספר לנוער העובד.

תפקידו: הקמת ארגון ילדים סביב לארגון הנוער הקומוניסטי.

דרכי הפעולה: דומים לאלה שבקרב הנוער שבשכונות. חלק מהפיו-נירים הלומד בבתי הספר העממיים יש להפעיל בארגון נוער אנטיפשיסטי.

את עבודת הנוער במקום מדריך קומיטה הנוער המורכב מחברי נוער המיצגים את שטחי הפעולה, בהדרכה ובקרת של חבר מפלגה האחראי בפני הקומי-סה המקומי המפלגתי.

ה. <u>האגיטפרופ</u> מורכב מחברים המיצגים את האקטיבים המקשרים אותו עם כל שטחי הפעולה בנוער. האגיטפרופ מודרך ע"י חבר מפלגה המיצג את האגיטפ-רופ המפלגתי.

פעולת האגיטפרופ:

1. הכנת הערכות פוליטיות מדי שבוע בשבוע.
2. הכנת הרצאות אקטואליות יסודיות כגון: פשיזם, ברית-המוע-צות, ציונות, תנועה לאומית ערבית וכו׳.
3. הכנת חומר למודי מרכסיסטי-לניניסטי לכל האקטיבים ותאים על בסיס למודי קולקטיבי או של עבודה עצמית.
4. הכנת מסיבות וימי זכרון, כדי לקשר את הנוער עם חיי המפל-גה ומלחמת מעמד הפועלים בעולם. (ל.ל.ל., יום הצבא האדום, לנין=סטאלין וכו׳).
5. הקמת קבוצות עזר לעבודות האגיטפרופ: לתרגומים, לרשימות מרדיו סוביטי, לאוסף חמר מעתונות המקומות (בפרט עתוני הנוער ועתוני חוץ), להקמת קבוצות דרמתיות וכו׳.
6. להקמת ספריה מקומית מרכזית עם הבקרת המלאה על הספרים הנמ-צאים אצל חברים בקריאה.
7. הקמת מערכת מקומית שמתפקידה יהיה:
הכנת חומר לעתון מרכזי.
אוסף תמידי של הקורספונדנציה על חיי הנוער.
הגבה מהירה על המתרחש בקרב הנוער ע"י הוצאת כרוזים, עלו-נים וכ"ד.
כפי שנזכר מורכבת המערכת המקומית משלשה חברי האגיטפרופ.
חבר אחד מהמערכת מיצג אותה במערכת המרכזית.
מתפקיד האגיטפרופ:
לבסס את הנוער מבחינת הלמוד המרכסיסטי-לניניסטי ולעזור למזכירי התאים בהדרכתם הפוליטית.
להכין חומר תעמולתי הדרוש לעבודה הליגלית של הנוער.
להקים מתוכו מערכת מקומית של הנוער המורכבת משלשה מחברי האגיטפרופ.

ו. <u>הועד המרכזי של הנוער:</u>

הכנוס בוחר בועד מרכזי זמני של הנוער המורכב מהמיצגים של הסניפים החזקים של ארגון הנוער הקומוניסטי בפלשתינה. על המרכז להתקשר במהירות עם כל נקודת הישוב בארץ ולקשר את הנוער המפוזר במושבות ובקבו-צים וללכדו בארגון הארצי של הנוער. רק לאחר הקמת ארגון ארצי זה יש לקרוא לכנוס ארצי של הנוער שיבחר בועד מרכזי קבוע.

תפקידו של הועד המרכזי לקבוע את הקו הכללי של הפעולות הפולי-טיות והארגוניות של הנוער ולרכז בקנה מידה ארצי את כל הפעולות הליגליות.

על המרכז לדאוג שכל החלטות הכנוס הארצי של הנוער תוצאנה לפועל.

הועד המרכזי בוחר בשלשה חברים מירושלים, חיפה ות"א, שיהוו את המערכת המרכזית של הנוער. מתפקידה להוציא את העתון המרכזי של הנוער: "קול הנוער" לא פחות מפעם בחדש ולהגיב על כל השאלות האקטואליות מחיי הנוער בארץ ובעולם ע"י הוצאת כרוזים, עלונים וחוברות.

כל פעולת הנוער עומדת בקשר ותחת בקרת ועזרה של מוסדות המפלגה.

1. קומיסה הנוער ע"י נציג הקומיסה המקומי.
2. אגיטפרופ*) הנוער ע"י נציג האגיטפרופ המקומי.
3. א חבר האחראי לפעולת א בנוער. חבר הקומיסה המפלגתי של א.
4. ב חבר האחראי לפעולת ב בנוער. בתא המפלגתי של ב.
5. החבר האחראי לעזרה האדומה קשור עם הקומיסה המקומי של העזרה.
6. האורגלייטר של קומיטה הנוער קשור עם האורגלייטר של הקומיסה המפלגתי.
7. המערכת המרכזית של הנוער קשורה ועובדת תחת הבקרת של המערכת המרכזית של המפלגה.
8. הועד המרכזי של הנוער קשור ועובד תחת בקרתו של הועד המרכזי של המפלגה.

יש לדאוג לכך שלכל הפעולות הליגליות העומדות לפני הנוער היום, ישמר בתוך ארגון הנוער גרעין בלתי ליגלי חזק שלא ישתתף בכל הפעולות הפומביות של הנוער. על המוסדות האחראיים של הנוער לשמור על כל חוקי הקונספירציה בקפדנות.

---

*) אגיטפרופ - קבוצות העוסקות באגיטציה ופרופ גנדה (תעמולה). המלב"הד.

ל"א. המפלגה והחזית האנטי-פשיסטית. x)

... הבנה נכונה לגבי מקומה האוונגרדי של המפלגה בתוך המלחמה והחזית האנטי-פשיסטית מחייבת גישה נכונה להבנת היחסים ההדדיים בין המפלגה והכלים שהיא מקימה להגשמת הפוליטיקה של חזית אנטי-פשיסטית רחבה. ה"א" xx) כמו ה"ב" xxx) הם מכשירים לבצוע עצפים מסויימים של פוליטיקה זו: הפוליטיקה המקצועית, הסברה אנטי-פשיסטית, עזרה לברית-המועצות וכו'. התנאי המוקדם והערובה לקיום כלים אלה הם קיומה והתחזקותה של המפלגה. בלי המפלגה אין "א" או "ב" עיקבית. הפרקטיקה במשך החדשים האחרונים מראה סטיות רציניות מצד מספר חברים בשאלה זו - זהוי ה"א" והמפלגה מצד אחד, ומצד שני מגמות ליקוידטוריות לגבי המפלגה עם הקמת ה-"ב" הערבי.

השקפות מוטעות כאלה הנובעות מגמה להסלנות, באו לביטוי מצד מספר חברים גם בשאלת הגיוס. זה בא לביטוי בהערכה לא נכונה לגבי חשיבות התפקידים המכריעים של המפלגה כגורם הפוליטי העקבי ביותר במלחמתה למאמץ אנטי-פשיסטי עקבי בעורף, וחיוביות גדולה בהתפתחותה של המפלגה לשם הגברת מאמץ זה.

מלחמתנו ללגליות בנויה על הערכתנו והבנתנו את אופיה של התקופה ההיסטורית הנוכחית ואופי המלחמה המשחרר והמביא שינויים דמוקרטיים גם בפרוצס המלחמה האנטי-פשיסטית (אנגליה, הודו, מצרים וכו') וכן מהפרספקטיבה המהפכנית על התגברות כחות הקידמה והנצחון על הפשיזם. המלחמה ללגליות וחופש הפעולה למפלגה היא צורך חיוני של המאמץ האנטיפשיסטי ביחוד בתנאי ארצנו, היא תנאי הכרחי להפעלת ההמונים במלחמה זו. היא קשור במלחמה להרחבת הזכויות הדמוקרטיות בארץ שבלעדיהן לא תתכן יצירת אוירה אנטיפשיסטית רחבה בין ההמונים (ביחוד הערבים). חופש פעולה למפלגה הוא הכרחי לשם יעילות המלחמה נגד המכשול הגדול ביותר בדרך . אל יצירת חזית האנטיפשיסטית בארץ, הגיוס החמישי ההוסייני והשפעתו ברחוב הערבי, ולשם הפעלת ההמונים היהודים וההתגברות על ההיסוסים וחוסר העקביות של המנהיגים הציוניים.

הופעה עצמית לגלית של המפלגה ויתר חופש בהחדרת רעיונותינו האמיתיים בין ההמונים גורם לגבי המונים רחבים המפחדים עוד והמהססים, וכן לגבי אלמנטים מתקדמים מבין היהודים והערבים.

ההכרה בתפקיד האוונגרדי של המפלגה בחזית האנטיפשיסטית מזדהה היום עם המלחמה ללגליזציה של המפלגה. היא נמדדת בנכונות הקדר לעבור לפעולה ליגלית. השגי המפלגה במלחמה בשטח זה (חופש פעולה חלקי והפסקת הטירור מצד הממשלה) באו כתוצאה של השפעת המערכה האנטיפשיסטית וצרכיה בארץ, ונכונות עמדת מפלגתנו והשפעתה בין ההמונים. מכשולים בדרך זו היו לא רק מצד השלטונות והציוניים אלא גם בהיסוסים פנימיים ופחדנות בתוך הקדר המבו' חוסר הבנה מעמיקה לתקופה ולתפקידי המפלגה (ההתנגדות להליכה לבחירות ללעידת-ההסתדרות, להופעות ליגליות וכו'). בצורה חריפה זה התבטא בהתנגדות חלק מהחברים הערבים ללגליות של המפלגה, הנובעת מחינוך מפלגתי חלש, חוסר הבנת התקופה וראיית הפרספקטיבות. נגד . ופעות האלה יש ללחום.

הצגת שאלת ההופעה העצמית הליגלית תפקיד מרכזי בעבודות המפלגה קובעת בהרבה את דרכי פעולתנו והטקטיקה שלנו. אם בשלב הראשון של מלחמתנו ליתר חופש פעולה נצלנו את האפשרויות הנתונות והקמנו כלים שונים כמו "א" ו-"ב" והמפלגה נשארה ביסודה במחתרת, הרי ההתפתחות הפוליטית הכללית

---

x) מתוך סזיסים לפעילים (ראשית יוני 1942).

xx) "הסיעה הפרולטרית" בשלון הקונספירציה. (המלבה"ד)

xxx) "הליגה למען ברית המועצות" בלשון הקונספירציה. (המלבה"ד)

והתרחבות הפעולה ההמונית גם דרך כלים אלה. שינוי עמדת השלטונות כלפינו, כל אלה מעמידים בשורה ראשונה את ההכרח והאפשרות של הופעתה העצמית הגלויה של המפלגה במלחמתה לחזית אנטיפשיסטית בארץ - תוך שיתוף עם גורמים אחרים וכן כגורם עצמאי בתוך כלים אלה (כמובן, בהתחשבות עם התנאים המיוחדים בכל מקום ומקום.). אי הופעה לגלית עצמאית בתנאים הנוכחים דנה את המפלגה להיות לכת קטנה ולהזדנב מאחורי המאורעות וההמונים, ז.א. לפעול בניגוד לאפשרויות המתרחבות והולכות לקראת עמידתה בראש ההמונים ומלחמתם.

התפקידים הממשיים בכוון זה הם: עתונות לגלית, אספות לגליות פומביות, קלובים, הופעות וכו'. הגשמת הצעדים האלה נתונה בעיקר בידנו (מחוץ לעתון) ועל המפלגה לגשת ברצינות להעמיד את עבודתה על בסיס זה.

הצלחתנו בכוון זה ורכישת האהדה בין ההמונים תלויים בראש וראשונה במימוש הקו הפוליטי הכללי של המפלגה, ביחוד בהופעתה כלפי הגורמים השול-טים עדיין הן ברחוב הערבי (הלאומיים) והן ברחוב היהודי (הציוניים), אשר להם נודעת השפעה מכרעת על ההמונים. הופעה נכונה תקל עלינו לרכוש את הפופולריות והלגליזציה בתוך ההמונים ותקדם את ענין המלחמה להקמת חזית אנטיפשיסטית אחידה בארץ.

הגשמת התפקידים האלה מותנית קודם כל: 1) בהגברת הפעולה הפנימית בתוך המפלגה להרמת היבו הפוליטי והאידיאולוגי של חברי המפלגה, ליצירת קדר בולשביסטי-פרופ גנדיסטי חזק ומוכשר; 2) בהגברת האחדות הפוליטית של המפלגה והמלחמה נגד הסטיות מימין ומשמאל ומגמות שמאליות סקטנטיות מצד אחד והגברת המשמעת; 3) והאחריות של כל חבר להחדרת רוח מלחמתית ההולמת את צרכי השעה והתפקידים העצומים העומדים לפני מפלגתנו; 4) הרחבת שורות המפלגה לרכישת חברים חדשים נוכח התרחבות היקף השפעתה של המפלגה הגדלה מיום ליום. רק על ידי חיזוק המפלגה למפלגה בולשביסטית והגברת החנוך הלניני-סטליני בתוכה תוכל המפלגה למלא את התפקידים המוטלים עלינו בתקופה גורלית זו והיא תוכל לעבור במלוא כוחה בדרך הפעולה הלגלית ההמונית.